Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	London, Jack.; Jack London ; Autoriseret Oversættelse af A. Halling.
Titel | Title:	Sydhavet
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Martins Forlag, 1918
Fysiske størrelse | Physical extent:	190 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, -120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05803 6

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

MARTINS UDGAVE

JACK LONDON

M. 19. 1913

SYDHAVET

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA

SYDHAVET

JACK LONDON

SYDHAVET

AUTORISERET OVERSÆTTELSE
FOR DANMARK OG NORGE AF
A. HALLING

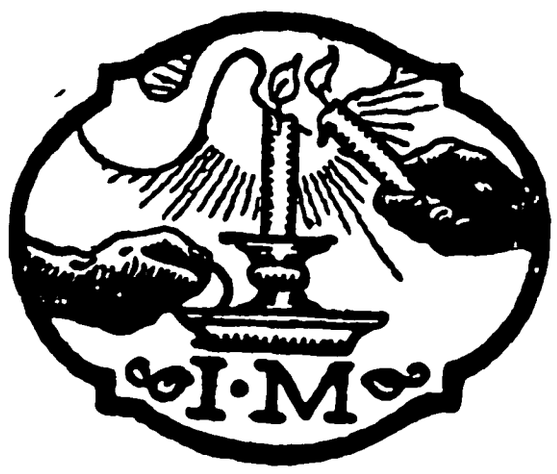

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN & KRISTIANIA
MCMXVIII

MARTIN'S FORLAGSTRYKKERI, KØBENHAVN.

MAPUHIS HUS

TIL Trods for sine Liniers tunge Kluntethed manøvrerede *Aorai* let i den svage Brise, og dens Kaptajn løb den langt ind, førend han lagde bi lige udenfor Brændingens Sugning. Atollen Hikueru laa lavt paa Vandet, en Rundkreds af pulveriseret Koral halvandet Hundrede Alen bred, tyve engelske Mil i Omkreds og fra tre til fem Fod over Højvandsmærket. Paa Bunden af den store, glasklare Lagune fandtes mange Perlemuslinger, og fra Skonnertens Dæk kunde man tværs over Atollens spinkle Ring se Dykkere i Arbejde. Men Lagunen havde intet Indløb selv for en Handelsskonnert. Naar Vinden var gunstig, kunde Kutteren smutte ind gennem den bugtede og lave Kanal, men Skonnerterne maatte holde det gaaende udenfor og sende deres smaa Baade ind.

Aorai satte rask en Baad i Vandet, og ned i den sprang en halv Snes brunhudede Matroser, kun iførte højrøde Lændeklæder. De greb Aarerne, medens der agterude ved Styreaaren stod en ung Mand klædt i Europæernes hvide Tropedragt. Men han var ingen fuldblods Europæer. Polynesiens gyldne Iblanding røbede sig i hans lyse Huds solgyldne Lød og sendte gyldne Skær og Lys gennem hans Øjnes flimrende Blaa. Det var Raoul, Alexandre Raoul, yngste Søn af Marie Raoul, den rige Kvadron, som ejede og drev en halv Snes Handelsskonnerter ligesom *Aorai*.

Over en Hvirvel lige udenfor Indløbet og i og gennem og over en sydende Tidevandsstrømning banede Baaden sig Vej ind til Lagunens spejlblanke Ro. Unge Raoul sprang i Land paa det hvide Sand og trykkede en høj Indfødts Haand. Denne Mands Brystkasse og Skuldre var pragtfulde, men Stumpen af en højre Arm, udenfor hvis Kød den af Tiden hvidnede Knokkel stak flere Tommer frem, bar Vidne om et Møde med en Haj, der havde gjort Ende paa hans Dykkerdage og gjort ham selv til en Spytslikker, der krøb for at opnaa smaa Gunstbevisninger.

„Har du hørt det, Alex?“ var hans første Ord. „Mapuhi har fundet en Perle — du skulde bare se saadan en Perle. Aldrig er dens Mage blevet fisket her paa Hikueru, eller paa alle Paumotu-Øerne, eller i hele Verden. Køb den af ham. Han har den endnu. Og husk paa, at det var mig, der først fortalte dig det. Han er et Fæ, og du kan faa den billigt. Har du noget Tobak?“

Lige op ad Stranden til en Hytte under et Pandanustræ styrede Raoul. Han var sin Moders Forretningsfører, og hans Hverv var at hjemsøge alle Paumotu-Øerne efter den Rigdom af Copra, Perlemor og Perler, som de leverede.

Han var en ung Forretningsfører, det var først hans anden Rejse i denne Egenskab, og han ærgrede sig i Stilhed meget over sin Mangel paa Erfaring i at vurdere Perler. Men da Mapuhi viste ham Perlen, lykkedes det ham at undertrykke det Sæt, som det gav i ham, og bevare et ligegyldigt, forretningsmæssigt Ansigtsudtryk. Thi Synet af Perlen havde været som et Slag for ham. Den var saa stor som et Dueæg, en fuldkommen Kugle, af en Hvidhed, der genspejlede alle Farverne rundt om med Regnbueglans. Aldrig havde han set noget lignende. Da Mapuhi lod den falde ned i hans Haand, blev han overrasket over dens Tyngde. Det viste, at det var en god Perle.

Han undersøgte den nøje gennem en Lommelupe. Den var uden Fejl eller Lyde. Dens Renhed syntes næsten at straale ud i Atmosfæren fra hans Hænder. I Skyggen var den svagt lysende ligesom en nytændt Maane. Saa gennemsigtig hvid var den, at da han lod den falde ned i et Glas Vand, havde han Besvær med at se den. Saa lige og hurtigt sank den til Bunds, at han vidste, at dens Vægt var fortræffelig.

„Naa, hvad forlanger du saa for den?“ spurgte han med godt spillet Ligegyldighed.

„Jeg forlanger —“ begyndte Mapuhi, og bagved ham, som en Indramning om hans eget mørke Ansigt, nikkede de mørke Ansigter af to voksne Kvinder og et Pigebarn deres Bifald til, hvad han forlangte. Deres Hoveder var bøjede fremad, de skinnede af undertrykt Iver, og deres Øjne lynede begærligt.

„Jeg forlanger et Hus,“ vedblev Mapuhi. „Det skal have et Tag af galvaniseret Jern og et ottekantet Stueur. Det skal være seks Favne langt med en Veranda helt rundt om. I Midten skal der være et stort Værelse med et rundt Bord midt i og det ottekantede Stueur paa Væggen. Der skal være fire Sovekamre, to paa hver Side af det store Værelse, og i hvert Sovekammer skal der være en Jernseng, to Stole og et Vaskebord. Og paa Husets Bagside skal der være et Køkken, et godt Køkken med Krukker og Pander og en Ovn. Og du skal bygge Huset paa min Ø — det er Fakarava.“

„Er det det hele?“ spurgte Raoul vantro.

„Der skal være en Symaskine,“ tog Tefara, Mapuhis Kone, til Orde.

„Ikke at forglemme det ottekantede Stueur,“ tilføjede Nauri, Mapuhis Moder.

„Ja, det er det hele,“ sagde Mapuhi.

Unge Raoul lo. Han lo længe og hjerteligt. Men mens han lo, udregnede han i al Hemmelighed nogle Hovedregningsopgaver. Han havde aldrig i sit Liv bygget et Hus, og hans Begreber om Husbygning var noget taagede. Mens han lo, udregnede han Bekostningen af Rejsen til Tahiti efter Materialier, af selve Materialierne, af Rejsen tilbage igen til Fakarava og Bekostningen af at bringe Materialierne i Land og bygge Huset. Det vilde blive til fire Tusind franske Daler, naar man beregnede det rigeligt for Sikkerheds Skyld — fire Tusind franske Daler var det samme som tyve Tusind Francs. Det var umuligt. Hvor skulde han kunne vide, hvad saadan en Perle var værd? Tyve Tusind Francs var en Masse Penge — og det tilmed af hans Moders Penge.

„Mapuhi," sagde han, „du er et stort Fæ. Sæt en Pris i Penge."

Men Mapuhi rystede paa Hovedet, og de tre Hoveder bagved ham rystede ligeledes.

„Jeg forlanger Huset," sagde han. „Det skal være seks Favne langt med en Veranda helt rundt om —"

„Javel, javel," afbrød Raoul. „Jeg véd nok, hvordan dit Hus skal være, men det lader sig ikke gøre. Jeg vil give dig tusind chilenske Daler."

De fire Hoveder gav et Afslag i tavst Kor.

„Og for hundrede chilenske Daler Varer."

„Jeg forlanger Huset," begyndte Mapuhi.

„Hvad Gavn vil du have af Huset?" spurgte Raoul. „Den første Orkan, der kommer, vil skylle det væk. Det burde du vide. Kaptajn Raffy siger, at det ser stærkt ud til Orkan for Øjeblikket."

„Ikke paa Fakarava," sagde Mapuhi. „Dèr er Landet meget højere. Her paa Øen, ja. Enhver Orkan kan feje Hikueru ren. Men jeg vil have Huset paa Fakarava. Det

skal være seks Favne langt med en Veranda helt rundt om —“

Og Raoul fik igen Historien om Huset at høre. Flere Timer tilbragte han med Forsøget paa at banke den fikse Idé om Huset ud af Mapuhis Hjerne; men Mapuhis Moder og Hustru og Ngakura, Mapuhis Datter, stivede ham af i hans Beslutning om Huset. Mens Raoul for tyvende Gang lyttede til den udførlige Beskrivelse af Huset, der forlangtes, saá han gennem den aabne Dør sin Skonnerts anden Baad lægge til ved Strandbredden. Matroserne hvilede paa Aarerne og viste derved, at de længtes efter at komme af Sted igen. *Aorais* første Styrmand sprang i Land, vekslede et Ord med den enarmede Indfødte og skyndte sig saa op imod Raoul. Dagen blev pludselig mørk, idet en Byge tilslørede Solskiven. Hinsides Lagunen kunde Raoul se Vindstødets ildevarslende Linie nærme sig.

„Kaptajn Raffy siger, at De maa pille af herfra, og det i en Fart,“ var Styrmandens Hilsen. „Hvis der er noget Perlemor, maa vi risikere at lade det ligge til en anden Gang — siger han. Barometeret er faldet til niogtyve halvfjerds.“

Vindstødet ramte Pandanustræet over deres Hoveder, susede gennem Palmerne længere inde og kastede en halv Snes modne Kokusnødder til Jorden med tunge Bump. Saa kom Regnen brusende fra det fjerne med en Brølen som af en Stormvind og fik Lagunens Vand til at dampe, mens den piskede det i lange Strøg. De første Draaber faldt med en skarp Raslen paa Bladene, da Raoul sprang op.

„Tusind chilenske Daler i rede Penge, Mapuhi,“ sagde han. „Og for to Hundrede chilenske Daler Varer.“

„Jeg forlanger et Hus —“ begyndte den anden.

„Mapuhi!“ hylede Raoul for at skaffe sig Ørenlyd. „Du er et Fæ!“

Han fo'r ud af Huset og kæmpede sig Side om Side med Styrmanden ned til Strandbredden ad Baaden til. Baaden kunde de ikke se. Den tropiske Regn susede ned om dem, saa at de kun kunde se Stranden under deres Fødder og de arrige smaa Bølger fra Lagunen, som snappede og bed i Sandet. En Skikkelse kom til Syne gennem Skybruddet. Det var Huru-Huru, den enarmede Mand.

„Fik du Perlen?" hylede han ind i Øret paa Raoul.

„Mapuhi er et Fæ!" lød det svarende Hyl, og i næste Øjeblik havde de tabt hinanden af Syne i det nedstyrtende Vand.

En halv Time efter stod Huru-Huru og holdt Udkig paa Søsiden af Atollen og saá de to Baade blive hejsede op og *Aorai* vende Stævnen til Søs. Og tæt ved den, netop baaren ind fra rum Sø paa Bygens Vinger, saá han en anden Skonnert lægge bi og sætte en Baad i Vandet. Han kendte den. Det var *Orohena,* der ejedes af Toriki, en halvblods Handelsmand, der gjorde Tjeneste som sin egen Forretningsfører og uden Tvivl nu stod i Agterenden af sin Baad. Huru-Huru kluklo. Han vidste, at Mapuhi skyldte Toriki for Varer, som han havde faaet i Forskud det foregaaende Aar.

Bygen var drevet over. Den varme Sol skinnede, og Lagunen laa igen blank som et Spejl. Men Luften føltes klæbrig som Lim, og dens Vægt syntes at tynge paa Lungerne og gøre det besværligt at trække Vejret.

„Har du hørt Nyheden, Toriki?" spurgte Huru-Huru. „Mapuhi har fundet en Perle. Aldrig er der blevet fisket Mage til Perle paa Hikueru, eller noget andet Sted paa Paumotu-Øerne, eller noget Sted i hele Verden. Mapuhi er et Fæ. Desuden skylder han dig Penge. Husk paa, at det var mig, der først fortalte dig det. Har du noget Tobak?"

Og op til Mapuhis Græshytte gik Toriki. Han var en myndig Mand og desuden temmelig dum. Ligegyldigt kiggede han paa den vidunderlige Perle — kiggede kun et Øjeblik; og ligegyldigt stak han den i Lommen.

„Du har Held med dig," sagde han. „Det er en pæn Perle. Jeg vil give dig Kredit i mine Bøger."

„Jeg forlanger et Hus," begyndte Mapuhi forbløffet. „Det skal være seks Favne —"

„Sludder og Vrøvl!" var Handelsmandens Svar. „Du forlanger at betale din Gæld; det er det, du forlanger. Du skyldte mig tolv Hundrede chilenske Daler. Godt; nu skylder du mig dem ikke længer. Det Beløb er strøget af Regnskabet. Desuden vil jeg give dig Kredit for to Hundrede chilenske Daler. Hvis jeg faar Perlen solgt godt, naar jeg kommer til Tahiti, vil jeg give dig Kredit for et Hundrede til — det bliver tre Hundrede. Men forstaa mig vel, kun hvis jeg faar Perlen solgt godt. Jeg kan maaske endogsaa komme til at tabe Penge paa den."

Mapuhi lagde sorgfuldt Armene over Kors og sad med bøjet Hoved. Han var blevet bestjaalet for sin Perle. I Stedet for Huset havde han betalt en Gæld. Han havde ikke faaet noget haandgribeligt for Perlen.

„Du er et Fæ," sagde Tefara.

„Du er et Fæ," sagde Nauri, hans Moder. „Hvorfor gav du ham Perlen i Haanden?"

„Hvad skulde jeg gøre?" indvendte Mapuhi. „Jeg skyldte ham Pengene. Han vidste, at jeg havde Perlen. I hørte selv, at han bad om at se den. Jeg havde ikke fortalt ham det. Han vidste det. Der er en anden, der har fortalt ham det. Og jeg skyldte ham Pengene."

„Mapuhi er et Fæ," vrængede Ngakura.

Hun var tolv Aar gammel og havde ikke bedre Forstand. Mapuhi lettede sit Hjerte ved at give hende en

Lussing, saa hun dinglede, medens Tefara og Nauri brast i Graad og vedblev at haane ham paa Kvindevis.

Huru-Huru, som holdt Udkig nede paa Stranden, saá en tredie Skonnert, som han kendte, lægge bi udenfor Indløbet og sætte en Baad i Vandet. Det var *Hira*, som bar sit Navn med Rette, for den ejedes af den tyske Jøde Levy, den største Perleopkøber af dem alle, og som bekendt var Hira den tahitiske Gud for Fiskere og Tyve.

„Har du hørt Nyheden?“ spurgte Huru-Huru, da Levy, en svær Mand med klodsede, usymmetriske Ansigtstræk, betraadte Stranden. „Mapuhi har fundet en Perle. Der har aldrig været Mage til Perle paa Hikueru, paa alle Paumotu-Øerne, i hele Verden. Mapuhi er et Fæ. Han har solgt den til Toriki for fjorten Hundrede chilenske Daler — jeg lurede udenfor og hørte det. Toriki er ogsaa et Fæ. Du kan købe den billigt af ham. Husk paa, at det var mig, der først fortalte dig det. Har du noget Tobak?“

„Hvor er Toriki?“

„Han sidder i Kaptajn Lynches Hus og drikker Absinth. Han har været der en Time.“

Og mens Levy og Toriki drak Absinth og købslog om Perlen, lurede Huru-Huru og hørte dem blive enige om den forbløffende Pris: femogtyve Tusind Francs.

Det var paa denne Tid, at baade *Orohena* og *Hira* løb tæt ind til Kysten og gav sig til at affyre Skud og signalere som rasende. De tre Mænd traadte ud af Huset netop i rette Tid til at se de to Skonnerter skyndsomst vende og søge ud i rum Sø, mens de strøg Storsejl og Jager paa Farten lige ind i Bygen, der fik dem til at krænge i det skumhvide Vand. Saa forsvandt de i Regnen.

„De kommer tilbage, naar den er forbi,“ sagde Toriki. „Vi gør klogest i at komme af Sted.“

„Formodentlig er Barometeret faldet mere," sagde Kaptajn Lynch.

Han var en hvidskægget Skipper, for gammel til at gaa til Søs, der af Erfaring havde lært, at det eneste Sted, hvor han kunde leve paa en god Fod med sin Asthma, var Hikueru. Han gik ind i Huset for at se paa Barometeret.

„Gud Fader bevares!" hørte de ham udbryde og styrtede ind, hvor de fandt ham stirrende paa en Skive, der viste niogtyve tyve.

Atter kom de ud, denne Gang for ængsteligt at undersøge Hav og Himmel. Bygen var drevet over, men Himlen var og blev overtrukken. De to Skonnerter kunde ses arbejde sig tilbage for fulde Sejl og i Forening med en tredie. En Giring af Vinden fik dem til at slække paa Skøderne, og fem Minutter efter gav en pludselig Giring fra det modsatte Verdenshjørne alle tre Skonnerter bak Sejl, og de i Land kunde se Bomskødetaljerne blive slækkede eller kastede los i en Fart. Brændingens Larm var stærk, hul og truende, og en svær Drønning havde rejst sig. Et frygteligt Fladelyn skinnede for deres Øjne og oplyste den mørke Dag, og Tordenen rullede vildt over deres Hoveder.

Toriki og Levy satte i Løb ned mod Baadene, og sidstnævnte vraltede afsted som en rædselslagen Flodhest. Da deres Baade gled ud af Indløbet, passerede de *Aorais* Baad, som stod indefter. I Agterenden stod Raoul og opmuntrede Rorkarlene. Ude af Stand til at kunne forjage Billedet af Perlen fra sine Tanker kom han nu tilbage for at gaa ind paa Mapuhis Pris: et Hus.

Han landede paa Stranden midt i en øsende Tordenbyge, der var saa tæt, at han løb lige paa Huru-Huru, førend han saá ham.

„For sent," hylede Huru-Huru. „Mapuhi har solgt den til Toriki for fjorten Hundrede chilenske Daler, og Toriki

har solgt den til Levy for femogtyve Tusind Francs, og Levy vil sælge den i Frankrig for hundrede Tusind Francs. Har du noget Tobak?“

Raoul følte det som en Lettelse. Hans Bekymringer for Perlen var forbi. Han behøvede ikke at ærgre sig mere, selv om han ikke havde faaet Perlen. Men han troede ikke Huru-Huru. Det kunde gerne være, at Mapuhi havde solgt den for fjorten Hundrede chilenske Daler, men at Levy, som forstod sig paa Perler, skulde have givet femogtyve Tusind Francs for den, var for stiv en Historie. Raoul besluttede at spørge Kaptajn Lynch om hans Mening om Tingen, men da han naaede den gamle Sømands Hus, fandt han ham staa og stirre med store Øjne paa Barometeret.

„Hvad mener du, at det viser?“ spurgte Kaptajn Lynch ængsteligt, mens han pudsede sine Briller og stadig stirrede paa Instrumentet.

„Niogtyve ti,“ sagde Raoul. „Jeg har aldrig før set det staa saa lavt.“

„Nej, det tror jeg!“ fnøs Kaptajnen. „Nu har jeg som Dreng og Mand færdedes i halvhundrede Aar paa alle Verdenshave, og jeg har aldrig set det synke saa dybt. Hør efter!“

De stod et Øjeblik, mens Brændingen buldrede og fik Huset til at ryste. Saa gik de udenfor. Bygen var drevet over. De kunde se *Aorai* ligge i Vindstille en Fjerdingvej borte og hugge og rulle rasende i de forfærdelige Søer, der kom væltende i en statelig Procession fra Nordøst og styrtede sig med Raseri paa Koraløens Kyst. En af Matroserne nede i Baaden pegede paa Mundingen af Indløbet og rystede paa Hovedet. Raoul saá derhen og fik Øje paa et hvidt Virvar af Skum og Braadsøer.

„Jeg tænker, jeg bliver hos Dem i Nat, Kaptajn,“ sagde han; saa vendte han sig til Matrosen og bød ham trække

Baaden paa Land og søge Ly sammen med sine Kammerater.

„Niogtyve og ikke mere," meldte Kaptajn Lynch, der netop kom ud med en Stol i Haanden efter at have set paa Barometeret endnu en Gang.

Han satte sig ned og stirrede ud paa det Billede, som Havet frembød. Solen brød igennem og gjorde Dagen endnu mere lummer, og det absolute Vindstille vedblev. Men Bølgerne vedblev at vokse.

„Jeg kan ikke begribe, hvad der skaber den Søgang," mumlede Raoul gnavent. „Det blæser ikke, men se bare paa det, se paa den Fyr dèr!"

Milelang, med en Vægt af Titusinder af Tons, rystede Bølgens Stød den skrøbelige Atoll som et Jordskælv. Kaptajn Lynch blev helt forskrækket.

„Du gode Gud!" udbrød han, rejste sig halvt op fra sin Stol og lod sig synke tilbage igen.

„Men der er jo ingen Vind," vedblev Raoul. „Jeg kunde forstaa det, hvis der kom Vind med det samme."

„Vinden faar du snart nok og behøver ikke at gøre dig Bekymringer for den," var det bistre Svar.

De to Mænd blev siddende i Tavshed. Sveden brød frem paa deres Hud i Myriader af bittesmaa Draaber, der løb sammen og dannede fugtige Pletter, som atter forenede sig til smaa Strømme, der dryppede ned paa Jorden. De stønnede efter Vejret, navnlig den gamle Mands Anstrengelser var pinlige. En Bølge skyllede op paa Stranden, slikkede rundt om Kokuspalmernes Stammer og sank ned i Sandet næsten lige for deres Fødder.

„Et godt Stykke over Højvandsmærket", bemærkede Kaptajn Lynch, „og jeg har boet her i elleve Aar." Han saá paa sit Uhr. „Klokken er tre."

En Mand og en Kone med et blandet Følge af Unger

og Køtere i Hælene sjokkede forknyt forbi. Da de var komne forbi Huset, standsede de, og efter megen Ubeslutsomhed satte de sig ned paa Sandet. Et Par Minutter efter kom nok en Familie traskende fra den modsatte Retning, baade Mændene og Kvinderne bærende paa en forskelligartet Samling af Ejendele. Og det varede ikke længe, førend flere Hundrede Personer af alle Aldre og Køn var forsamlede omkring Kaptajnens Bolig. Han raabte en af de nyankomne an, en Kvinde med et Pattebarn paa Armen, og fik til Svar den Oplysning, at hendes Hus netop var blevet skyllet ud i Lagunen.

Dette var det højeste Punkt af Land i Miles Omkreds, og mange Steder paa begge Sider skyllede de store Bølger allerede ind over Atollens spinkle Ring og skummede ned i Lagunen. Tyve engelske Mil i Rundkreds strakte Atollens Ring sig, og intet Sted var den mere end halvtredsindstyve Favne bred. Det var midt i Dykkersæsonen, og de Indfødte havde forsamlet sig fra alle Øerne rundt om, selv fra Tahiti.

„Her er tolv Hundrede Mænd, Kvinder og Børn," sagde Kaptajn Lynch. „Jeg gad vide, hvor mange der er tilovers i Morgen tidlig."

„Men hvorfor blæser det ikke? Det er, hvad jeg ønsker at vide," spurgte Raoul.

„Gør dig ingen Bekymringer, unge Mand, gør dig ingen Bekymringer; Ulykkerne kommer hurtigt nok."

Netop som Kaptajn Lynch talte, ramte en mægtig Vandmasse Atollen. Havvandet malede rundt tre Tommer dybt under deres Stole. Et sagte Angstraab lød fra de talrige Kvinder. Børnene stirrede med foldede Hænder paa de uhyre Søer og græd ynkeligt. Kyllinger og Katte vadede forvirrede om i Vandet og søgte saa, som ved en fælles Indskydelse, flyvende og kravlende Tilflugt paa Taget af

Kaptajnens Hus. En Paumotuaner med et Kuld nyfødte Hundehvalpe i en Kurv krøb op i et Kokostræ og bandt Kurven fast tyve Fod over Jorden. Moderen pjaskede pibende og bjæffende rundt i Vandet nedenunder.

Og stadig skinnede Solen klart, og det dybe Vindstille vedblev. De sad og betragtede Bølgerne og *Aorais* vanvittige Huggen. Kaptajn Lynch stirrede paa de vældige Vandbjerge, der kom rullende, indtil han ikke kunde mere. Han skjulte Ansigtet i Hænderne for at udelukke Synet; saa gik han ind i Huset.

„Ottoogtyve tres," sagde han stille, da han kom ud igen.

Over Armen havde han en Rulle tyndt Tov. Han skar det i Stykker paa to Favnes Længde, gav Raoul ét, beholdt ét til sig selv og uddelte Resten blandt Kvinderne med det Raad at vælge et Træ og krybe op i det.

En let Brise begyndte at blæse fra Nordøst, og Raoul følte dens Pust paa sin Kind som en Opmuntring. Han kunde se *Aorai* sætte Sejl og staa ud i rum Sø, og han beklagede, at han ikke var om Bord. Den kunde i hvert Fald slippe bort, hvorimod Atollen . . . En Sø skyllede over den og berøvede ham næsten Fodfæstet, og han valgte sig et Træ. Saa kom han til at huske paa Barometeret og løb tilbage til Huset. Han mødte Kaptajn Lynch, som havde samme Ærinde, og de fulgtes ind.

„Otteogtyve tyve," sagde den gamle Sømand. „Det bliver et rent Helvede her — hvad var det?"

Luften syntes at fyldes af Lyden, som om noget kom susende. Huset rystede og dirrede, og de hørte Drønet af en vældig Larm. Vinduerne klirrede. To Ruder sprang itu; en Trækvind fo'r ind, ramte dem og fik dem til at vakle. Døren ligeoverfor smækkede saa haardt i, at Klinken gik i Stykker. Det hvide Dørhaandtag faldt paa Gulvet i Stumper. Stuens Vægge bølgede som en Ballon, der

og Køtere i Hælene sjokkede forknyt forbi. Da de var komne forbi Huset, standsede de, og efter megen Ubeslutsomhed satte de sig ned paa Sandet. Et Par Minutter efter kom nok en Familie traskende fra den modsatte Retning, baade Mændene og Kvinderne bærende paa en forskelligartet Samling af Ejendele. Og det varede ikke længe, førend flere Hundrede Personer af alle Aldre og Køn var forsamlede omkring Kaptajnens Bolig. Han raabte en af de nyankomne an, en Kvinde med et Pattebarn paa Armen, og fik til Svar den Oplysning, at hendes Hus netop var blevet skyllet ud i Lagunen.

Dette var det højeste Punkt af Land i Miles Omkreds, og mange Steder paa begge Sider skyllede de store Bølger allerede ind over Atollens spinkle Ring og skummede ned i Lagunen. Tyve engelske Mil i Rundkreds strakte Atollens Ring sig, og intet Sted var den mere end halvtredsindstyve Favne bred. Det var midt i Dykkersæsonen, og de Indfødte havde forsamlet sig fra alle Øerne rundt om, selv fra Tahiti.

„Her er tolv Hundrede Mænd, Kvinder og Børn," sagde Kaptajn Lynch. „Jeg gad vide, hvor mange der er tilovers i Morgen tidlig."

„Men hvorfor blæser det ikke? Det er, hvad jeg ønsker at vide," spurgte Raoul.

„Gør dig ingen Bekymringer, unge Mand, gør dig ingen Bekymringer; Ulykkerne kommer hurtigt nok."

Netop som Kaptajn Lynch talte, ramte en mægtig Vandmasse Atollen. Havvandet malede rundt tre Tommer dybt under deres Stole. Et sagte Angstraab lød fra de talrige Kvinder. Børnene stirrede med foldede Hænder paa de uhyre Søer og græd ynkeligt. Kyllinger og Katte vadede forvirrede om i Vandet og søgte saa, som ved en fælles Indskydelse, flyvende og kravlende Tilflugt paa Taget af

Kaptajnens Hus. En Paumotuaner med et Kuld nyfødte Hundehvalpe i en Kurv krøb op i et Kokostræ og bandt Kurven fast tyve Fod over Jorden. Moderen pjaskede pibende og bjæffende rundt i Vandet nedenunder.

Og stadig skinnede Solen klart, og det dybe Vindstille vedblev. De sad og betragtede Bølgerne og *Aorais* vanvittige Huggen. Kaptajn Lynch stirrede paa de vældige Vandbjerge, der kom rullende, indtil han ikke kunde mere. Han skjulte Ansigtet i Hænderne for at udelukke Synet; saa gik han ind i Huset.

„Ottoogtyve tres," sagde han stille, da han kom ud igen.

Over Armen havde han en Rulle tyndt Tov. Han skar det i Stykker paa to Favnes Længde, gav Raoul ét, beholdt ét til sig selv og uddelte Resten blandt Kvinderne med det Raad at vælge et Træ og krybe op i det.

En let Brise begyndte at blæse fra Nordøst, og Raoul følte dens Pust paa sin Kind som en Opmuntring. Han kunde se *Aorai* sætte Sejl og staa ud i rum Sø, og han beklagede, at han ikke var om Bord. Den kunde i hvert Fald slippe bort, hvorimod Atollen . . . En Sø skyllede over den og berøvede ham næsten Fodfæstet, og han valgte sig et Træ. Saa kom han til at huske paa Barometeret og løb tilbage til Huset. Han mødte Kaptajn Lynch, som havde samme Ærinde, og de fulgtes ind.

„Otteogtyve tyve," sagde den gamle Sømand. „Det bliver et rent Helvede her — hvad var det?"

Luften syntes at fyldes af Lyden, som om noget kom susende. Huset rystede og dirrede, og de hørte Drønet af en vældig Larm. Vinduerne klirrede. To Ruder sprang itu; en Trækvind fo'r ind, ramte dem og fik dem til at vakle. Døren ligeoverfor smækkede saa haardt i, at Klinken gik i Stykker. Det hvide Dørhaandtag faldt paa Gulvet i Stumper. Stuens Vægge bølgede som en Ballon, der

pludselig bliver fyldt med Gas. Saa kom en ny Lyd som en Raslen af Geværild, idet Sprøjtet fra en Bølge ramte Husets Mur. Kaptajn Lynch saá paa sit Ur. Klokken var fire. Han trak en Pjækkert paa, tog Barometeret ned fra Krogen og stak det i en rummelig Lomme.

Atter ramte en Bølge Huset med et svært Bump, og den lette Bygning hældede, drejede sig en Fjerdedel rundt paa sit Fundament og sank ned, saa at Gulvet stod i en Vinkel af ti Grader.

Raoul gik først ud. Vinden greb ham og hvirvlede ham bort. Han lagde Mærke til, at den var drejet mod Øst. Med en stærk Anstrengelse kastede han sig ned paa Sandet, krøb sammen og stred imod. Kaptajn Lynch kom farende som en Visk Halm og faldt, saa lang han var, over ham. To af *Aorais* Matroser slap et Kokustræ, som de havde klynget sig til, og kom dem til Hjælp, men maatte læne sig imod Vinden i umulige Vinkler og kæmpe og kravle sig frem hver Tomme af Vejen.

Den gamle Mands Lemmer var stive, og han kunde ikke krybe, hvorfor Matroserne, ved Hjælp af korte Tovender bundne sammen, hejsede ham op ad Træstammen nogle faa Fod ad Gangen, indtil de kunde binde ham fast i Træets Top halvtredsindstyve Fod fra Jorden. Raoul stak sin Tovende om Foden af et Træ ved Siden af og stod og saá til. Vinden var forfærdelig. Han havde aldrig anet, at det kunde blæse saa stærkt. En Sø skyllede tværs over Atollen og gik ham op til Knæene, førend den forsvandt i Lagunen. Solen var forsvundet, og et blygraat Tusmørke lagde sig over alting. Nogle faa Regndraaber kom flyvende vandret og ramte ham. De føltes som Blykugler. Et salt Skumsprøjt traf ham i Ansigtet. Det var som et Slag af en Menneskehaand. Det bed i hans Kinder, og han fik uvilkaarlige Smertenstaarer i sine svidende Øjne. Adskillige Hundrede

Indfødte havde søgt Tilflugt i Træerne, og han var nær ved at le ved Synet af de Klynger af Menneskefrugter, der hang i Trætoppene. Saa greb han, som indfødt Tahitier, sin Træstamme med Hænderne, stemmede Fodsaalerne mod Stammens Overflade og begyndte at stige op i Træet. I Toppen fandt han to Kvinder, to Børn og en Mand. Den lille Pige knugede en Kat i sine Arme.

Fra sit ophøjede Standpunkt vinkede han med Haanden til Kaptajn Lynch, og denne kække Patriark vinkede tilbage. Raoul blev forfærdet over Himlens Udseende. Den var kommen meget nærmere — gjorde Indtryk af at være lige over hans Hoved; og den var ikke længer blygraa, men sort. Mange Mennesker stod endnu paa Jorden i Grupper omkring Træstammerne, som de holdt sig fast ved. Adskillige saadanne Klynger bad, og i en af dem prædikede Mormonmissionæren. En underlig Lyd naaede hans Øre, rhytmisk, svag som det svageste Pip af en Faarekylling langt borte; den varede kun et Øjeblik, men i det Øjeblik vakte den en uklar Tanke om Himlen og de himmelske Hærskarers Musik. Han saá sig om og saá ved Foden af et andet Træ en stor Klynge Mennesker, der holdt sig fast ved Tove og ved hinanden. Han kunde se det arbejde i deres Ansigter og deres Læber bevæge sig samtidigt. Der var ikke længer nogen Lyd at høre, men han vidste, at de sang Salmer.

Stadig vedblev Vinden at blæse stærkere. Han kunde ikke maale den ved nogen bevidst Tankevirksomhed, for den havde forlængst overgaaet alt, hvad han nogensinde havde oplevet af Vind; men han vidste alligevel paa en eller anden Maade, at det blæste stærkere. Tæt ved ham blev et Træ revet op med Rode og slyngede sin Byrde af menneskelige Væsner til Jorden. En Sø skyllede hen over Sandstrimlen, og væk var de. Begivenhederne fulgte Slag i Slag. Han saá en brun Skulder og et sort Hoved aftegne

sig mod Lagunens fraadende Hvide. I næste Sekund var de ogsaa forsvundne. Flere Træer styrtede og splintredes som Tændstikker. Han var forbavset over Vindens Magt. Hans eget Træ svajede farligt, og den ene Kvinde jamrede og greb fat i den lille Pige, som paa sin Side stadig klyngede sig til Katten.

Manden, som holdt paa det andet Barn, rørte ved Raouls Arm og pegede. Han drejede Hovedet og saá Mormonkirken vakle som en drukken Mand halvhundrede Alen borte. Den var blevet revet løs fra sit Fundament, og Vind og Hav løftede og puffede den ned mod Lagunen. En frygtelig Vandmasse ramte den, væltede den og slyngede den mod en halv Snes Kokostræer. Klaserne af Menneskefrugter faldt som modne Kokosnødder. Da Bølgen trak sig tilbage, saás de ligge paa Jorden, nogle ubevægelige, andre vridende og bugtende sig. De mindede ham paa en underlig Maade om Myrer. Han blev ikke forfærdet. Han var kommen ud over Rædsel. Ganske som noget selvfølgeligt lagde han Mærke til, at den følgende Bølge fejede Sandet rent for dette Vraggods af Mennesker. En tredie Bølge kolossalere end nogen, han endnu havde set, slyngede Kirken ud i Lagunen, hvor den flød ned i Læ, halvt under Vand, og aldeles lignende en Noas Ark.

Han saá efter Kaptajn Lynchs Hus og blev overrasket ved at opdage, at det var borte. Begivenhederne fulgte unægteligt Slag i Slag. Han lagde Mærke til, at mange af Folkene i de Træer, der stod endnu, var stegne ned paa Jorden. Vinden var igen taget til. Hans eget Træ viste ham det. Det svajede ikke længere eller bøjede sig hid og did. I Stedet for stod det ubevægeligt, krummet i en stiv Vinkel for Vinden og dirrede kun. Men denne Dirren var kvalmende. Den var ligesom en Stemmegaffels eller Tungens paa en Mundharmonika. Det var Vibreringens Hastighed,

der gjorde den saa pinlig. Selv om Træets Rødder holdt, kunde det ikke ret længe udholde Trykket. Noget maatte springe.

Aha, dèr var et, som var knækket. Han havde ikke set det knække, men dèr stod Resten, brækket over midtvejs paa Stammen. Man vidste ikke, hvad der skete, naar man ikke selv saá det. Braget af knækkede Træer og menneskelige Fortvivlelseshyl kunde ikke høres i den forfærdelige Larm. Han saá netop hen ad Kaptajn Lynch til, da det hændte. Han saá Træstammen splintres midt paa uden en Lyd. Toppen af Træet med tre Matroser fra *Aorai* og den gamle Kaptajn sejlede ud over Lagunen. Den faldt ikke til Jorden, men fløj gennem Luften som en Avne. Han fulgte dens Flugt en halvandet Hundrede Alen, førend den faldt i Vandet. Han anstrengte sit Syn og var sikker paa, at han saá Kaptajn Lynch vinke Farvel.

Raoul ventede ikke paa mere. Han rørte ved den Indfødte og gav Tegn til, at han skulde stige ned paa Jorden. Manden var ikke uvillig dertil, men hans Kvinder var lammede af Rædsel, og han foretrak at blive hos dem. Raoul førte sin Tovende rundt om Træet og lod sig glide ned. En Skylle af Saltvand lukkede sig over hans Hoved. Han holdt Vejret og klyngede sig fortvivlet til Tovet. Vandet lagde sig, og i Ly af Træstammen kunde han igen trække Vejret. Han gjorde Tovet bedre fast og blev saa overskyllet af nok en Bølge. En af Kvinderne gled ned og sluttede sig til ham, mens den indfødte Mand blev hos den anden Kvinde, de to Børn og Katten.

Den unge Forretningsfører havde lagt Mærke til, hvordan de Grupper, der klyngede sig til Foden af de andre Træer, stadig svandt ind. Nu saá han denne Proces foregaa ved sin Side. Det udkrævede hele hans Styrke at holde fast, og Kvinden, som havde sluttet sig til ham, blev sva-

gere og svagere. Hver Gang han fik Hovedet oven Vande, blev han forbavset over at opdage, at Kvinden endnu var der. Tilsidst dukkede han op en Gang og befandt sig alene. Han saá op. Træets Top var ogsaa borte. I Halvdelen af dets oprindelige Højde stod en splintret Ende og dirrede. Han var i Sikkerhed. Rødderne holdt endnu, men Træet havde mistet sit Vindfang. Han begyndte at krybe op. Han var saa kraftløs, at det gik langsomt, og Bølge efter Bølge ramte ham, førend han kom over dem. Saa bandt han sig fast til Stammen og staalsatte sin Sjæl for at imødegaa Natten og — han vidste ikke hvad.

Han følte sig meget ensom i Mørket. Undertiden forekom det ham, at dette var Verdens Ende, og at han var det sidste levende Menneske. Stadig voksede Vinden. Time efter Time voksede den. Da Klokken efter hans Beregning var elleve, var Vinden blevet utrolig. Den var et frygteligt, uhyrligt Noget, en skraalende Furie, en Væg, der slog og gled videre, men som blev ved at slaa og glide videre — en Væg uden Ende. Det forekom ham, at han var blevet let og æterisk; at det var ham, der var i Bevægelse; at han blev drevet med ubegribelig Hastighed gennem en endeløs, solid Masse. Vinden var ikke længer Luft, som bevægede sig. Den var blevet til Stof som Vand eller Kviksølv. Han havde en Fornemmelse, som om han kunde stikke Haanden ind i den og rive Stumper ud af den, som man kunde gøre med Kødet i en Tyrs Kadaver; at han kunde gribe fat i Vinden og hænge fast ved den, som man kunde hænge ved en Klippeflade.

Vinden var ved at kvæle ham. Han kunde ikke trække Vejret med Ansigtet imod den, for den stormede ind gennem hans Mund og Næsebor og udspilede hans Lunger som Blærer. I saadanne Øjeblikke havde han en Fornemmelse, som om hans Legeme var faststoppet og opsvulmet af mas-

siv Jord. Kun ved at trykke sine Læber mod Træstammen kunde han faa Vejret. Ogsaa trættede Vindens uafladelige Pres ham. Krop og Hjerne blev udmattede. Han iagttog ikke længer, tænkte ikke længer og var halvt bevidstløs. Hans Bevidsthed udgjordes af en eneste Tanke: *Dette var altsaa en Orkan.* Denne ene Tanke holdt sig uregelmæssigt. Den var som en mat Flamme, der af og til flimrede. Af en bevidstløs Tilstand kunde han vaagne op til den — *Dette var altsaa en Orkan.* Og saa sank han hen i ny Bevidstløshed.

Orkanen varede ved i sin største Styrke fra elleve om Aftenen til tre om Morgenen, og det var ved Ellevetiden, at det Træ, hvori Mapuhi og hans Kvinder hang fast, knækkede. Mapuhi naaede Lagunens Overflade, stadig med sin Datter Ngakura i sine Arme. Kun en Sydhavs-Øbo kunde leve i en saadan Søgang. Pandanustræet, som han holdt sig fast ved, skyllede rundt og atter rundt i det fraadende Virvar; og kun ved snart at holde sig fast og vente og til andre Tider hurtigt skifte Greb lykkedes det ham at faa sit og Ngakuras Hoved tilstrækkeligt hyppigt op til Overfladen til, at de kunde faa Vejret. Men Luften var for Størsteparten Vand, dels flyvende Skum og dels øsende Regn, der væltede ned i vandrette Flager.

Der var ti engelske Mil tværs over Lagunen til Sandringen paa den anden Side. Men ni Tiendedele af de ulykkelige Væsener, som slap levende over Lagunen, blev her dræbte af omkringvæltende Træstammer, Bjælker, Vrag af Kuttere og Levninger af Huse. Halvdruknede og udmattede blev de slyngede ind i denne vanvittige Morter af Elementerne og stampede til uformelige Kødmasser. Men Mapuhi havde Held med sig. Hans Skæbne blev den ene Tiendedels — ved et Tilfældes Lune. Han naaede op paa Sandet, blødende af en Snes Saar. Ngakuras venstre Arm

var brækket; Fingrene paa hendes højre Haand var knuste; og Kind og Pande havde Saar helt ind til Benet. Han greb fat i et Træ, som stod endnu, og klyngede sig til det, mens han holdt fast paa Pigebarnet og snappede efter Luft, og mens Lagunens Vand skyllede ham op til Knæene og stundom til midt paa Livet.

Klokken tre om Morgenen svækkedes Orkanens Kraft. Klokken fem blæste der kun en stiv Brise. Og Klokken seks var det blikstille, og Solen skinnede. Søen havde lagt sig. I Lagunens endnu urolige Kant saá Mapuhi de knuste Lig af dem, der ikke var kommet i Land. Uden Tvivl var Tefara og Nauri iblandt dem. Han gik langs Stranden og undersøgte dem, indtil han traf paa sin Kone, der laa halvt i og halvt oppe af Vandet. Han satte sig ned og græd med den primitive Sorgs ildelydende, dyriske Lyd. Saa bevægede hun sig uroligt og stønnede. Han saá nøjere til. Hun var ikke blot i Live, men hun var uskadt. Hun sov kun. Hun havde ogsaa haft den ene Tiendedels Skæbne.

Af de tolv Hundrede, der havde været i Live den foregaaende Aften, var kun tre Hundrede tilbage. Mormonmissionæren og en Gendarm foretog Optællingen. Lagunen var fuld af Lig. Ikke et Hus eller en Hytte stod endnu. Paa hele Atollen var der ikke Sten paa Sten. En af hver halv Hundrede Kokospalmer stod endnu, men som rene Vrag, og ikke én af dem bar en eneste Nød. Ferskvand var der ikke noget af. De lave Brønde, som opfangede Regnens Overfladerisling, var fyldte af Saltvandet. Op fra Lagunen fiskedes nogle faa gennemblødte Sække Mel. De overlevende skar Marven ud af de faldne Kokostræer og spiste den. Hist og her krøb de ind i smaa Hytter, som de lavede ved at grave Huler i Sandet og tække dem med Stumper af Bliktage. Missionæren lavede et kluntet Destillerapparat, men han kunde ikke destillere Vand til tre Hundrede Mennesker.

Om Aftenen den anden Dag tog Raoul et Bad i Lagunen og opdagede, at det læskede noget paa hans Tørst. Han udraabte denne Opdagelse, og snart efter kunde man have set tre Hundrede Mænd, Kvinder og Børn staa i Lagunen op til Halsen og forsøge paa at indrikke Vand gennem Huden. Deres døde flød omkring dem eller blev traadt paa, hvor de endnu laa paa Bunden. Den tredie Dag begravede Folket deres døde og satte sig til at vente paa Undsætningsdamperne.

Imidlertid var Nauri blevet revet bort fra sin Familie af Orkanen og ført ud paa Eventyr ganske alene. Mens hun klyngede sig til en uhøvlet Planke, der stødte og saarede hende og fyldte hendes Krop med Splinter, blev hun slynget tværs over Atollen og ud i rum Sø. Her mistede hun sin Planke under nogle forbløffende Dukkerter i sande Vandbjerge. Hun var en gammel Kone nær de tres; men hun var en indfødt Paumotuaner og havde hele sit Liv levet i Havets umiddelbare Nærhed. Mens hun svømmede i Mørket, kæmpende, halvkvalt og snappende efter Luft, gav en Kokosnød hende et haardt Slag paa Skulderen. I samme Nu havde hun sin Plan færdig og greb fat i Nødden. I Løbet af den næste Time fiskede hun syv til op. Sammenbundne udgjorde de et Redningsbælte, der frelste hendes Liv, mens det paa samme Tid var nær ved at dunke hende sønder og sammen. Hun var en fed Kvinde og modtagelig for Kvæstelser; men hun havde Erfaringer om Orkaner, og mens hun bad til sin Hajgud om at blive beskyttet mod Hajer, ventede hun paa, at Vinden skulde lægge sig. Men Klokken tre var hun saa medtaget, at hun intet vidste. Heller ikke mærkede hun noget Klokken seks, da det blev stille. Hun vaktes først til Bevidsthed, da hun blev slynget op paa Sandet. Med hudløse og blødende Hænder og Fød-

der gravede hun og stemmede sig imod Bølgernes Tilbagesugning, indtil hun naaede op udenfor Søernes Rækkevidde.

Hun vidste, hvor hun var. Dette Land kunde ikke være noget andet end den lille Ø Takokota. Den havde ingen Lagune. Der boede ingen paa den. Hikueru var femten engelske Mil derfra. Hun kunde ikke se Hikueru, men hun vidste, at den laa mod Syd. Dagene gik, og hun levede af de Kokosnødder, der havde holdt hende oppe i Vandet. De gav hende baade Drikkevand og Føde. Men hun hverken drak eller spiste saa meget som hun gerne vilde. Undsætning var der ikke stor Udsigt til. Hun saá Røgen af Undsætningsdamperne i Synskredsen, men hvilken Damper kunde man vente sig skulde komme til den ensomme, ubeboede Takokota?

Fra første Færd af blev hun plaget af Lig. Søen blev ved at slynge dem op paa hendes Smule Sand, og saa længe hun havde Kræfter, blev hun ved at skyde dem tilbage ud i Søen, hvor Hajerne flaaede i dem og fortærede dem. Da hun ikke længer havde Kræfter, omgav Ligene hendes Strand med en uhyggelig Guirlande, og hun trak sig tilbage fra dem, saa langt hun kunde, hvilket ikke var ret langt.

Den tiende Dag var hendes sidste Kokosnød fortæret, og hun begyndte at skrumpe ind af Tørst. Hun slæbte sig hen langs Sandet og ledte efter Kokosnødder. Det var mærkværdigt, at der skyllede saa mange Lig op og ingen Nødder. Der maatte da være flere Kokosnødder ude at flyde end døde Mennesker! Hun opgav det til sidst og blev liggende udmattet. Dette var Enden paa det hele. Der var ikke andet at gøre end at vente paa Døden.

Hun laa bevidstløs i nogen Tid, og da hun kom til sig selv, gik det langsomt op for hende, at hun laa og stirrede paa noget rødblond Haar paa Hovedet af et Lig. Søen

skyllede Liget op imod hende og trak det saa tilbage igen. Det vendte sig om, og hun saá, at det intet Ansigt havde. Alligevel var der noget bekendt ved den Dusk rødblond Haar. Der gik en Time. Hun gjorde sig ingen Anstrengelser for at genkende det. Hun ventede paa Døden, og det var hende ligegyldigt, hvilket Menneske denne rædselsfulde Tingest en Gang havde været.

Men da Timen var omme, satte hun sig langsomt over Ende og stirrede paa Liget. En ualmindelig stor Bølge havde kastet det saa højt op, at de mindre Bølger ikke kunde naa det. Ja, hun havde Ret; den Dusk rødt Haar kunde kun tilhøre en eneste Mand paa Paumotu-Øerne. Det var Levy, den tyske Jøde, der havde købt Perlen og bortført den om Bord paa *Hira*. Naa, saa meget var sikkert, at *Hira* var gaaet til Bunds. Perlekøberens Gud for Fiskere og Tyve havde svigtet ham.

Hun kravlede ned til den døde Mand. Hans Skjorte var blevet revet bort, og hun kunde se Læderpengekatten om hans Liv. Hun holdt Vejret og trak i Spænderne. De var lettere at faa op, end hun havde ventet, og hun kravlede hurtigt af Sted hen over Sandet, slæbende Bæltet efter sig. Rum efter Rum i Bæltet spændte hun op og fandt dem tomme. Hvor kunde han have gjort af den? I det sidste Rum af dem alle fandt hun den, den første og eneste Perle, han havde købt paa Rejsen. Hun kravlede nogle faa Fod længere bort for at undgaa Ligstanken fra Bæltet og undersøgte Perlen. Det var den, Mapuhi havde fundet, og som Toriki havde berøvet ham. Hun vejede den i Haanden og trillede den kærtegnende frem og tilbage. Men hun saá ikke dens indre Skønhed. Hvad hun saá, var det Hus, som Mapuhi, Tefara og hun selv havde bygget saa omhyggeligt i deres Tanker. Hver Gang hun betragtede Perlen, saá hun Huset i alle Enkeltheder, indbefattet det ottekantede

Stueur paa Væggen. Det var noget, der var værd at leve for.

Hun rev en Strimmel af sin *ahu* og bandt Perlen varsomt om sin Hals. Saa gik hun langs med Stranden, pustende og stønnende, men ivrigt søgende efter Kokosnødder. Saa fandt hun én, og da hun saá sig om, én til. Hun slog den ene itu, drak dens Mælk, som var muggen, og spiste hver Stump af Kærnen. Lidt senere fandt hun en splintret Kano. Den manglede Udliggeren, men hun var fuld af Haab, og førend Dagen var omme, fandt hun ogsaa Udliggeren. Hvert Fund var et lykkeligt Varsel. Perlen var en Talisman. Sent paa Eftermiddagen fik hun Øje paa en Trækasse, der flød tungt paa Vandet. Da hun halede den op paa Stranden, raslede Indholdet, og i den fandt hun ti Daaser henkogt Laks. En af dem aabnede hun ved at dundre løs paa Kanoen med den. Saa snart hun havde faaet Hul paa Æsken, drak hun Suppedasen. Derefter var hun flere Timer om at faa Laksen ud, da hun maatte banke og presse en Stump ad Gangen ud.

Otte Dage til ventede hun paa Hjælp. Imidlertid surrede hun Udliggeren fast til Kanoen, og til at surre med brugte hun alle de Kokosnød-Fibre, hun kunde finde, saa vel som Resten af sin *ahu*. Kanoen var slemt splintret, og hun kunde ikke gøre den vandtæt; men hun gemte en Kalabasse lavet af en Kokosnød om Bord for at bruge den til Øsekar. En Aare var det vanskeligt at skaffe. Med en Stump Blik savede hun sit Haar af tæt ved Hovedbunden. Af Haaret snoede hun en Line; og med Linen surrede hun et tre Fod langt Stykke Kosteskaft til et Bræt af Laksekassen. Med sine Tænder gnavede hun Kiler og kilede Surringen fast.

Den attende Dag ved Midnatstid skød hun Kanoen ud gennem Brændingen og begav sig paa Vej til Hikueru. Hun

var en gammel Kone. Møjsommelighederne havde pint Fedtet af hende, saa der neppe var mere tilbage end Skind og Ben og nogle faa sejge Muskler. Kanoen var stor, og der skulde egentlig tre stærke Mænd til at ro den. Men hun gjorde det alene, med en selvlavet Aare. Desuden var Kanoen slemt læk, og en Trediedel af Tiden maatte hun anvende til at øse. Da det blev klart Daglys, spejdede hun efter Hikueru, men forgæves. Agterude var Takokota allerede sunket under Synskredsen. Solen skinnede ned paa hendes nøgne Krop og tvang den til at afsondre sin Fugtighed. Der var to Daaser Laks tilbage, og i Løbet af Dagen borede hun Huller i dem og drak Suppen. Hun havde ingen Tid at spilde med at pille Kødet ud. En Strømning førte hende mod Vest, og vestpaa drev hun, hvad enten hun ogsaa drev sydpaa eller ej.

Tidligt om Eftermiddagen kunde hun faa Øje paa Hikueru, naar hun stod oprejst i Kanoen. Øens Rigdom af Kokospalmer var borte. Kun hist og her med store Mellemrum kunde hun se de splintrede Levninger af Træer. Synet opmuntrede hende. Hun var nærmere end hun havde troet. Strømningen drev hende mod Vest. Hun søgte at kæmpe imod den og roede videre. Kilerne i Aarens Surringer arbejdede sig løse, og hun spildte megen Tid ved jævnligt at maatte stramme dem. Og saa var der Øsningen. Hver tredie Time maatte hun holde op med at ro for at øse. Og hele Tiden drev hun mod Vest.

Ved Solnedgang laa Hikueru sydøst for hende i tre Fjerdingvejs Afstand. Det var Fuldmaane, og Klokken otte laa Landet stik øst en halv Mil borte. Hun var lige midt i den strideste Strøm; Kanoen var for stor; Aaren var for mangelfuld; og hun maatte spilde for meget af sin Tid og Styrke med at øse. Desuden var hun meget svag og blev

stadig svagere. Til Trods for hendes Anstrengelser drev Kanoen mod Vest.

Hun bad en Bøn til sin Hajgud, krøb over Rælingen og gav sig til at svømme. Vandet forfriskede hende ligefrem, og hun lod hurtigt Kanoen sakke agterud. Da en Time var gaaet, var Landet øjensynligt nærmere. Saa kom Forskrækkelsen. Lige foran hendes Øjne og ikke ti Alen borte kløvede en stor Finne Vandet. Hun svømmede med rolige Tag henimod den, og langsomt gled den bort, drejede til højre og svømmede i en Rundkreds omkring hende. Hun holdt Øjnene fæstede paa Finnen og svømmede videre. Naar Finnen forsvandt, lagde hun sig med Ansigtet ned paa Vandfladen og passede paa. Naar Finnen kom til Syne igen, gav hun sig paany til at svømme. Uhyret var dorskt — det kunde hun se. Den havde uden Tvivl haft nok at æde siden Orkanen. Havde den været sulten, vidste hun, at den ikke vilde have tøvet med at styrte løs paa hende. Den var femten Fod lang, og hun vidste, at et Bid kunde klippe hende over.

Men hun havde ingen Tid at spilde paa den. Hvad enten hun svømmede eller ikke, drev Strømmen hende stadig bort fra Land. Der gik en halv Time, og Hajen begyndte at blive dristigere. Da den saá, at hun ikke gjorde den Fortræd, kom den nærmere i snævrere Rundkredse og skævede næsvist til hende, naar den gled forbi. Før eller senere, vidste hun meget godt, vilde den tage tilstrækkeligt Mod til sig til at fare løs paa hende. Hun besluttede at komme den i Forkøbet. Det var en fortvivlet Bedrift, hun tænkte paa. Hun var gammel Kone, alene i rum Sø og mat af Sult og Møjsommeligheder; og alligevel maatte hun overfor denne Havets Tiger forekomme dens Spring ved selv at fare løs paa den. Hun svømmede videre og ventede paa en gunstig Lejlighed. Til sidst gled den dorsk forbi, neppe fire

Alen fra hende. Hun stormede pludselig løs paa den og lod, som om hun vilde angribe den. Den gav et vildt Dask med Halen, idet den flygtede, og dens Hud, saa ru som Sandpapir, ramte hende og flaaede Skindet af hende fra Albue til Skulder. Den svømmede hurtigt i en stadig større Rundkreds og forsvandt til sidst.

I et Hul i Sandet, dækket af Stumper af Bliktag, laa Mapuhi og Tefara og skændtes.

„Hvis du havde gjort, som jeg sagde," anførte Tefara for tusinde Gang, „og gemt Perlen og ikke fortalt nogen om den, vilde du have haft den endnu."

„Men Huru-Huru var jo med mig, da jeg aabnede Østersen; har jeg ikke fortalt dig det utallige Gange?"

„Og nu faar vi intet Hus. Raoul sagde i Dag til mig, at hvis du ikke havde solgt Perlen til Toriki —"

„Jeg solgte den ikke. Toriki tog den fra mig."

„At hvis du ikke havde solgt Perlen, vilde han have givet dig fem Tusind franske Daler, og det er lige saa meget som ti Tusind chilenske."

„Han har talt med sin Moder," forklarede Mapuhi. „Hun forstaar sig paa Perler."

„Og nu er Perlen tabt," klagede Tefara.

„Den betalte min Gæld til Toriki. Det er i hvert Fald tolv Hundrede, jeg har tjent."

„Toriki er død," udbrød hun. „De har ikke hørt noget til hans Skonnert. Den er gaaet til Bunds ligesom *Aorai* og *Hira*. Vil Toriki give dig Kredit for de tre Hundrede, som han lovede dig? Nej, for Toriki er død, og man kan ikke betale én, der er død."

„Men Levy betalte ikke Toriki," sagde Mapuhi. „Han gav ham et Stykke Papir, hvorpaa han kunde hæve Pengene i Papeete; og nu er Levy død og kan ikke betale; og

Toriki er død, og Papiret er gaaet til Bunds med ham, og Perlen er gaaet til Bunds md Levy. Du har Ret, Tefara. Jeg har mistet Perlen og ikke faaet noget for den. Lad os nu sove.“

Pludselig holdt han Haanden i Vejret og lyttede. Udefra lød en Lyd, som om én trak Vejret tungt og med Besvær. En Haand famlede paa Maatten, der gjorde Tjeneste som Dør.

„Hvem er det?“ raabte Mapuhi.

„Nauri,“ lød Svaret. „Kan du sige mig, hvor min Søn Mapuhi er?“

Tefara skreg og greb sin Mand i Armen.

„En Genganger!“ mumlede hun. „En Genganger!“

Mapuhis Ansigt var uhyggeligt gult. Han klyngede sig forfærdet til sin Kone.

„Gode Kone,“ sagde han i en usikker Tone og stræbte at fordreje sit Mæle. „Jeg kender godt din Søn. Han bor paa den østlige Side af Lagunen.“

Udefra lød der et Suk. Mapuhi begyndte at føle sig bedre til Mode. Han havde narret Gengangeren.

„Men hvor kommer du fra, gamle Kone?“ spurgte han.

„Fra Havet,“ lød det forknytte Svar.

„Jeg vidste det! Jeg vidste det!“ skreg Tefara og rokkede frem og tilbage.

„Siden hvornaar har Tefara søgt sit Leje i en Fremmeds Hus?“ lød Nauris Stemme gennem Maatten.

Mapuhi saá angst og bebrejdende til sin Kone. Det var hendes Stemme, der havde røbet dem.

„Og siden hvornaar har Mapuhi, min Søn, fornægtet sin gamle Moder?“ vedblev Stemmen.

„Nej, nej, jeg har ikke — Mapuhi har ikke fornægtet dig,“ raabte han. „Jeg er ikke Mapuhi. Han bor ved den østlige Ende af Lagunen, siger jeg dig.“

Ngakura satte sig over Ende i Sengen og gav sig til at græde. Maatten rystede.

„Hvad er det, du gør?“ spurgte Mapuhi.

„Jeg vil ind,“ svarede Nauris Stemme.

Den ene Ende af Maatten blev løftet. Tefara forsøgte at dukke ned under Tæpperne, men Mapuhi holdt fast paa hende. Han var nødt til at holde sig fast ved et eller andet. Kæmpende, med rystende Legemer og klaprende Tænder, stirrede de begge to med fremspringende Øjne paa Maatten, der blev løftet. De saá Nauri krybe ind, dryppende af Søvand og uden sin *ahu*. De rullede bagover væk fra hende og sloges om Ngakuras Tæppe til at skjule deres Hoveder i.

„Du kunde da gerne give din gamle Moder en Slurk Vand,“ sagde Gengangeren i en klagende Tone.

„Giv hende en Slurk Vand,“ beordrede Tefara med rystende Stemme.

„Giv hende en Slurk Vand,“ lod Mapuhi Ordren gaa videre til Ngakura.

Og tilsammen sparkede de Ngakura ud under Tæppet. Et Minut efter kiggede Mapuhi frem og saá, at Gengangeren drak. Da den rakte en rystende Haand frem og lagde den paa hans, følte han Vægten af den og blev overbevist om, at det ikke var nogen Genganger. Saa dykkede han frem og trak Tefara efter sig, og faa Minutter efter lyttede alle til Nauris Fortælling. Og da hun fortalte om Levy og lagde Perlen i Tefaras Haand, følte selv denne sig forvisset om, at hendes Svigermoder virkelig var levende.

„I Morgen,“ sagde Tefara, „sælger du Perlen til Raoul for fem Tusinde franske Daler.“

„Jamen Huset?“ indvendte Nauri.

„Huset bygger han,“ svarede Tefara. „Han siger, at det vil koste fire Tusind franske Daler. Og saa giver han os

Kredit for tusind franske Daler, hvad der er det samme som to Tusind chilenske.“

„Og det bliver seks Favne langt?“ spurgte Nauri.

„Ja,“ svarede Mapuhi, „seks Favne.“

„Og i det midterste Værelse findes det ottekantede Stueur?“

„Ja, og det runde Bord med.“

„Saa giv mig noget at spise, for jeg er sulten,“ sagde Nauri veltilfreds. „Og derefter vil jeg sove, for jeg er træt. Og i Morgen vil vi tales videre ved om Huset, førend vi sælger Perlen. Det bliver bedre, om vi forlanger de tusind franske Daler i rede Penge. Penge er altid bedre end Kredit, naar man skal købe Varer hos Handelsmændene.“

HVALTANDEN

DET var i Fijis tidligere Dage, da John Starhurst rejste sig i Landsbyen Rewas Missionshus og udtalte sin Hensigt at bære Evangeliet ud over hele Viti Levu. Nu betyder Viti Levu „det store Land," idet det er den største Ø i en Gruppe, der bestaar af mange store Øer for ikke at tale om Hundreder af smaa. Hist og her levede der paa Kysterne under yderst mislige Vilkaar et begrænset Antal Missionærer, Handelsmænd, Trepangfiskere og Desertører fra Hvalfangere. Røgen fra de varme Ovne steg op under deres Vinduer, og Ligene af de dræbte blev slæbt forbi deres Døre paa Vej til Gildet.

Lotu eller Gudsdyrkelsen skred langsomt fremad og gik ofte Krebsegang. Høvdinge, som kaldte sig Kristne og blev hilste velkomne i Forsamlingen i Kapellet, havde den sørgelige Vane at falde fra for at deltage i Nydelsen af en eller anden Yndlingsfjendes Kød. Æd eller du bliver ædt, havde været Landets Lov; og æd eller du bliver ædt, saá ud til at ville vedblive at være Landets Lov i en længere Fremtid. Der var Høvdinger som for Eksempel Tanoa, Tuiveikoso og Tuikilakila, der bogstaveligt havde ædt Hundreder af deres Medmennesker. Men iblandt disse Fraadsere stod Ra Undreundre højest i Rang. Han førte en Fortegnelse over sine Smagsbedrifter. En Række Stene udenfor hans Hus viste, hvor mange Menneskelegemer han

havde spist. Denne Række var to Hundrede og tredive Skridt lang, og der var otte Hundrede og tooghalvfjerds Stene i den. Hver Sten betød et Menneskelegeme. Rækken kunde være bleven længere, hvis ikke Ra Undreundre ulykkeligvis havde faaet et Spyd i Krydset i en Kratfægtning paa Somo Somo og var blevet serveret for Naungavuli, hvis ubetydelige Række af Stene kun talte otteogfyrre.

De haardt arbejdende, feberforpinte Missionærer holdt ihærdigt fast ved deres Hverv, undertiden tvivlende og ventende en eller anden særlig Aabenbaring, et Udbrud af Pinseild, der vilde bringe dem en vidunderlig Sjælehøst. Men det menneskeædende Fiji var og blev haardnakket. Kannibalerne med de pjuskede Hoveder havde ingen Lyst til at forlade deres Kødgryder, saa længe Høsten af Menneskelig var rigelig. Stundom naar Høsten var altfor rigelig, duperede de Missionærerne ved at lade et Ord falde om, at der paa den og den Dag vilde finde et Drab og en Stegning Sted. Ufortøvet plejede Missionærerne da at købe Ofrenes Liv med Tobaksstænger, Favne af Kaliko og Pottemaal fulde af Perler. Ikke des mindre drev Høvdingerne en indbringende Handel ved paa denne Maade at disponere over deres Overskud af levende Kødmad. Desuden kunde de altid gaa ud at fange mere.

Det var under denne Tingenes Tilstand, at John Starhurst erklærede, at han vilde bære Evangeliet fra Kyst til Kyst af det „store Land“, og at han vilde begynde med at trænge ind i de utilgængelige Bjerge ved Kilderne af Rewafloden. Hans Ord blev modtagne med Bestyrtelse.

De indfødte Lærere græd sagte. Hans to Medmissionærer stræbte at faa ham fra det. Kongen af Rewa sagde advarende, at Bjergboerne sikkert vilde kai-kai ham — kai-kai betyder at æde — og at da han, Kongen af Rewa,

var blevet Lotu, vilde han se sig i den Nødvendighed at maatte føre Krig med Bjergboerne. At han ikke kunde overvinde dem, var han ganske sikker paa. At de rimeligvis vilde komme ned ad Strømmen og plyndre Landsbyen Rewa, var han ligeledes ganske sikker paa. Men hvad skulde han gøre? Hvis John Starhurst holdt fast paa at drage ud og lade sig æde, vilde der komme en Krig, som vilde koste Hundreder af Menneskeliv.

Senere paa Dagen gjorde en Deputation af Rewa-Høvdinger deres Opvartning hos John Starhurst. Han hørte taalmodigt paa dem og diskuterede taalmodigt med dem, skønt han ikke slog en Tøddel af i sit Formaal. Overfor sine Medmissionærer forklarede han, at han ikke stræbte efter Martyriet; men at Kaldelsen til at bære Evangeliet ud over Viti Levu var kommen til ham, og at han blot adlød Herrens Villie.

Til Handelsmændene, som var de ivrigste af alle til at komme og gøre Indvendinger, sagde han: „Eders Indvendinger er værdiløse. De drejer sig kun om den Skade, eders Forretninger kan lide. I interesserer jer for at tjene Penge, men jeg interesserer mig for at frelse Sjæle. Hedningerne i det mørke Land maa frelses.“

John Starhurst var ikke nogen Fanatiker. Han vilde selv have været den første til at afvise en saadan Beskyldning. Han var i en fremragende Grad fornuftig og praktisk. Han var sikker paa, at hans Sendelse vilde faa gode Resultater, og han havde private Forventninger om at kunne tænde Pinsegnisten i Bjergboernes Sjæle og fremkalde en Opvækkelse, der vilde udgaa fra Bjergene og brede sig over hele det „store Land“ fra Hav til Hav og til Øerne midt i Havet. Der var intet vildt Lysskær i hans milde, graa Øjne, kun rolig Beslutsomhed og en urokkelig Tillid til den højere Magt, der ledede ham.

Et eneste Menneske fandt han, som bifaldt hans Plan, og det var Ra Vatu, som i Hemmelighed opmuntrede ham og tilbød at laane ham Førere til Foden af Bjergene. John Starhurst følte sig paa sin Side i høj Grad tiltalt af Ra Vatus Opførsel. Ra Vatu havde før været en uforbedrelig Hedning med et Hjerte lige saa sort som hans Sædvaner, men begyndte nu at udstraale Lys. Han talte endogsaa om at blive Lotu. Sandt nok, for tre Aar siden havde han udtalt en lignende Hensigt og vilde ogsaa være traadt ind i Kirken, hvis ikke John Starhurst havde gjort Indvendinger imod, at han bragte sine fire Hustruer med sig. Ra Vatu havde økonomiske og etiske Indvendinger imod Monogami. Desuden var han blevet fornærmet over Missionærens Haarkløverier; og for at vise, at han var et Væsen med fri Villie og en Mand af Ære, havde han svunget sin vældige Krigskølle over Starhurst Hoved. Starhurst havde undgaaet Slaget ved at springe ind under Køllen og holde fast paa ham, indtil der kom Hjælp. Men alt det var nu tilgivet og glemt. Ra Vatu stod i Begreb med at træde ind i Kirken, ikke blot som en Hedning, men ogsaa som en omvendt Polygamist. Han ventede kun paa, forsikrede han Starhurst, at hans ældste Kone, som var meget syg, skulde dø.

John Starhurst rejste op ad den trægtflydende Rewa i en af Ra Vatus Kanoer. Denne Kano skulde være hans Samfærdselsmiddel i to Dage, saa vilde den have naaet det øverste, sejlbare Sted og vilde vende tilbage. Langt borte kunde man imod Himlen øjne de store røgfarvede Bjerge, der udgjorde det „store Land"s Rygrad. Hele Dagen stirrede John Starhurst paa dem med ivrig Længsel.

Stundom bad han i Tavshed. Til andre Tider fik han Tilslutning i Bønnen af Narau, en indfødt Lærer, som havde været Lotu i syv Aar, lige siden den Dag, da han

var blevet frelst fra den varme Ovn af Dr. James Ellery Brown for den ringe Udgift af hundrede Stænger Tobak, to Bomuldstæpper og en stor Flaske Medicin. I sidste Øjeblik efter tyve Timers ensom Bøn og Paakaldelse havde Naraus Øren hørt Kaldet til at ledsage John Starhurst paa hans Sendelse til Bjergene.

„Mester, sandelig vil jeg gaa med dig," havde han erklæret.

John Starhurst havde modtaget ham med alvorlig Glæde. Sandelig, Herren var med ham, naar han saaledes ansporede en saa forknyt Skabning som Narau.

„Vist er det, at jeg er uden Mod, det skrøbeligste af Herrens Kar," forklarede Narau den første Dag i Kanoen.

„Du burde have Tro, stærkere Tro," irettesatte Missionæren ham.

En anden Kano rejste ogsaa op ad Rewa den Dag; men den rejste en Times Vej efter den første og passede paa ikke at blive set. Denne Kano tilhørte ogsaa Ra Vatu. I den sad Erirola, Ra Vatus kødelige Fætter og paalidelige Tilhænger; og i den lille Kurv, som aldrig forlod hans Haand, var en Hvaltand. Det var en pragtfuld Tand, hele seks Tommer lang, smukt formet, og dens Elfenbensfarve var blevet gul og violet af Alderdom. Denne Tand var ligeledes Ra Vatus Ejendom; og naar en saadan Tand bliver udsendt paa Fiji-Øerne, sker der i Reglen noget. Thi deri bestaar Hvaltandens Kraft, at den, som modtager den, kan ikke afslaa den Anmodning, som ledsager den eller følger efter den. Anmodningen kan dreje sig om, hvad det skal være, fra et Menneskeliv til et Stammeforbund, og ingen Fijianer er saa døv for Ærens Bud, at han afslaar Anmodningen, naar han har modtaget Tanden. Stundom lader Anmodningen vente paa sig, eller det

gaar langsomt med Opfyldelsen, hvad der har ubehagelige Følger.

Højt oppe ad Rewa, i Landsbyen hos en Høvding, der hed Mongondro, gjorde John Starhurst Holdt om Aftenen paa Rejsens anden Dag. Næste Morgen agtede han, ledsaget af Naura at begive sig videre tilfods ad de røgfarvede Bjerge til, som nu i Nærheden var grønne og fløjelsbløde at se til. Mongondro var en godmodig, lille gammel Høvding med et mildt Væsen, nærsynet og lidende af Elephantiasis, og satte ikke længer Pris paa Krigens Uro. Han modtog Missionæren med varm Gæstfrihed, gav ham Mad fra sit eget Bord og indlod sig endogsaa paa at drøfte Religionsspørgsmaal med ham. Mongondro var af en videbegærlig Natur og glædede John Starhurst højligt ved at bede ham forklare al Tings Tilværelse og Oprindelse. Da Missionæren var færdig med sin kortfattede Oversigt over Skabelseshistorien efter første Mosebog, saá han, at Mongondro var dybt betaget. Den lille gamle Høvding røg i nogen Tid i Tavshed. Saa tog han Piben ud af Munden og rystede vemodigt paa Hovedet.

„Det er ikke muligt," sagde han. „Jeg, Mongondro, var i mine unge Dage en dygtig Arbejder med Øksen. Alligevel tog det mig tre Maaneder at lave en Kano — en lille Kano, en ganske lille Kano. Og du siger, at alt dette Land og Vand blev lavet af et Menneske —"

„Nej, det blev skabt af en Gud, den eneste sande Gud," afbrød Missionæren.

„Det kommer ud paa ét," vedblev Mongondro, „at alt Landet og alt Vandet, Træerne, Fiskene og Krattet og Bjergene, Solen, Maanen og Stjernerne blev lavede i seks Dage! Nej, nej. Jeg siger dig, at i min Ungdom var jeg en dygtig Mand, alligevel kostede det mig tre Maaneder at

lave en lille Kano. Den Historie kan man skræmme Børn med; men ingen Mand kan tro paa den.“

„Jeg er en Mand,“ sagde Missionæren.

„Sandt nok, du er en Mand. Men det er ikke givet min ringe Forstand at vide, hvad du tror.“

„Jeg siger dig, jeg tror, at alting blev skabt i seks Dage.“

„Ja, det siger du, det siger du,“ mumlede den gamle Menneskeæder beroligende.

Først efter at John Starhurst og Narau var gaaet til Hvile, listede Erirola sig ind i Høvdingens Hus og rakte Mongondro Hvaltanden efter en diplomatisk Tale.

Den gamle Høvding holdt i lang Tid Tanden i sine Hænder. Det var en smuk Tand, og han havde stor Lyst til den. Men han havde en Anelse om, hvilken Anmodning der vilde ledsage den. „Nej, nej; Hvaltænder var smukke,“ og hans egne Tænder løb i Vand efter den, men han rakte den tilbage til Erirola med mange Undskyldninger.

* *
*

I det tidlige Daggry var John Starhurst paa Benene og vandrede henad Stien gennem Krattet i sine store Læderstøvler og med den trofaste Narau i Hælene, lige efter en nøgen Fører, som Mongondro havde laant ham for at vise ham Vej til den næste Landsby, som han naaede ved Middagstid. Her fik han en ny Fører til at vise sig Vej. En Fjerdingvej bag efter traskede Erirola med Hvaltanden i Kurven, som han bar over Skulderen. I to Dage til fulgte han i Hælene paa Missionæren og tilbød Landsbyhøvdingerne Tanden. Men den ene Landsby efter den anden afslog Tanden. Den fulgte saa hurtigt efter Missionærens Kom-

me, at de gættede, hvilken Anmodning der vilde blive stillet, og vilde ikke vide noget af den at sige.

De kom efterhaanden dybt ind i Bjergene, og Erirola slog ind paa en hemmelig Sti, kom forud for Missionæren og naaede Bulien af Gatokas befæstede Plads. Nu vidste Bulien ikke noget om John Starhursts forestaaende Komme. Desuden var Tanden smuk — et ualmindeligt Eksemplar med et Farvespil af sjældneste Slags. Tanden blev tilbudt ham offentligt. Bulien af Gatoka sad paa sin bedste Maatte, omgiven af sine ypperste Mænd og med tre travle Flueviftere bag sin Ryg, og nedlod sig til at modtage af Heroldens Haand den Hvaltand, som Ra Vatu skænkede ham og hans Fætter Erirola havde bragt op i Bjergene. Haandklap lød, da Gaven blev modtaget, og de forsamlede fornemme, Herolder og Flueviftere raabte højt i Kor:

„A! woi! woi woi! A! woi! woi! woi! A tabua levu! woi! woi! A mudua, mudua, mudua!“

„Snart kommer her en Mand, en hvid Mand,“ begyndte Erirola efter en passende Pavse. „Han er Missionær, og han kommer i Dag. Ra Vatu behager at have Lyst til hans Støvler. Han ønsker at forære dem til sin gode Ven Mongondro, og det er hans Agt at sende dem med Fødderne i dem, for Mongondro er en gammel Mand, og hans Tænder er ikke gode. Vær derfor sikker paa, o Buli, at Fødderne bliver i Støvlerne. Hvad Resten af ham angaar, kan den gerne blive her.“

Glæden over Hvaltanden blegnede i Buliens Øjne, og han saá sig tvivlende omkring. Men han havde allerede modtaget Tanden.

„En Bagatel som en Missionær har jo ikke noget at sige,“ sufflerede Erirola.

„Nej, en Bagatel som en Missionær har ikke noget at sige,“ svarede Bulien paa sine egne Tanker. „Mongondro

skal faa Støvlerne. Gaa, I unge Mænd, en tre, fire Stykker af jer, og mød Missionæren paa Stien. Og pas paa at bringe Støvlerne med jer tilbage."

„Det er for sent," sagde Erirola. „Lyt! Dèr kommer han."

John Starhurst med Narau lige i Hælene brød sig Vej gennem Krattets Tykning og traadte frem paa Scenen. De meget omtalte Støvler var blevet vaade, da han vadede gennem Strømmen, og udsprøjtede fine Vandstraaler for hvert Skridt. Starhurst saá sig om med straalende Øjne. Baaret oppe af en staalsat Tillid, urokket af Tvivl eller Frygt, frydede han sig ved alt, hvad han saá. Han vidste, at saa længe Verden havde staaet, var han den første hvide Mand, der havde betraadt Gatokas Bjergfæstning.

Græshytterne laa langs den stejle Bjergside eller hang ud over den brusende Rewa. Paa begge Sider hævede mægtige Fjælde sig. Højst tre Timers Sollys trængte ned i den snævre Kløft. Hverken Kokosnødder eller Bananer var at se, skønt tæt, tropisk Vegetation bredte sig overalt, hang i lette Guirlander ned fra Kløftens Rande og groede frodigt i alle Spalter og paa alle Klippekamme. Ved Kløftens anden Ende faldt Rewa pludselig otte Hundrede Fod, og Klippefortets Atmosfære pulserede under Vandfaldets rytmiske Torden.

Ud fra Buliens Hus saá John Starhurst Bulien og hans Følge træde.

„Jeg bringer eder et godt Budskab," var Missionærens Hilsen.

„Hvem har sendt dig?" svarede Bulien roligt.

„Gud."

„Det er et nyt Navn paa Viti Levu," grinede Bulien. „Over hvilke Øer, Landsbyer eller Passer er han Høvding?"

„Han er Høvding over alle Øer, alle Landsbyer, alle

Passer," svarede John Starhurst højtideligt. „Han er Herre over Himmel og Jord, og jeg er kommen for at bringe dig hans Ord."

„Har han sendt mig Hvaltænder?" lød det næsvise Spørgsmaal.

„Nej, men langt kosteligere end Hvaltænder er —"

„Mellem Høvdinger er det Skik at sende Hvaltænder," afbrød Bulien. „Enten er din Høvding en Gnier, eller du er en Taabe, at du kommer tomhændet til Bjergene. Se her, en mere ædelmodig end du er kommen dig i Forkøbet."

Og med disse Ord fremviste han Hvaltanden, som han havde faaet af Erirola.

Narau sukkede.

„Det er Ra Vatus Hvaltand," hviskede han til Starhurst. „Jeg kender den godt. Nu er det ude med os."

„En smuk Handling," svarede Missionæren, idet han strøg Haanden gennem sit lange Skæg og rettede paa sine Briller. „Ra Vatu har sørget for, at vi faar en god Modtagelse."

Men Narau sukkede igen og trak sig tilbage fra de Hæle, som han havde fulgt saa troligt.

„Ra Vatu staar i Begreb med at blive Lotu," forklarede Starhurst, „og jeg er kommen for at bringe Lotu til dig."

„Jeg har ikke Brug for din Lotu," svarede Bulien stolt. „Og det bæres mig for, at du bliver dræbt i Dag."

Bulien nikkede til en af sine sværtbyggede Bjergboere, som traadte frem og svang en Kølle. Narau fo'r ind i det nærmeste Hus, hvor han søgte at skjule sig blandt Kvinderne og Maatterne; men John Starhurst sprang ind under Køllen og slog Armene om sin Bøddels Hals. I denne fordelagtige Stilling vedblev han at ræsonnere. Han ræ-

sonnerede for at redde Livet, og det vidste han; men han følte hverken Sindsbevægelse eller Frygt.

„Det vilde være ondt af dig, om du dræbte mig," fortalte han Manden. „Jeg har ikke gjort dig nogen Fortræd, og jeg har heller ikke gjort Bulien Fortræd."

Saa fast klyngede han sig til den ene Mands Hals, at de andre ikke vovede at slaa til med deres Køller. Og han vedblev at holde fast og diskutere om sit Liv med dem, der raabte paa hans Død.

„Jeg er John Starhurst," vedblev han roligt. „Jeg har arbejdet her paa Fiji i tre Aar, og jeg har ikke gjort det for Vindings Skyld. Jeg er kommen her iblandt jer for at gøre godt. Hvorfor skulde da nogen dræbe mig? At dræbe mig vil ikke gavne noget Menneske."

Bulien kastede et Blik paa Hvaltanden. Han havde faaet Gerningen godt betalt.

Missionæren var omgivet af en Mængde nøgne Vildmænd, der alle kæmpede for at faa Fingre i ham. Dødssangen, der er den samme som Sangen om Ovnen, blev istemt, og hans Indvendinger kunde ikke længer høres. Men saa snildt snoede og vendte han sin Krop om sin Tilfangetagers, at det dødbringende Slag ikke kunde slaas. Erirola smilede, og Bulien blev vred.

„Væk med jer!" raabte han. „Det bliver en nydelig Historie at fortælle nede ved Kysten. I er en halv Snes Mand stærke, og en eneste Missionær, vaabenløs og svag som en Kvinde, overvinder jer alle."

„Vent, o Buli," raabte John Starhurst ud fra Kampens Virvar, „saa skal jeg ogsaa overvinde dig. Thi mine Vaaben er Sandhed og Retfærdighed, og intet Menneske kan modstaa dem."

„Saa kom hen til mig," svarede Bulien, „thi mit Vaa-

ben er kun en stakkels, ringe Kølle, og, som du siger, det kan ikke modstaa dig.“

Gruppen skiltes ad, og John Starhurst stod alene, Ansigt til Ansigt med Bulien, der lænede sig paa en kolossal, knortet Krigskølle.

„Kom hen til mig, Missionær, og overvind mig,“ sagde Bulien udfordrende.

„Ja vist vil jeg komme hen til dig og overvinde dig,“ svarede John Starhurst, idet han først polerede sine Briller og satte dem til Rette og derpaa traadte frem.

Bulien løftede sin Kølle og ventede.

„For det første vil du ingen Gavn have af min Død,“ begyndte Drøftelsen.

„Jeg overlader det til min Kølle at svare,“ var Buliens Svar.

Og til hvert Punkt gav han samme Svar, idet han paa samme Tid holdt nøje Øje med Missionæren for at forekomme hans snedige Løben ind under den løftede Kølle. Da gik det for første Gang op for John Starhurst, at hans Død var nær. Han gjorde intet Forsøg paa at undgaa den. Barhovedet stod han i Solen og bad med høj Røst — denne mærkelige Skikkelse, den uundgaaelige, hvide Mand, som med Bibel, Kugle eller Romflaske har stillet sig Ansigt til Ansigt med den forbavsede Vildmand i hver eneste af dennes faste Borge. Saaledes stod John Starhurst i Bulien af Gatokas Klippefæstning.

„Tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre,“ bad han. „O, Herre, vær naadig imod Fiji! Vær barmhjertig imod Fiji. O, Jehova, hør os for hans Skyld, for din Søns, hvem du hengav, for at ved ham ogsaa alle Mennesker maatte blive dine Børn. Fra dig kom vi, og vi stoler paa, at til dig tør vi vende tilbage. Landet er mørkt, o Herre, Landet er mørkt, men du har Magt til at frelse. Stræk din Haand

ud, o Herre, og frels Fiji, det stakkels menneskeædende Fiji."

Bulien blev utaalmodig.

„Nu vil jeg svare dig," mumlede han og svang paa samme Tid sin Kølle med begge Hænder.

Narau, som gemte sig mellem Kvinderne og Maatterne, hørte Lyden af Slaget og gøs. Saa istemtes Dødssangen, og han vidste, at hans elskede Missionærs Lig blev slæbt til Ovnen, da han hørte Ordene:

„Slæb mig varsomt. Slæb mig varsomt.

Thi jeg er mit Lands udvalgte Helt.

Vær taknemlig! Vær taknemlig! Vær taknemlig!"

Derpaa hævede en enkelt Stemme sig over Larmen og spurgte:

„Hvor er den tapre Mand?"

Og hundrede Stemmer udbrølede Svaret:

„Gaaet for at slæbes til Ovnen og steges!"

„Hvor er Krysteren?" spurgte den enkelte Stemme.

„Gaaet for at fortælle derom!" brølede de hundrede Stemmer tilbage. „Gaaet for at fortælle derom! Gaaet for at fortælle derom!"

Narau stønnede i sin Sjælekvide. Den gamle Sangs Ord talte sandt. Han var Krysteren, og han havde intet andet at gøre end at gaa og fortælle derom.

MAUKI

HAN vejede et Hundrede og ti Pund. Hans Haar var pjusket og negeragtigt, og han var sort. Han var ejendommelig sort. Han var hverken blaasort eller violetsort, men kulsort. Hans Navn var Mauki, og han var Søn af en Høvding. Han havde tre Tamboer. Tambo er melanesisk og betyder det samme som Tabu paa polynesisk og er nærbeslægtet med dette Ord. Maukis tre Tamboer var følgende: For det første maatte han aldrig trykke en Kvinde i Haanden eller lade en Kvindes Haand berøre ham eller nogen af hans personlige Ejendele; for det andet maatte han aldrig spise Skaldyr eller nogen Mad fra en Ild, ved hvilken Skaldyr var blevet tillavet; for det tredie maatte han aldrig røre ved en Krokodille eller rejse i en Kano, hvori der befandt sig nogen Del af en Krokodille, om den saa ikke var større end en Tand.

Af en anden sort Nuance var hans Tænder, som var matsorte eller maaske rettere sodsorte. Saadan var de blevet gjort i en eneste Nat af hans Moder, der havde lagt et Omslag paa dem af et pulveriseret Mineral, der blev gravet ud i Jordskredet bag Port Adams. Port Adams er et Fiskerleje paa Malaita, og Malaita er den vildeste af Salomons-Øerne — saa uciviliseret, at hverken Handelsmænd eller Plantere endnu har vundet fast Fod paa den; mens lige fra de tidligste Trepangfiskeres og Sandeltræ-

handleres Tid og ned til de mest moderne, med automatiske Rifler og Gasolin-Motorer udrustede Arbejderhververe, hvide Eventyrere i Snesevis er blevet dræbt med Tomahawker og blødspidsede Sniderkugler. Saadan er Malaita den Dag i Dag i det tyvende Aarhundrede Jagtterræn for Arbejderhververne, der besøger dens Kyster for at hverve Arbejdere til at slide og slæbe paa Plantagerne paa de nærliggende, mere civiliserede Øer for en Løn af tredive Daler om Aaret. De Indfødte paa disse nærliggende og mere civiliserede Øer er selv blevet alt for civiliserede til at arbejde paa Plantager.

Maukis Øren var gennemborede, ikke paa ét eller to Steder, men paa en Snes Steder. I et af de mindste Huller bar han en Kridtpibe. De største Huller var for store til et saadant Brug. Pibehovedet vilde være faldet igennem. I det største Hul i hvert Øre plejede han at bære runde Træpløkke, som var gode fire Tommer i Gennemsnit. Omkredsen af nævnte Huller var med et rundt Tal tolv og en halv Tomme. Maukis Smag var særdeles omfattende. I de forskellige mindre Huller bar han saadanne Genstande som tomme Geværpatroner, Hesteskosøm, Messingskruer, Ender Seglgarn, Stykker flettet Straa, Strimler af grønne Blade og i kølige Tider, røde Stokroser. Hvoraf man vil forstaa, at Lommer ikke var nødvendige til hans Velbefindende. Desuden var Lommer umulige, for hans eneste Klædningsstykke bestod af en Strimmel Kaliko, nogle Tommer bredt. En Lommekniv bar han i Haaret med Bladet lukket ned over en pjusket Lok. Hans kosteligste Eje var Hanken af en Porcelænskop, som han bar hængende i en Ring af Skildpaddeskal, der atter var stukket gennem hans Næsebrusk.

Men til Trods for disse Forskønnelser havde Mauki et kønt Ansigt. Det var virkelig et smukt Ansigt, betragtet

efter en hvilken som helst Maalestok, og af en Melanesiers Ansigt at være var det ualmindeligt tiltalende. Dets eneste Fejl var dets Mangel paa Styrke. Det var blidt, kvindeligt, næsten pigeagtigt. Trækkene var smaa, regelmæssige og fine, Hagen var svag, og Munden var svag. Der var hverken Styrke eller Karakter i Kæberne, Panden og Næsen. Kun i Øjnene kunde der ses et Vink om de ukendte Egenskaber, der i Virkeligheden udgjorde en stor Del af hans Personlighed, og som andre Mennesker ikke kunde forstaa. Disse ukendte Egenskaber var Mod, Udholdenhed, Frygtløshed, Indbildningskraft og Snildhed; og naar de gav sig Udslag i en konsekvent og iøjnefaldende Handling, blev hans Omgivelser forbavsede.

Maukis Fader var Høvding over Landsbyen Port Adams, og da Mauki saaledes fra Fødslen af var et Saltvandsmenneske, blev han et halvt Amfibie. Han kendte Fiskenes og Østersernes Sæder og Skikke, og Revet var som en aaben Bog for ham. Kanoer kendte han ogsaa til. Han lærte at svømme, da han var et Aar gammel. Da han var syv Aar, kunde han holde Vejret et helt Minut og svømme lige ned til Bunden paa tredive Fod Vand. Og da han var syv Aar, blev han stjaalen af Kratboerne, som ikke kan svømme, og som er bange for Saltvand. Senere saá Mauki kun Havet i Afstand gennem Lysninger i Krattet og fra aabne Pletter paa de høje Bjergsider. Han blev Slave hos gamle Fanfoa, der var Høvding over en Snes adspredte Landsbyer i Krattet paa Malaitas Bjergkamme, hvis Røg paa stille Morgener er omtrent det eneste Vidnesbyrd, som de søfarende hvide Mænd har om den talrige Befolkning i det Indre. Thi de Hvide trænger ikke ind i Malaita. De forsøgte én Gang paa det, i de Dage, da de søgte efter Guld, men altid blev deres Hoveder siddende og grine paa de røgsværtede Loftsbjælker i de Indfødtes Hytter.

Da Mauki var en ung Mand paa sytten Aar, slap Fanfoas Tobak op. Den slap op for ramme Alvor. Det var strenge Tider i alle hans Landsbyer. Han havde begaaet en Fejltagelse. Suo var en Havn saa lille, at en stor Skonnert ikke kunde ride for sit Anker i den. Den var omgiven af Mangrovetræer, der hang ud over det dybe Vand. Den var en Fælde, og ind i Fælden sejlede to hvide Mænd paa en lille Ketch. De var ude for at hverve Arbejdere, og de ejede meget Tobak og mange Handelsvarer, for ikke at tale om tre Bøsser og en Mængde Ammunition. Nu boede der ingen Saltvandsmennesker ved Suo, og dèr kunde Kratboerne komme ned til Havet. Ketchen gjorde storartede Forretninger. Den sluttede Kontrakt med tyve Arbejdere den første Dag. Selv gamle Fanfoa underskrev en Kontrakt. Og samme Dag skar de tyve nye Arbejdere Hovederne af de to hvide Mænd, dræbte Baadsbesætningen og brændte Ketchen. Og i de næste tre Maaneder var der fuldt op og mere end det af Tobak og Handelsvarer i alle Landsbyerne i Krattet. Saa kom Orlogsmanden, som kastede Granater milelangt op i Bjergene og skræmmede Folk ud af deres Landsbyer og ind i det tættere Krat. Derefter sendte Orlogsmanden Landgangskommandoer i Land. Alle Landsbyerne blev brændt, tillige med Tobakken og Handelsvarerne. Kokos- og Banantræerne blev fældede, Taroen i Haverne revet op med Rode og Grisene og Kyllingerne slagtede.

Det gav Fanfoa en Lære, men imidlertid var hans Tobak sluppen op. Desuden var hans unge Mænd blevne alt for bange til at slutte Kontrakt med Hververskibene. Det var Grunden til, at Fanfoa befalede, at hans Slave Mauki skulde føres ned til Kysten og borthverves for en halv Kasse Tobak forud betalt, tillige med Knive, Økser, Kaliko og Perler, hvad han altsammen skulde betale for ved at

arbejde paa Plantagerne. Mauki var frygtelig forskrækket, da de bragte ham om Bord paa Skonnerten. Han var som et Lam, der førtes til Slagterbænken. Hvide Mænd var nogle glubske Skabninger. Det maatte de være, ellers vilde de ikke gøre en Vane af at vove sig langs med Malaitas Kyst, to om Bord paa en Skonnert, medens samme Skonnert havde femten til tyve Sorte om Bord som Besætning og tidt hele tres eller halvfjerds hvervede sorte Arbejdere. Hertil kom, at der altid var Faren fra Folkene paa Kysten, det pludselige Angreb og Overrumplingen af Skonnerten og hele Besætningen. Sandelig, hvide Mænd maatte være frygtelige. Desuden ejede de saadanne Djævle -- Bøsser, der skød meget hurtigt mange Gange, Tingester af Jern og Messing, som kunde faa Skonnerterne til at sejle, naar der ingen Vind var, og Kasser, der snakkede og lo, akkurat ligesom Mennesker snakkede og lo. Ja, og han havde hørt tale om en hvid Mand, hvis særlige Djævel var saa mægtig, at han kunde tage alle sine Tænder ud af Munden og stikke dem ind igen, naar han lystede.

Ned i Kahytten førte de Mauki. Paa Dækket holdt den ene hvide Mand Vagt med to Revolvere i Bæltet. I Kahytten sad den anden hvide Mand med en Bog foran sig, hvori han skrev underlige Tegn og Linier. Han saá paa Mauki, som om han havde været en Gris eller en Høne, kiggede ham under Armhulerne og skrev i Bogen. Saa holdt han Skrivepinden frem, og Mauki lige akkurat berørte den med Haanden, hvorved han forpligtede sig til at arbejde i tre Aar paa Maaneskins-Sæbe-Selskabets Plantager. Det blev ikke forklaret ham, at de glubske, hvide Mænd vilde bruge deres Villie til at tvinge Forpligtelsen igennem, og at bagved det hele stod i samme Øjemed Storbritanniens Magt og Krigsskibe.

Der var andre Sorte om Bord, fra ukendte, fjerne Ste-

der, og da den hvide Mand talte til dem, rev de den lange Fjer ud af Maukis Haar, klippede bemeldte Haar kort og viklede en Lava-lava af lysegult Kaliko om hans Liv.

Efter at have tilbragt mange Dage om Bord paa Skonnerten og set mere Land og flere Øer end han nogensinde havde drømt om, blev han sat i Land paa Ny Georgia og sat til Arbejde med at rydde Kratskov og skære Rør. For første Gang fik han at vide, hvad Arbejde var. Selv som Slave hos Fanfoa havde han ikke arbejdet saaledes. Og han holdt slet ikke af Arbejde. Det var op ved Daggry og til Ro, naar det blev mørkt, med to Maaltider om Dagen. Og Maden var kedelig. I Uger ad Gangen fik de ikke andet at spise end søde Kartofler, og til andre Tider var det i Uger ad Gangen ikke andet end Ris. Han skar Kokosnøddekærne løs fra Skallerne Dag efter Dag; og i lange Dage og Uger vedligeholdt han Baalene, der røgede Copraen, indtil hans Øjne sved, og saa blev han sat til at fælde Træer. Han var flink til at haandtere en Økse, og senere blev han sat i Brobyggerholdet. En Gang blev han til Straf sat i Vejbygningsholdet. Til Tider gjorde han Tjeneste i Hvalfangerbaadenes Mandskab, naar der blev hentet Copra fra fjerne Strandbredder, eller naar de hvide Mænd drog ud for at fiske med Dynamit.

Blandt andet lærte han Trepang-Engelsk, saa at han kunde tale med alle hvide Mænd og med alle Arbejdere, som ellers vilde have talt i tusind forskellige Mundarter. Han lærte ogsaa visse Ting om de hvide Mænd, navnlig at de holdt deres Ord. Hvis de sagde til en Arbejder, at han skulde have en Stang Tobak, saa fik han den. Hvis de sagde til én, at de vilde slaa ham til Plukfisk, hvis han gjorde dette eller hint, saa blev han ufravigeligt slaaet til Plukfisk, hvis han gjorde det. Mauki vidste ikke, hvad Plukfisk var, men saadan hed det paa Trepang-Sproget, og

han bildte sig ind, at det var Blodet og de løse Tænder, der stundom fulgte med at blive slaaet til Plukfisk. Der var ogsaa én Ting endnu, han lærte: ingen Arbejder blev slaaet eller straffet, medmindre han gjorde noget urigtigt. Selv naar de hvide Mænd var drukne, hvad de hyppigt var, slog de aldrig, undtagen naar en Regel var blevet overtraadt.

Mauki holdt ikke af Plantagen. Han hadede Arbejde, og han var Søn af en Høvding. Desuden var det ti Aar siden, at Fanfoa havde stjaalet ham bort fra Port Adams, og han led af Hjemvé. Han led endogsaa af Hjemvé efter Slaveriet hos Fanfoa. Derfor løb han bort. Han søgte tilbage til Krattet med den Tanke at bane sig Vej sydefter ned til Stranden og dèr stjæle en Kano og sejle hjem til Port Adams. Men han fik Feber og blev fangen og bragt tilbage mere død end levende.

For anden Gang løb han bort sammen med to unge Fyre fra Malaita. De naaede tyve Mil ned ad Kysten og skjulte sig i Hytten hos en fri Mand fra Malaita, som boede i den Landsby. Men midt om Natten kom to hvide Mænd, som ikke var bange for alle Landsbyens Beboere, og som slog de tre Flygtninge til Plukfisk, bandt dem som Svin og smed dem om Bord i Hvalbaaden, Men Manden, i hvis Hus de havde skjult sig, blev slaaet til en ganske ualmindelig plukket Plukfisk, at dønne efter den Maade, hvorpaa Haar, Hud og Tænder fløj om ham, og mistede for Resten af sit Liv Lysten til at huse bortløbne Arbejdere.

Et Aar hængte Mauki i med Arbejdet. Saa blev han gjort til Tjener i Huset og fik god Mad og magelige Tider samt let Arbejde med at gøre rent i Huset og servere Whisky og Øl for de hvide Mænd til alle Timer paa Dagen og de fleste paa Natten. Det holdt han af, men han holdt endnu mere af Port Adams. Han havde to Aars Tjeneste

for sig endnu, men de to Aar blev ham for lange under Hjemvéens Kvaler. Han var blevet klogere i sit Tjeneste-aar, og da han nu var Hustjener, tilbød der sig alle mulige Lejligheder for ham. Han rensede Bøsserne, og han vidste, hvor Nøglen til Forraadskammeret hang. Det var ham, der lagde Planen til Flugten, og en Nat luskede ti Mænd fra Malaita og én fra San Cristoval væk fra Kasernen og slæbte en af Hvalbaadene ned paa Stranden. Det var Mauki, der skaffede Nøglen, som aabnede Baadens Hængelaas, og det var Mauki, der udstyrede Baaden med et Dusin Winchester-rifler, en uhyre Masse Ammunition og en Kasse Dynamit med Tændsats og Lunte og ti Kasser Tobak.

Nordvestmonsunen blæste, og de flygtede sydpaa om Natten og skjulte sig om Dagen paa ensomme og ubeboede Smaaholme eller slæbte deres Hvalbaad ind i Krattet paa de større Øer. Saaledes naaede de Guadalcanar, listede sig halvvejs op langs den og saa over Indispensable-Strædet til Florida-Øen. Her var det, at de dræbte Man-den fra San Cristoval, gemte hans Hoved, men stegte og aad Resten af ham. Malaitas Kyst var kun tyve engelske Mil borte, men i den sidste Nat forhindrede en stærk Strøm og ustadige Vinde dem fra at naa derover. Dagslyset fandt dem endnu adskillige Mil fra Maalet. Men Dagslyset bragte ogsaa en Kutter med to hvide Mænd, som ikke var bange for elleve Mænd fra Malaita væbnede med tolv Rifler. Mauki og hans Kammerater blev ført tilbage til Tulagi, hvor alle de hvide Mænds store, hvide Herre boede.

Og den store, hvide Herre holdt Ret, hvorefter de bort-løbne én for én blev bundne og fik tyve Piskeslag hver og blev idømt en Mulkt paa femten Daler. Saa blev de sendt tilbage til Ny Georgia, hvor de hvide Mænd slog dem alle-sammen til Plukfisk og satte dem til Arbejde. Men Mauki blev ikke længer Hustjener. Han blev sat i Vejbygnings-

holdet. De femten Dalers Mulkt var blevet betalt af de hvide Mænd, fra hvem han var løben bort, og det blev sagt ham, at han maatte arbejde dem af, hvilket betød et halvt Aars Slid og Slæb ekstra. Desuden skaffede hans Andel af den stjaalne Tobak ham nok et Aars Arbejde.

Port Adams laa nu halvfjerde Aar ude i Fremtiden, derfor stjal han en Nat en Kano, gemte sig paa Øerne i Manning-Strædet, passerede Strædet og begyndte at ro op langs Østkysten af Ysabel, kun for at blive fangen af de hvide Mænd paa Meringe-Lagunen, da han var naaet de to Trediedele af Vejen. Efter en Uges Forløb slap han fra dem og flygtede ind i Krattet. Der var ingen Kratfolk paa Ysabel, kun Saltvandsmennesker, og de var alle Kristne. De hvide Mænd udsatte en Belønning paa fem Hundrede Stænger Tobak, og hver Gang Mauki vovede sig ned til Søen for at stjæle en Kano, blev han forfulgt af Saltvandsmenneskene. Paa den Maade gik fire Maaneder, og da Belønningen imidlertid var blevet forhøjet til Tusind Stænger, blev han fangen og sendt tilbage til Ny Georgia og Vejbygningsholdet. Nu er tusind Stænger halvtredsindstyve Daler værd, og Mauki maatte selv betale Belønningen, hvad der kostede et Aar og otte Maaneders Arbejde. Port Adams var altsaa nu fem Aar borte.

Hans Hjemvé var større end nogensinde, og det faldt ham ikke ind at slaa sig til Ro og være artig, arbejde sine fem Aar og saa vende hjem. Næste Gang, han løb sin Vej, blev han grebet paa fersk Gerning. Hans Sag blev forelagt Hr. Haveby, Maaneskins-Sæbe-Selskabets Bestyrer for Øerne, som erklærede ham for uforbedrelig. Selskabet ejede Plantager paa Santa Cruz-Øerne, nogle Hundrede Mile borte over Havet, og derhen sendte det sine uforbedrelige fra Salomons-Øerne. Derhen blev Mauki ogsaa sendt, skønt han kom der aldrig. Skonnerten lagde bi

ved Santa Anna, og om Natten svømmede Mauki i Land, stjal to Bøsser og en Kasse Tobak fra Handelsmanden og slap bort i en Kano til Cristoval. Malaita laa nu nord for ham, halvtreds eller tres engelske Mil borte. Men da han forsøgte at naa derhen, blev han overfaldet af en lille Storm og dreven tilbage til Santa Anna, hvor Handelsmanden lagde ham i Lænker, indtil Skonnerten skulde komme tilbage fra Santa Cruz. De to Bøsser fik Handelsmanden tilbage, men den Kasse Tobak blev sat paa Maukis Regnskab som nok et Aar. Det Antal Aar, han nu skyldte Selskabet, var seks.

Paa Vejen tilbage til Ny Georgia kastede Skonnerten Anker i Marau Sund, som ligger ved den sydøstlige Ende af Guadalcanar. Mauki svømmede i Land med Haandjern paa og slap ud i Krattet. Skonnerten sejlede videre, men Maaneskins-Handelsmanden paa Stedet udlovede tusind Stænger, og til ham blev Mauki bragt af Kratfolkene med et Aar og otte Maaneder end mere paa Regningen. Atter, og førend Skonnerten kom tilbage, slap han bort, denne Gang i en Hvalbaad i Selskab med en Kasse af Handelsmandens Tobak. Men en nordvestlig Storm kastede ham i Land paa Ugi, hvor de kristne Indfødte stjal hans Tobak og udleverede ham til den af Maaneskins-Selskabets Handelsmænd, som boede dèr. Tobakken, som de Indfødte stjal, betød nok et Aar for ham, og Regnskabet var nu paa otte og et halvt Aar.

„Vi vil sende ham til Lord Howe," sagde Hr. Haveby.

„Dèr er Bunster, og vi vil se at lade dem blive enige som bedst de kan. Jeg antager, at det bliver til, at enten gør Mauki Kaal paa Bunster, eller Bunster gør Kaal paa Mauki, og hvilken af Delene der saa sker, kan vi være tilfredse."

Hvis man forlader Meringe-Lagunen paa Ysabel og styrer retvisende Nord, vil man efter at have sejlet halv-

andet Hundrede engelske Mil faa Lord Howes Koralsandkyster i Sigte. Lord Howe er en Ring af Land, saadan noget halvandet Hundrede Mil i Omkreds, nogle Hundrede Alen bred paa det bredeste Sted og hævende sig paa sine Steder til en Højde af ti Fod over Havfladen. Indenfor denne Sandring findes en vældig Lagune med Koraløer i. Lord Howe hører hverken geografisk eller etnologisk til Salomons-Øerne. Den er en Atoll, medens Salomons-Øerne er Klippeøer; og dens Befolkning og Sprog er polynesiske, medens Indbyggerne paa Salomons-Øerne er Melanesiere. Lord Howe er blevet befolket ved den polynesiske Folkevandring østfra, som finder Sted den Dag i Dag, idet Sydøst-Passaten skyller store Kanoer med Udliggere op paa dens Bredder. At der ogsaa har været en ubetydelig melanesisk Folkevandring i Nordvest-Monsunens Periode, er indlysende.

Der er intet Menneske, der nogensinde kommer til Lord Howe eller Ontong-Java, som den ogsaa kaldes. Cooks Rejsebureau sælger ikke Biletter til den, og Turister aner ikke dens Tilværelse. Ikke engang en hvid Missionær er gaaet i Land paa dens Kyst. Dens fem Tusind Indfødte er lige saa fredelige som de er primitive. Fredelige har de nu ikke altid været. Lodsbøgerne omtaler dem som fjendtlige og forræderiske. Men de Mænd, der skriver Lodsbøgerne, har aldrig hørt tale om den Forandring, der foregik med Indbyggernes Hjerter, efter at de for mange Aar siden havde overrumplet en stor Bark og dræbt alle Mand om Bord med Undtagelse af anden Styrmand. Denne overlevende bragte Meddelelse derom til sine Landsmænd. Skipperne paa tre Handelsskonnerter vendte tilbage til Lord Howe med ham. De sejlede deres Fartøjer lige ind i Lagunen og gav sig til at prædike den hvide Mands Evangelium, at kun hvide Mænd har Lov til at dræbe hvide

Mænd, og at ringere Racer har at holde Fingrene hos sig selv. Skonnerterne sejlede op og ned i Lagunen, hærgende og ødelæggende. Det var ikke muligt at undslippe fra den smalle Sandcirkel, der var intet Krat, hvor man kunde flygte hen. Mændene blev skudt ned, naar de viste sig, og og det var ikke muligt at undgaa at vise sig. Landsbyerne blev brændte, Kanoerne knuste, Kyllinger og Svin dræbte og de kostelige Kokostræer fældede. Dette varede en Maaned, og saa sejlede Skonnerterne deres Vej; men Frygten for den hvide Mand var blevet brændt ind i Øboernes Sjæle, og aldrig mere var de ubesindige nok til at gøre én Fortræd.

Max Bunster var den eneste hvide Mand paa Lord Howe, hvor han var Handelsmand i det allestedsnærværende Maaneskins-Sæbe-Selskabs Tjeneste. Og Selskabet anbragte ham paa Lord Howe, fordi det var det mest afsides liggende Sted, der var at finde, naar de ikke ligefrem vilde skille sig af med ham. At Selskabet ikke skilte sig af med ham, skyldtes Vanskeligheden ved at finde en anden til at træde i hans Sted. Han var en stor, svær Tysker med en Skrue løs. Halvgal vilde være et mildt Udtryk for at betegne hans Tilstand. Han var en Tyran og en Kujon og en tre Gange værre Vildmand end nogen Vildmand paa Øen. Da han var en Kujon, var hans Brutalitet af den kujonmæssige Slags. Den Gang han først traadte i Selskabets Tjeneste, fik han Station paa Savo. Da en tuberkuløs Kolonist blev sendt ud for at træde i hans Sted, slog han ham fordærvet i en Nævekamp og sendte ham hjem som et Vrag i den Skonnert, der havde bragt ham.

Derefter valgte Hr. Haveby en ung Kæmpekarl fra Yorkshire til at afløse Bunster. Yorkshire-Manden havde et Navn som Bokser og holdt mere af at slaas end af at spise. Men Bunster vilde ikke slaas. Han var et komplet Lam — i ti Dage, og efter den Tids Forløb fik Yorkshire-

Manden et Anfald af Dysenteri og Feber paa samme Tid. Saa tog Bunster ham under Behandling, blandt andet slog han ham til Jorden og trampede paa ham en Snes Gange eller saa. Bange for, hvad der vilde ske, naar hans Offer kom sig, flygtede Bunster med en Kutter til Guvutu, hvor han udmærkede sig ved at prygle en ung Englænder, der allerede var Krøbling paa Grund af, at han havde faaet en Boerkugle gennem begge Laar.

Saa var det, at Hr. Haveby sendte Bunster til Lord Howe som en Retrætepost. Han højtideligholdt sin Landgang ved at drikke en halv Kasse Genever og tampe den halvgamle og astmatiske Styrmand paa den Skonnert, der havde bragt ham derhen. Da Skonnerten var afrejst, kaldte han Kanakaerne sammen paa Stranden og udfordrede dem til en Brydekamp, idet han lovede den, der havde Held til at kaste ham til Jorden, en Kasse Tobak. Tre Kanakaer besejrede han, men blev selv prompte kastet til Jorden af en fjerde, som imidlertid ikke fik Tobakken, men en Kugle gennem Lungerne.

Og dermed begyndte Bunsters Herredømme paa Lord Howe. Tre Tusind Mennesker levede i den største Landsby; men naar Bunster gik igennem den, var den øde, selv ved højlys Dag. Mænd, Kvinder og Børn flygtede for ham. Selv Hunde og Grise saá til at komme af Vejen, og Kongen generede sig ikke for at gemme sig under en Maatte. De to Premierministre levede i Skræk og Rædsel for Bunster, som aldrig indlod sig paa at drøfte noget omtvistet Emne, men brugte sine knyttede Næver i Stedet for.

Og til Lord Howe kom Mauki for at arbejde for Bunster i halvniende lange Aar. Fra Lord Howe kunde man ikke flygte. Bunster og han var sammenknyttede, i godt og ondt. Bunster vejede to Hundrede Pund. Mauki vejede et Hundrede og ti. Bunster var et degenereret Bæst. Men

Mauki var en primitiv Vildmand. Og begge havde deres egen Villie og deres egne Fremgangsmaader.

Mauki havde intet Begreb om, hvad det var for en Slags Herre, han skulde arbejde for. Han havde ingen Advarsel faaet, og han havde tænkt sig det som en Selvfølge, at Bunster vilde være ligesom andre hvide Mænd, én, der drak meget Whisky, en Hersker og en Lovgiver, som altid holdt sit Ord og aldrig slog en Tjener, undtagen naar han fortjente det. Dèr havde Bunster en Fordel. Han kendte hele Maukis Historie og frydede sig til at komme i Besiddelse af ham. Hans sidste Kok havde faaet en brækket Arm og en Skulder af Led, hvisaarsag Bunster gjorde Mauki til Kok og almindelig Hustjener.

Og det gik snart op for Mauki, at der var Forskel paa hvide Mænd. Den selvsamme Dag, Skonnerten afsejlede, fik han Ordre til at købe en Kylling af Samisee, den indfødte Missionær fra Tonga. Men Samisee var sejlet over paa den anden Side af Lagunen og ventedes ikke hjem i tre Dage. Mauki kom tilbage med denne Besked. Han krøb op ad den stejle Trappe (Huset stod paa Stolper tolv Fod over Sandet), og gik ind i Dagligstuen for at give Melding. Handelsmanden forlangte Kyllingen. Mauki aabnede Munden for at forklare, at Missionæren ikke var hjemme. Men Bunster brød sig ikke om Forklaringen. Han langede ud med sin knyttede Næve. Slaget ramte Mauki paa Munden og løftede ham op i Luften. Lige ud gennem Døren fløj han, tværs over den smalle Veranda, brækkede det øverste af Rækværket og faldt ned paa Jorden. Hans Læber var en ubestemmelig, formløs Masse, og hans Mund var fuld af Blod og knækkede Tænder.

„Det vil lære dig, at jeg ikke finder mig i, at du svarer igen," brølede Handelsmanden, violet af Raseri og kiggede ned paa ham over det brækkede Rækværk.

Mauki havde aldrig truffet Mage til hvid Mand, og han besluttede at være forsigtig og aldrig give Anstød. Han saá Baadkarlene faa Prygl og en af dem ligge lænket tre Dage uden noget at spise for den Forbrydelse at have knækket en Aaretolle, mens han roede. Saa hørte han ogsaa Landsbysladderen og fik at vide, hvorfor Bunster havde taget sig en tredie Kone — med Magt, som Alverden vidste. Hans første og anden Kone laa paa Kirkegaarden under det hvide Koralsand og med Koralblokke ved Hoved og Fod. De var døde, hed det sig, af de Prygl, han havde givet dem. Hans tredie Kone blev unægtelig mishandlet, som Mauki selv kunde se.

Men det var ikke muligt at undgaa at fornærme den hvide Mand, som syntes fornærmet over selve éns Tilværelse. Naar Mauki holdt sig tavs, fik han Klø og blev kaldt et tvært Asen. Naar han talte, fik han Klø, fordi han svarede igen. Naar han var alvorlig, anklagede Bunster ham for at gaa og smedde Komplotter og gav ham en Dragt Tærsk som Forskud; og naar han bestræbte sig for at være munter og smile, blev han beskyldt for at grine af sin Herre og Mester og fik Stokken at smage. Bunster var en Djævel. Landsbyen vilde have gjort Ende paa ham, hvis den ikke havde husket den Lære, som de tre Skonnerter havde givet den. Den vilde maaske have gjort Ende paa ham alligevel, hvis der havde været et Krat, man kunde flygte til. Men som Sagerne stod, vilde Drabet paa de hvide Mænd eller paa en hvilkensomhelst hvid Mand bringe et Orlogsskib hid, som vilde slaa Forbryderne ihjel og fælde de kostelige Kokostræer. Saa var der Baadsbesætningen, som fuldt og fast havde besluttet at drukne ham ved et Ulykkestilfælde, den første Gang de fik Lejlighed til at kæntre Skonnerten. Men Bunster sørgede for, at den ikke kæntrede.

Mauki var af en anden Race, og da Flugt var umulig, mens Bunster var i Live, var han bestemt paa at gøre Kaal paa den hvide Mand. Men det kedelige var, at han aldrig kunde finde en Lejlighed. Bunster var altid paa sin Post. Dag og Nat havde han sine Revolvere ved Haanden. Han fandt sig ikke i, at nogen gik bag om hans Ryg, hvilket Mauki opdagede efter at være blevet slaaet til Jorden flere Gange. Bunster vidste, at han havde mere at befrygte af den godmodige, unge Fyr fra Malaita med det blide Ansigt end af hele Lord Howes øvrige Befolkning, og det forhøjede Nydelsen ved det Pinsels-Program, som han gennemførte. Og Mauki var forsigtig, fandt sig i sin Straf og ventede.

Alle andre hvide Mænd havde respekteret hans Tamboer, men det gjorde Bunster ikke. Maukis ugentlige Tobaksration var to Stænger. Bunster rakte sin Kvinde dem og befalede Mauki at tage dem af hendes Haand. Men dette lod sig ikke gøre, og Mauki gik Glip af sin Tobak. Paa samme Maade blev han narret for mangt et Maaltid og maatte gaa sulten mangen en Dag. Han fik Befaling til at stuve de store Skaldyr, som voksede i Lagunen. Det kunde han ikke, for Skaldyrene var Tambo. Seks Gange i Træk nægtede han at røre ved Skaldyrene, og seks Gange blev han slaaet bevidstløs. Bunster vidste, at det unge Menneske hellere vilde dø, men han kaldte hans Afslag Mytteri og vilde have dræbt ham, hvis han havde haft en anden Kok til at træde i hans Sted.

Et af Handelsmandens Yndlingspuds var at gribe Mauki i hans pjuskede Lokker og dunke hans Hoved imod Væggen. Et andet var at komme bag paa Mauki og stikke den glødende Ende af en Cigaret mod hans Kød. Dette kaldte Bunster at vaccinere ham, og Mauki blev vaccineret mange Gange om Ugen. En Gang rev Bunster i Raseri Kophan-

ken ud af Maukis Næse, idet han flaaede den helt gennem Næsebrusken.

„Gud, sikken en Tud," var hans Ord, da han betragtede den Skade, han havde gjort.

Hajskind er som Sandpapir, men Skindet af en Rokke er som en Rasp. De Indfødte i Sydhavet bruger det til at glatte Kanoer og Aarer med. Bunster lod sig lave en Vante af Rokkeskind. Den første Gang, han prøvede den paa Mauki, rev han med ét Tag Huden af hans Ryg fra Halsen til Armhulen. Bunster var henrykt, Han lod sin Kone smage Vanten og prøvede den derefter grundigt paa Baadsfolkene. Premierministrene fik et Dask hver, og de maatte grine og tage det som Spøg.

„Le, for Satan, le!" var det Vink, han gav dem.

Mauki fik den største Andel af Vanten. Der gik ikke en Dag, uden at han fik et Kærtegn af den. Der var Tider, hvor han laa søvnløs om Natten paa Grund af Tabet af saa megen Hud, og jævnligt blev den halvt lægte Overflade revet hudløs igen af den spøgefulde Hr. Bunster. Mauki vedblev at vente taalmodigt, sikker i Bevidstheden om, at hans Tid vilde komme før eller senere. Og han vidste nøjagtigt, hvad han vilde gøre, lige ned til de mindste Detailler, naar Tiden kom.

En Morgen stod Bunster op i et Humør til at slaa hele Verden til Plukfisk. Han begyndte med Mauki og sluttede med Mauki, og i Mellemtiden pryglede han sin Kone og tampede hele Baadsbesætningen. Ved Frokosten kaldte han Kaffen Opvaskevand og smed Koppens koghede Indhold i Ansigtet paa Mauki. Klokken ti rystede Bunster af Kuldegysninger, og en halv Time efter glødede han af Feber. Det var mere end et almindeligt Anfald. Det blev hurtig ondartet og udviklede sig til en Malaria. Dagene gik, og han blev svagere og svagere og kunde ikke forlade

Sengen. Mauki ventede og vaagede, mens hans Hud blev hel igen. Han befalede Folkene at trække Kutteren paa Land, rense dens Bund og give den en almindelig Overhaling. De troede, at Ordren kom fra Bunster, og adlød. Men Bunster laa paa denne Tid bevidstløs og gav ingen Ordrer. Nu havde Mauki sin Lejlighed, men han ventede endnu.

Da det værste var overstaaet, og Bunster var i Bedring og ved Bevidsthed, men saa kraftesløs som et Pattebarn, pakkede Mauki sine faa Kostbarheder, deri indbefattet Porcelænskophanken, ned i sin Kasse. Saa gik han over til Landsbyen for at snakke med Kongen og hans to Premierministre.

„Denne Fyr Bunster, ham rar Fyr, I lide ham godt?“ spurgte han.

De forklarede som med én Mund, at de slet ikke kunde lide Handelsmanden. Ministrene udgød sig i en Fortælling om alle de Nedværdigelser og Forurettelser, de var blevet overvældet med. Kongen gik helt fra Koncepterne og græd. Mauki afbrød ham uhøfligt:

„I kender mig — jeg stor Mand, Herre i mit eget Land. I ikke lide denne Fyr, hvide Herre. Jeg ikke lide ham. I komme hundrede Kokosnød, to Hundrede Kokosnød, tre Hundrede Kokosnød i Kutter. Det færdigt, I lægge jer til at sove. Kanakaer allesammen lægge sig til at sove. Lidt efter stor Fyr Spektakel i Huset, I ikke høre stor Fyr Spektakel. I allesammen sove rigtig dybt.“

Paa samme Maade havde Mauki en Konference med Baadsfolkene. Saa befalede han Bunsters Hustru at vende hjem til sin Families Hus. Havde hun afslaaet det, vilde han have været i Forlegenhed, for hans Tambo vilde ikke have tilladt ham at lægge Haand paa hende.

Da Huset nu var øde, traadte han ind i Soveværelset, hvor Handelsmanden laa og slumrede. Mauki fjernede

først Revolveren og trak saa Rokkeskindsvanten paa Haanden. Den første Advarsel, Bunster fik, var et Strøg af Vanten, som rev Huden helt af hans Næse.

„Rar, hvad?“ grinte Mauki mellem to Strøg, af hvilke det ene fejede Panden ren, og det andet rensede den ene Side af hans Ansigt. „Le, for Satan, le.“

Mauki gjorde sit Værk grundigt, og Kanakaerne, som holdt sig skjult i deres Huse, hørte det „stor Fyr Spektakel“, som Bunster gjorde og vedblev at gøre i en Time eller længere.

Da Mauki var færdig, bar han Kompasset og alle Riflerne og Ammunitionen ned til Kutteren, som han derefter gav sig til at ballaste med Tobakskasser. Det var, medens han havde travlt hermed, at et frygteligt, hudløst Væsen kom ud fra Huset og løb hvinende ned ad Stranden, indtil det faldt om i Sandet og laa og skar Ansigter og udstødte uartikulerede Lyde i den brændende Sol. Mauki saá hen imod det og tøvede. Saa gik han hen og skar Hovedet af det, pakkede det ind i en Maatte og gemte det agterude i Baaden.

Saa trygt sov Kanakaerne den lange, hede Dag igennem, at de ikke saá Kutteren løbe ud gennem Indløbet og styre mod Syd, klods bidevind i Sydøstpassaten. Ikke heller blev Kutteren prajet paa det lange Stræk til Ysabels Kyster eller paa det kedsommelige Kryds derfra til Malaita. Han landede ved Port Adams med en Rigdom af Bøsser og Tobak, som intet Menneske nogensinde havde haft Mage til. Men han blev der ikke. Han havde taget en hvid Mands Hoved, og kun Krattet kunde yde ham Ly. Derfor vendte han tilbage til Kratlandsbyerne, hvor han skød gamle Fanfoa og en halv Snes af hans fornemste Mænd og gjorde sig selv til Høvding over alle Landsbyerne. Da Maukis Fader døde, blev hans Broder Hersker i Port Adams, og da Saltvandsmænd og Kratmænd sluttede

sig sammen, blev Resultatet af Foreningen den stærkeste af de to Hundrede krigerske Stammer paa Malaita.

Men større end Maukis Frygt for den engelske Regering var hans Frygt for det almægtige Maaneskins-Sæbe-Selskab; og en skøn Dag naaede et Bud ham i Krattet og mindede ham om, at han skyldte Selskabet halvniende Aars Arbejde. Han sendte et naadigt Svar tilbage, og saa kom den uundgaaelige, hvide Mand, Skonnertens Kaptajn, den eneste hvide Mand, som i Maukis Regeringstid vovede sig ind i Krattet og slap levende fra det. Denne Mand slap ikke blot levende fra det, men han medbragte oven i Købet syv Hundrede og halvtredsindstyve Daler i Guld-Sovereigns — Prisen for halvniende Aars Arbejde i Penge plus Nettoprisen for visse Bøsser og Kasser Tobak.

Mauki vejer ikke længer hundrede og ti Pund. Hans Mave er tre Gange saa stor i Omkreds som den før har været, og han har fire Koner. Han ejer mange andre Ting, — Bøsser og Revolvere, Hanken af en Porcelænskop og en udsøgt Samling Hoveder af Kratfolk. Men kosteligere end hele denne Samling er et enkelt Hoved, ypperligt tørret og præpareret, med rødblondt Haar og gult Skæg, som opbevares indhyllet i den fineste Bast-Lava-lava. Naar Mauki skal i Krig med Landsbyerne udenfor sit Rige, tager han altid dette Hoved frem, sidder alene i sit Græspalads og betragter det længe og højtideligt. Ved saadanne Lejligheder hviler der en Dødsstilhed over Landsbyen, og ikke en Pickaninny vover at gøre Støj. Dette Hoved agtes som den mægtigste Djævel paa Malaita, og hele Maukis Storhed tilskrives Besiddelsen af det.

»ÆH! BÆH!«

HAN var en whiskypimpende Skotte, og han tog sin Whisky ublandet, idet han begyndte med sin første Snaps paa Slaget seks om Morgenen og derefter gentog den med regelmæssige Mellemrum hele Dagen indtil Sengetid, som i Reglen var Midnat. Han sov kun fem Timer af de fireogtyve, og i de øvrige nitten Timer var han stilfærdigt og anstændigt fuld. I de otte Uger, jeg tilbragte sammen med ham paa Oolong Atoll, saá jeg ham ikke et Øjeblik ædru. Hans Søvn var rent ud sagt saa kort, at han aldrig fik Tid til at blive ædru. Det var den smukkeste og mest ordentlige, evigvarende Donner, som det nogensinde er faldet i min Lod at iagttage.

McAllister var hans Navn. Han var en gammel Mand og meget vaklevorn paa Pusselankerne. Hans Haand rystede som af Lamhed, hvad der navnlig var iøjnefaldende, naar han skænkede sin Whisky op, skønt jeg aldrig har set ham spilde en Draabe. Han havde tilbragt otteogtyve Aar i Melanesien og flakket om fra tysk Guinea til de tyske Salomons-Øer, og saa fuldstændigt havde han levet sig fast i den Del af Verden, at han plejede at tale det Blandingssprog, der kaldes „Trepang-Engelsk“. Saaledes, naar han talte med mig, betød „Sol han staa op“ Solopgang; „kai-kai være der“ betød, at Middagsmaden var rettet an; og „Bug tilhøre mig rende rundt“ betød, at han havde ondt i Ma-

ven. Han var en lille, vissen Mand, forbrændt indvendig og udvendig af glødende Spiritus og en glødende Sol. Han var en Slagge, en Stump Koks af et Menneske, et lille levende Stykke Koks, ikke helt udbrændt endnu, som bevægede sig stift og i Sæt og Ryk ligesom en Automat. Et Vindpust kunde have blæst ham bort. Han vejede halvfemsindstyve Pund.

Men det kolossale ved ham var den Magt, hvormed han herskede. Oolong Atoll var et Hundrede og fyrretyve Mil i Omkreds. Man maatte bruge Kompas for at styre over dens Lagune. Den var befolket af fem Tusind Polynesiere, alle kraftigt byggede Mænd og Kvinder, af hvilke mange var seks Fod høje og vejede et Par Hundrede Pund. Oolong laa to Hundrede og halvtredsindstyve Mil fra det nærmeste Land. Den besøgtes to Gange om Aaret af en lille Skonnert, der kom for at hente Copra. Den eneste hvide Mand paa Oolong var McAllister, Smaahandelsmand og uafladelig Drukkenbold; og han herskede over Oolong og dens seks Tusind Vildmænd med en Jernhaand. Han sagde: kom, og de kom, gaa, og de gik. De kritiserede aldrig hans Villie eller Dømmekraft. Han var saa krakilsk som kun en gammel Skotte kan være og blandede sig uophørligt i deres personlige Anliggender. Da Nugu, Kongens Datter, vilde giftes med Haunau fra den anden Ende af Atollen, sagde hendes Fader Ja; men McAllister sagde Nej, og Giftermaalet blev aldrig til noget. Da Kongen vilde købe en vis Ø i Lagunen af Yppersteepræsten, sagde McAllister Nej. Kongen skyldte Selskabet 180,000 Kokosnødder, og saa længe den Gæld ikke var betalt, fik han ikke Lov til at udgive en eneste Kokosnød til noget andet.

Og alligevel elskede Kongen og hans Folk ikke McAllister. Sandt at sige hadede de ham grundigt, og jeg véd med Vished, at hele Befolkningen, med Præsterne i Spid-

sen, forsøgte uden Nytte i tre Maaneder i Træk at bede ham ihjel. De Djævle, de sendte efter ham, var ærefrygtindgydende, men da McAllister ikke troede paa Djævle, havde de ingen Magt over ham. Imod fordrukne Skotter slaar alting fejl. De opsamlede Madsmuler, som havde berørt hans Læber, en tom Whiskyflaske, en Kokosnød, af hvilken han havde drukket, ja, endogsaa hans Spyt, og foretog alle Slags Trolderier dermed. Men McAllister overlevede det. Hans Helbred var fortræffeligt. Han fik aldrig Feber; heller ikke hostede han eller blev forkølet; Dysenteri gik ham forbi, og de ondartede Bylder og modbydelige Hudsygdomme, som i det Klima angriber Sorte og Hvide i Flæng, hjemsøgte aldrig ham. Han maa have været saa gennemtrukken af Alkohol, at Bakterierne ikke kunde faa Fodfæste hos ham. Jeg plejede at tænke mig dem falde til Jorden som Byger af mikroskopiske Slagger, saa snart de naaede indenfor hans whisky-gennemtrængte Dunstkreds. Ingen holdt af ham, ikke engang Bakterierne, medens han kun holdt af Whisky, og endda levede han.

Jeg var forbavset. Jeg kunde ikke forstaa, at seks Tusind Indfødte fandt sig i en saadan indskrumpet Reje af en Tyran. Det var et Vidunder, at han ikke var død en brat Død for længe siden. Folkene var ikke som de fejge Melanesiere, de var kamplystne og krigerske. Paa den store Kirkegaard, ved Gravenes Hoved- og Fodender, fandtes Minder om blodig, fordums Historie — Transpader, rustne gamle Bajoneter og Huggerter, Kobbernagler, Jernbeslag til Skibsror, Harpuner, Bombekanoner, Mursten, som kunde have tilhørt en Hvalfangers Afsmeltningsovn, og gamle Malmkanoner fra det sekstende Aarhundrede, som bekræftede Traditionerne om Fortidens spanske Søfarere. Skib efter Skib var gaaet til Grunde paa Oolong. For ikke tredive Aar siden var Hvalfangeren *Blennerdale*

løbet ind i Lagunen for at reparere og var blevet tilintetgjort med hele sin Besætning. Paa lignende Maade var det gaaet med Mandskabet paa *Gasket*, der handlede med Sandeltræ. Der var en stor, fransk Bark ved Navn *Toulon*, som havde faaet Vindstille paa Højden af Atollen; den havde Øboerne entret efter en haard Fægtning og sat den paa Grund i Lipau-Strædet, og det var lykkedes Kaptajnen og en Haandfuld Matroser at undkomme i Storbaaden. Og saa var der de spanske Kanoner, som fortalte om, at en af Fortidens Opdagere var gaaet under her. Alt dette, der angaar de omtalte Skibe, er historisk, og man kan læse om det i „Lodsbogen over det sydlige Stillehav". Men at der var andre, uskrevne, historiske Kendsgerninger, vidste jeg endnu ikke, men skulde faa det at vide. Foreløbig var jeg forbavset over, at seks Tusind Vildmænd lod en enkelt degenereret, skotsk Despot leve.

En varm Eftermiddag sad McAllister og jeg paa Verandaen og saá ud over Lagunen med alle dens Vidundere af juvelfunklende Farver. Bag ved os, hinsides de halvandet Hundrede Alen palmebevokset Sand, larmede den ydre Brænding over Revet. Det var forfærdeligt hedt. Vi befandt os paa fire Grader sydlig Bredde, og Solen, der for nogle Dage siden havde overskredet Ækvator paa sin Vandring mod Syd, stod lige over vore Hoveder. Vind var der ikke noget af, ikke engang saa meget som et Blaf. Sydøst-Passatens Aarstid nærmede sig sin Slutning, og Nordvest-Monsunen var endnu ikke begyndt at blæse.

„De kan ikke danse for en sur Sild," sagde McAllister.

Jeg havde tilfældigvis sagt noget om, at Polynesiernes Danse var smukkere end Papuaernes, og det havde Mc Allister benægtet uden anden Grund end sin Modsigelseslyst. Men det var for varmt til at indlade sig paa en Drøf-

telse, saa jeg sagde ikke noget. Dertil kom, at jeg aldrig havde set Folkene paa Oolong danse.

„Jeg skal bevise Dem det,“ sagde han og vinkede ad den Sorte fra Ny Hannover, en hvervet Arbejder, der gjorde Tjeneste som Kok og Tjener i hans Hus. „Halløj, du Fyr dèr, sig til den Fyr Kongen, at han skal komme herhen.“

Fyren løb sin Vej, og tilbage kom Premierministeren, forvirret, ilde til Mode og strømmende over af Undskyldninger og Forklaringer. Kongen sov, kort sagt, og maatte ikke forstyrres.

„Kongen han sove meget stærkt,“ var hans sidste Ord.

McAllister blev saa rasende, at Premierministeren flygtede over Hals og Hoved og kom tilbage med Kongen selv. Det var et Par prægtigt skabte Mennesker, navnlig Kongen, som maa have været fulde seks Fod og tre Tommer høj. Hans Ansigtstræk havde det ørneagtige Udtryk, der saa hyppigt findes hos Nordamerikas Indianere. Han var Hersker baade af Skabning og Fødsel. Hans Øjne lynede, da han hørte efter, men han adlød nok saa ydmygt McAllisters Befaling at hente et Par Hundrede af de bedste Dansere, baade Mænd og Kvinder, i Landsbyen. Og danse gjorde de i to stive Klokketimer i den stegende Solhede. De elskede ham ikke for det, men han var lige glad, og tilsidst lod han dem gaa med Skældsord og Spot.

Disse prægtigt byggede Vildmænds krybende Underdanighed var helt uhyggelig. Hvordan kunde det gaa til? Hvad var Hemmeligheden ved hans Herredømme? Mere og mere forbavset blev jeg, alt som Dagene gik, og skønt jeg stadig saá Eksempler paa hans uindskrænkede Myndighed, fik jeg aldrig nogen Forklaring paa Grunden til den.

En Dag kom jeg tilfældigvis til at tale om en Skuffelse, jeg havde lidt, da jeg vilde købe et Par smukke, orangefarvede Muslingeskaller. De vilde sikkert være fem Pund

værd i Sydney. Jeg havde budt Ejermanden to Hundrede Stænger Tobak, men han havde villet have tre Hundrede. Da jeg tilfældigvis nævnede denne Hændelse, sendte Mc Allister straks Bud efter Manden, tog Skallerne fra ham og leverede mig dem. Halvtredsindstyve Stænger var alt, hvad han tillod mig at betale for dem. Manden tog Tobakken og lod til at være himmelglad ved at slippe saa let. Hvad mig angik, besluttede jeg at passe paa min Tunge for Fremtiden. Men stadig grublede jeg over Hemmeligheden ved McAllisters Magt. Jeg gik endogsaa saa vidt, at jeg spurgte ham rent ud, men alt, hvad han gjorde, var at blinke ad mig, se klog ud og tage sig en Snaps til.

En Aften var jeg ude paa Lagunen paa Fisketur sammen med Oti, den Mand, fra hvem Muslingeskallerne var blevet taget. Ganske privat havde jeg holdt ham skadesløs med yderligere halvandet Hundrede Stænger, og han var kommet til at betragte mig med en Ærbødighed, der grænsede til Veneration, hvad der var saa meget mere komisk, som han var en gammel Mand, mindst dobbelt saa gammel som jeg.

„Hvorfor I Fyre Kanakaer allesammen som Pickaninnier?“ begyndte jeg at bore løs paa ham. „Denne Fyr Handelsmanden han én Fyr. I Fyre Kanakaer mange Fyre. I Fyre Kanakaer akkurat ligesom Hunde — meget bange for den Fyr Handelsmanden. Han ikke æde jer. Han ikke have Tænder til det. Hvorfor I meget bange?“

„Sæt nu en Mængde Kanakaer slaa ham ihjel?“ spurgte han.

„Saa han dø,“ svarede jeg. „I Kanakaer slaaet mange hvide Mænd ihjel for længe siden. Hvorfor I bange for denne hvide Mand?“

„Ja, vi slaaet mange af dem ihjel,“ var hans Svar. „Naada! En Masse! For længe siden. En Gang, jeg gan-

ske ung Fyr, et stort Skib ligge stille her udenfor. Vind ikke blæse. En Mængde Kanakaer, vi tage Kano, en Mængde Kano, vi ro ud for at faa fat i det Skib. Naada! Vi fik fat i stort Slagsmaal. To, tre hvide Mænd skød som bare Fanden. Vi ikke bange. Vi kom til Skibssiden, vi op ad Siden, en Mængde, jeg tror maaske halvtreds ti (fem Hundrede). En hvid Mary (Kvinde) hørte til det Skib. Jeg aldrig før set hvid Mary. Snart mange hvide Mænd færdige. Skipper han ikke dø. Fem, seks hvide Mænd ikke dø. Skipper han raabe noget. Nogle hvide Mænd slaas. Nogle hvide Mænd sætte Baad i Vandet. Derefter allesammen over Rælingen. Skipper hjælpe hvide Mary ned. Derpaa de vaske (ro) meget stærkt. Fader til mig, den Gang stærk Fyr. Han kaste Spyd. Det Spyd gaa ind i Siden hvide Mary. Ikke standse. Gaa ud paa den anden Side den Mary. Hun færdig. Jeg ikke bange. Mange Kanakaer ikke bange.“

Gamle Otis Stolthed var kommet i Oprør, for han krængede pludselig sin Lava-lava ned og viste mig, hvad der utvivlsomt var Arret efter en Kugle. Førend jeg kunde sige noget, løb hans Line pludselig ud. Han standsede den og forsøgte paa at hale ind, men det viste sig, at Fisken var løbet rundt om én Koralgren. Han tilkastede mig et bebrejdende Blik, fordi jeg havde forstyrret ham i hans Aarvaagenhed, sprang derpaa i Søen med Fødderne først, vendte sig, saa snart han var kommet under Vandet, og fulgte sin Line ned til Bunden. Vi var paa ti Favne Vand. Jeg bøjede mig over Rælingen og fulgte med Øjnene hans Fødder, der blev mere og mere utydelige, alt som den svage Fosforesceren ved deres Bevægelser forvandledes til spøgelseagtigt Ildskær. Ti Favne — tresindstyve Fod — det havde intet at sige for ham, den gamle Mand, i Sammenligning med Værdien af Krog og Line. Efter hvad der fore-

kom mig at være fem Minutter, skønt det ikke kunde have været mere end ét Minut, saá jeg ham skyde op ad ligesom gennem hvide Flammer. Han naaede Overfladen og slængte en ti Punds Klippekabliau op i Kanoen; Line og Krog var uskadte, og sidstnævnte sad endnu fast i Fiskens Mund.

„Det kan være," sagde jeg ubarmhjertigt, „at du ikke bange for længe siden. Du meget bange nu den Fyr Handelsmanden."

„Ja, meget bange," indrømmede han med et Udtryk, som om han ikke ønskede at tale mere om den Ting. En halv Times Tid trak vi vore Snører op og smed dem ud igen i Tavshed. Saa begyndte nogle smaa Hajer at bide, og efter at vi hver havde mistet en Krog, halede vi ind og ventede, indtil Hajerne vilde gaa deres Vej.

„Jeg sige dig Sandheden," tog Oti til Orde, „saa du forstaa vi bange nu."

Jeg tændte min Pibe og ventede, og den Historie, som Oti fortalte mig paa skrækkeligt Trepang-Engelsk, gengiver jeg her paa Rigsmaalet. Ellers, i Tankegang og i Fortællingens Form, er Historien saaledes som den kom fra Otis Læber.

„Efter den Kamp var vi meget stolte. Vi havde kæmpet mange Gange med de fremmede hvide Mænd, som lever paa Søen, og vi havde altid besejret dem. Nogle Stykker af os blev slaaet ihjel, men hvad havde det at sige i Sammenligning med de Forraad af Rigdomme af tusind forskellige Slags, som vi fandt paa Skibene? Og saa hændte det en Dag maaske for tyve eller femogtyve Aar siden, at en Skonnert kom lige gennem Indløbet til Lagunen. Det var en stor Skonnert med tre Master. Den havde fem hvide Mænd om Bord og en Besætning paa omtrent fyrretyve Sorte fra Ny Guinea og Ny Britannien; og den var kom-

men for at fiske Trepang. Den lagde sig for Anker ovre paa den anden Side af Lagunen ved Pauloo, og dens Baade spredte sig over hele Lagunen og slog Lejr paa Bredden, hvor de tørrede Trepangen. Det svækkede dem, at de saadan delte sig, for de, som fiskede her, var en halv Hundrede Mil fra Skonnerten ved Pauloo, og der var andre, som var endnu længere borte.

Vor Konge og vore Høvdinge holdt Raad, og jeg var med i den Kano, som roede hele Eftermiddagen og hele Natten over Lagunen og bragte Besked til Folkene i Pauloo om, at næste Morgen vilde vi paa samme Tid angribe alle Fiskerlejrene, og at de maatte erobre Skonnerten. Vi, som bragte denne Besked, var trætte af Roturen, men vi deltog alligevel i Angrebet. Paa Skonnerten var der to hvide Mænd, Skipperen og anden Styrmand, tillige med et halvt Dusin Sorte. Skipperen og tre Sorte overrumplede vi i Land og slog ihjel dèr, men først slog Skipperen otte af os ihjel med sine to Revolvere. Det var Nærkamp, forstaar du, Mand mod Mand.

Larmen af vor Kamp belærte Styrmanden om, hvad der skete, og han bragte Mad og Vand og et Sejl ned i den lille Jolle, der var saa lille, at den ikke var mere end tolv Fod lang. Vi gik løs paa Skonnerten, tusind Mand stærk, og hele Lagunen var skjult af vore Kanoer. Og vi blæste i Konkylier og sang Krigssange og slog paa Kanoernes Sider med vore Aarer. Hvilke Udsigter havde én hvid Mand og tre Sorte imod os? Aldeles ingen, og det vidste Styrmanden godt.

Hvide Mænd er Sataner. Jeg har iagttaget dem nøje, og jeg er en gammel Mand nu, og jeg forstaar omsider, hvorfor de hvide Mænd har gjort sig til Herrer over alle Øerne i Havet. Det er, fordi de er Sataner. Her sidder nu du i Kanoen sammen med mig. Du er neppe mere end en

Dreng. Klog er du ikke, for hver Dag fortæller jeg dig mange Ting, som du ikke véd. Da jeg var en lille Pickaninny, vidste jeg mere om Fisk og om Fisks Sædvaner end du véd nu. Jeg er en gammel Mand, men jeg svømmer ned til Lagunens Bund, og du kan ikke følge mig. Hvad Nytte er du overhovedet til? Jeg véd det ikke, undtagen til at slaas. Jeg har aldrig set dig slaas, men jeg véd, at du er ligesom dine Brødre og vil slaas som bare Satan. Desuden er du et Fæ ligesom dine Brødre. I véd ikke, naar I er besejrede. I vil slaas, til I dør, og saa er det for sent at vide, at I er besejrede.

Nu skal du høre, hvad denne Styrmand gjorde. Da vi gik løs paa ham, skjulende Søen og blæsende i vore Konkylier, kastede han los fra Skonnerten i den lille Baad sammen med de tre Sorte og roede hen imod Indløbet. Her viste han sig igen som et Fæ, for ingen klog Mand vilde gaa til Søs i saa lille en Baad. Dens Sider var ikke mere end fire Tommer over Vandet. Tyve Kanoer, fyldte med to Hundrede unge Mænd, satte efter ham. Vi roede fem Favne, mens hans Sorte roede én Favn. Han havde ingen Udsigter, men han var et Fæ. Han rejste sig op i Baaden med en Riffel og skød mange Gange. Han var ikke nogen god Skytte, men da vi var ham saa nær, blev mange af os saarede og dræbte. Men alligevel havde han ingen Udsigter.

Jeg husker, at han hele Tiden røg paa en Cigar. Da vi var fyrretyve Fod fra ham og hurtigt kom nærmere, lod han Riflen falde, tændte en Dynamitpatron med Cigaren og smed den over paa os. Han tændte én til og én til og smed dem meget hurtigt paa os, mange af dem. Jeg véd nu, at han maa have kløvet Enderne af Tændrørene og stukket Tændstikkehoveder derind, siden de fængede saa rask. Tændrørene var ogsaa ganske korte. Stundom eks-

ploderede Dynamitpatronerne i Luften, men de fleste af dem sprang i Kanoerne. Og hver Gang én sprang i en Kano, var den Kano færdig med det samme. Af de tyve Kanoer blev de ti slaaet i Smadder paa den Maade. Den Kano, jeg var i, blev maset, og de to Mænd ved Siden af mig dræbte. Dynamitpatronen faldt imellem dem. De andre Kanoer vendte om og flygtede. Saa hylede den Styrmand: „Æh! Bæh!“ efter os. Ligesaa kilede han løs paa os igen med en Riffel, saa at mange blev skudt bagfra, mens de flygtede. Og hele Tiden blev de Sorte i Baaden ved at ro. Du ser, jeg sagde Sandhed, den Styrmand var en Satan.

Og det var ikke det hele. Førend han forlod Skonnerten, stak han Ild paa den og havde ordnet alt Krudtet og Dynamiten saaledes, at det kunde fænge paa samme Tid. Der var Hundreder af os om Bord, og vi arbejdede paa at slukke Ilden og hev Vand ind over Skibssiden, da Skonnerten sprang i Luften. Saaledes gik vi Glip af alt, hvad vi havde kæmpet for, og desuden blev mange flere af os slaaet ihjel. Endnu den Dag i Dag i min Alderdom har jeg undertiden slemme Drømme, i hvilke jeg hører den Styrmand skraale: „Æh! Bæh!“ Med Tordenrøst skraaler han: „Æh! Bæh!“ Men alle de, der var i Fiskerlejrene, blev slaaet ihjel.

Styrmanden roede ud af Indløbet i sin lille Baad, og dermed var han færdig, var vi sikre paa, for hvor kunde saa lille en Baad med fire Mand om Bord klare sig ude paa Havet? Der gik en Maaned, og saa en Morgen mellem to Regnbyger, kom en Skonnert sejlende ind gennem vort Indløb og kastede Anker ud for Landsbyen. Kongen og Høvdingerne holdt Raad, og det blev besluttet, at vi vilde erobre Skonnerten om to, tre Dage. Imidlertid, da vi altid plejede at spille venlige, roede vi ud til den i vore Kanoer

og medbragte Kokosnødder paa Snore, Høns og Grise for at handle med den. Men da en Mængde af vore Kanoer var komne langs Skibssiden, gav Mændene om Bord sig til at skyde paa os med Bøsser, og da vi roede bort, saá jeg den Styrmand, der var stukken til Søs i den lille Baad, springe op paa Rælingen og danse og hyle: „Æh! Bæh!“

Den Eftermiddag gik de i Land fra Skonnerten i tre smaa Baade fulde af hvide Mænd. De marcherede lige igennem Landsbyen og skød alle, som de saá. De skød ogsaa Hønsene og Grisene. Vi, der ikke blev skudte, slap bort i Kanoer og roede ud paa Lagunen. Da vi saá tilbage, kunde vi se alle Husene i Brand. Sent paa Eftermiddagen saá vi en Mængde Kanoer komme fra Nihi, det er Landsbyen tæt ved Nihi-Indløbet mod Nordøst. De var alt, hvad der var tilovers, og deres Landsby var ligesom vor blevet stukket i Brand af en anden Skonnert, der var kommen ind gennem Nihi-Indløbet.

I Mørket roede vi videre henimod Stranden vest for Pauloo, men midt om Natten hørte vi Kvindegraad og kom midt ind i en stor Flaade af Kanoer. De var alt, hvad der var tilovers af Pauloo, som ogsaa var lagt i Aske, for en tredie Skonnert var kommen ind gennem Pauloo-Indløbet. Forstaar du, Styrmanden og hans Sorte var ikke druknet. Han havde naaet Salomons-Øerne, og dèr havde han fortalt sine Brødre om, hvad vi paa Oolong havde gjort. Og alle hans Brødre havde sagt, at de vilde komme og straffe os, og nu var de her med tre Skonnerter, og vore tre Landsbyer var tilintetgjorte.

Og hvad skulde vi gøre? Næste Morgen sejlede de to Skonnerter fra Luvart ned imod os midt i Lagunen. Passaten blæste friskt, og de sejlede vore Kanoer i Sænk i Snesevis. Og Riflerne tav ikke et Øjeblik. Vi spredtes som

Flyvefisk for Boniten, og der var saa mange af os, at vi undslap i Tusindvis hist og her til Øerne langs Atollens Rand.

Og derefter gav Skonnerterne sig til at jage os op og ned i Lagunen. Om Natten smuttede vi forbi dem. Men næste Dag, eller de næste to eller tre Dage, kom Skonnerterne tilbage og jagede os over mod Lagunens anden Ende. Og saadan blev det ved. Vi talte eller mindedes ikke længer vore døde. Sandt nok, vi var mange, og de var faa. Men hvad kunde vi gøre? Jeg var i en af de tyve Kanoer fyldte med Mænd, som ikke var bange for at dø. Vi angreb den mindste af Skonnerterne. De skød os ned i Bunkevis. De smed Dynamit ned i Kanoerne, og da deres Dynamit slap op, hældte de kogende Vand ned paa os. Og Bøsserne tav aldrig. De, hvis Kanoer blev knuste, blev skudte, mens de svømmede væk, og Styrmanden dansede op og ned paa Hyttens Tag og skraalede: „Æh! Bæh!“

Hvert eneste Hus paa hver eneste bitte Ø blev brændt. Ikke en Gris eller en Høne fik Lov til at blive i Live. Vore Brønde blev besudlede med de dræbtes Lig eller tilstoppede med Koralblokke. Vi var femogtyve Tusind Mennesker her paa Oolong, førend de tre Skonnerter kom. Nu er vi fem Tusind. Da Skonnerterne sejlede, var vi kun tre Tusind, som du skal faa at høre.

Til sidst blev de tre Skonnerter kede af at jage os hid og did. Altsaa sejlede de alle tre til Nihi mod Nordøst. Og saa drev de os langsomt mod Vest. Deres ni Baade var ogsaa satte i Søen. De gennemsøgte hver Ø paa deres Vej. De drev os, drev os, drev os, Dag for Dag. Og hver Nat dannede de tre Skonnerter og de ni Maade en Aarvaagenhedens Kæde, som strakte sig tværs over Lagunen fra Bred til Bred, saa at vi ikke kunde smutte igennem.

De kunde ikke drive os til evige Tider paa den Maade, for Lagunen er jo ikke større end den er, og til sidst blev alle de af os, der endnu var i Live, drevne op paa den vestligste Sandbanke. Udenfor laa det aabne Hav. Vi var ti Tusind, og vi optog hele Sandbanken lige fra Lagunens Bred til den dundrende Brænding paa den anden Side. Ingen kunde lægge sig ned. Det var der ikke Plads til. Vi stod Hofte mod Hofte og Skulder mod Skulder. I to Dage holdt de os dèr, og en Gang imellem krøb Styrmanden op i Rigningen for at haane os og skraale: „Æh! Bæh!“ indtil vi var kede af, at vi havde gjort ham eller hans Skonnert Fortræd for en Maaned siden. Mad havde vi ikke, og vi stod paa vore Fødder i to Dage og Nætter. De smaa Børn døde, og de gamle og svage døde, og de saarede døde. Og hvad der var det værste af det hele, vi havde intet Vand til at slukke vor Tørst med, og i to Dage brændte Solen ned paa os, og der var ingen Skygge. Mange Mænd og Kvinder vadede ud i Havet og druknede, og Brændingen kastede deres Lig op paa Stranden igen. Og saa kom der en Flueplage. Nogle Mænd svømmede ud til Skonnerterne, men de blev skudt hver eneste én. Og vi, som levede, var meget kede af, at vi i vor Stolthed havde forsøgt at erobre den tremastede Skonnert, der kom for at fiske Trepang.

Den tredie Dags Morgen kom de tre Skonnerters Skippere og den Styrmand i en lille Baad. De havde allesammen Bøsser og Revolvere, og de talte til os. De sagde os, at de kun havde holdt op, fordi de var trætte af at dræbe os. Og vi sagde dem, at vi var kede af, hvad vi havde gjort, og at vi aldrig mere vilde gøre en hvid Mand Fortræd, og til Tegn paa vor Underkastelse hældte vi Sand paa vore Hoveder. Og alle Kvinderne og Børnene opløftede et stort

Skrig om Vand, saa at intet Menneske kunde skaffe sig Ørenlyd i nogen Tid. Saa fik vi at vide, hvilken Straf vi skulde have. Vi skulde fylde de tre Skonnerter med Copra og Trepang. Og vi gik ind paa det, for vi trængte til Vand, og vort Mod var knækket, og vi vidste, at vi var Børn til at slaas, naar vi sloges med hvide Mænd, der er rene Sataner til at slaas. Og da vor Samtale var endt, rejste Styrmanden sig op og haanede os og hylede: „Æh! Bæh!“ Og saa roede vi bort i vore Kanoer og søgte efter Vand.

I Ugevis arbejdede vi med at fange Trepang og tørre den, samle Kokosnødder og lave Copra af dem. Dag og Nat steg Røgskyer op fra alle Strande paa Oolongs Øer, mens vi led vor Straf for vor Forseelse. Thi i de Dage blev det tydeligt indbrændt i vore Hjerner, at det var en stor Forseelse at gøre en hvid Mand Fortræd.

Efter en Tids Forløb, da Skonnerterne var fulde af Copra og Trepang og vore Træer tomme for Kokosnødder, kaldte de tre Skippere og den Styrmand os alle sammen til en stor Samtale. Og de sagde, at de var meget glade over, at vi havde faaet vor Lektion, og vi sagde for ti Tusinde Gang, at vi var kede af, hvad vi havde gjort, og at vi aldrig mere vilde gøre det. Og vi hældte Sand paa vore Hoveder. Saa sagde Skipperne, at det kunde være meget godt, men for at vise os, at de ikke glemte os, vilde de sende os en Djævel, som vi aldrig skulde glemme, og som vi altid skulde tænke paa, hver Gang vi fik Lyst til at gøre en hvid Mand Fortræd. Hvorefter Styrmanden haanede os igen og hylede: „Æh! Bæh!“ Saa blev seks af vore Mænd, som vi forlængst havde troet døde, bragt i Land fra en af Skonnerterne, og Skonnerterne satte Sejl og løb ud gennem Indløbet til Salomons-Øerne.

De seks Mænd, der blev sat i Land, var de første, der ramtes af den Djævel, som Skipperne sendte efter os.“

„Der kom en stor Sygdom,“ afbrød jeg, for jeg genkendte Knebet. Skonnerten havde haft Mæslinger om Bord, og de seks Fanger var med Overlæg blevne udsatte for Smitten.

„Ja, en stor Sygdom,“ vedblev Oti. „Det var en mægtig Djævel. Den ældste Mand havde aldrig hørt tale om dens Lige. De af vore Præster, som endnu var i Live, slog vi ihjel, fordi de ikke kunde besejre Djævelen. Sygdommen bredte sig. Jeg har sagt, at der var ti Tusind af os, som stod Hofte mod Hofte og Skulder mod Skulder paa Sandbanken. Da Sygdommen forlod os, var der kun tre Tusind i Live. Der blev ogsaa Hungersnød, da vi havde maattet lave Copra af alle vore Kokosnødder.

„Den Fyr Handelsmanden,“ sluttede Oti sin Fortælling, „han ikke bedre end lige saa meget Snavs. Han ligesom en Hund, en syg Hund, mange Lopper paa den. Vi ikke bange den Fyr Handelsmanden. Vi bange, fordi han hvid Mand. Vi véd ganske nøje, ikke godt dræbe hvid Mand. Den ene syge Hund Handelsmanden han mange Brødre, hvide Mænd ligesom han, I slaas som bare Satan. Vi ikke bange den fordømte Handelsmand. Undertiden han gøre Kanaka svært gnaven og Kanaka faa Lyst at dræbe ham, Kanaka tænke paa Djævel og Kanaka høre den Fyr Styrmand skraale: „Æh! Bæh!“ og Kanaka ikke gøre ham noget.“

Oti satte et Stykke Blæksprutte som Mading paa sin Krog, efter med Tænderne at have flaaet det ud af det levende, sprællende Uhyre, og Krog og Mading sank til Bunds gennem Fosforescensens hvide Flammer.

„Haj snart væk,“ sagde han. „Jeg tror, vi fanger mange Fisk.“

Han halede med hurtige og arrige Tag Linen op og lod en stor Klippekabliau falde ned i Kanoens Bund.

„Sol han staar op, jeg give den forbandede Fyr Handelsmand en Foræring stor Fisk,“ sagde Oti.

HEDNINGEN

JEG traf ham første Gang i en Orkan; og skønt vi gennemlevede Orkanen om Bord paa den samme Skonnert, var det ikke, førend Skonnerten var gaaet i Stumper og Stykker under Fødderne paa os, at jeg første Gang fik Øje paa ham. Jeg havde uden Tvivl set ham sammen med det øvrige Mandskab om Bord, men jeg havde ikke været mig hans Tilværelse bevidst, for *Petite Jeanne* var temmelig overfyldt. Foruden sine otte eller ti Kanaka-Matroser, sin hvide Kaptajn, Styrmand og Superkargo og sine seks Kahytspassagerer sejlede den fra Rangiroa med saadan noget som femogfirsindstyve Dækspassagerer — Paumotuanere og Tahitiere, Mænd, Kvinder og Børn, hver med sin Kasse, for ikke at tale om Sovemaatter, Tæpper og Klædebylter.

Perlefiskeri-Aarstiden paa Paumotu-Øerne var forbi, og alle Mand var paa Vejen tilbage til Tahiti. Vi seks Kahytspassagerer var Perlehandlere. De to var Amerikanere, én var Ah Choon (den hvideste Kineser, jeg nogensinde har kendt), én var Tysker, én var polsk Jøde, og jeg gjorde Tallet fuldt.

Det havde været en heldig Sæson. Ikke én af os havde Grund til at beklage sig, lige saa lidt som en eneste af de femogfirs Dækspassagerer. Alle havde tjent godt, og alle havde glade Forventninger om Hvile og en hyggelig Tid i Papeete.

Naturligvis var *Petite Jeanne* overfyldt. Den var kun paa halvfjerdsindstyve Tons og havde ikke Ret til at transportere en Tiendedel af den Hob, den nu havde om Bord. Under sine Luger var den stuvet propfuld af Perlemor og Copra. Selv Varelasten var pakket fuld af Perlemor. Det var et helt Vidunder, at Matroserne kunde sejle den. Der var ikke Tale om at bevæge sig omkring paa Dækket. De kravlede simpelthen frem og tilbage langs Rælingen.

Om Natten gik de paa de sovende, der laa i dobbelt Lag paa Dækket. Det er mit Alvor! Og der var Grise og Kyllinger paa Dækket og Sække fulde af Yams, mens hvert optænkeligt Sted bar Guirlander af Kokosnødder og Knipper af Bananer. Paa begge Sider, mellem Fokke- og Storvantet, var der udspændt Barduner, netop saa lavt nede, at Forbommen kunde svinge over dem; og i hver af disse Barduner hang mindst et halvt Hundrede Knipper Bananer.

Det saá ud til at ville blive et fælt Roderi paa Overfarten, selv om vi klarede den paa de to, tre Dage, som den vilde tage, hvis Sydøst-Passaten blæste friskt. Men den blæste ikke friskt. Efter de første fem Timers Forløb lagde Vinden sig med en halv Snes gispende Pust. Vindstillet holdt sig hele Natten og den følgende Dag — et af disse stirrende, glasklare Blikstiller, hvor den blotte Tanke om at lukke Øjnene op for at se paa det er nok til at skaffe én Hovedpine.

Den anden Dag døde en Mand — en Mand fra Paaske-Øen, en af det Aars bedste Dykkere i Lagunen. Det var Kopper; skønt hvordan der kunde komme Kopper om Bord, naar der ikke havde været hørt om noget Tilfælde i Land, da vi forlod Rangiroa, gaar over min Forstand. Men saadan forholdt det sig — Kopper, én Mand død og tre andre smittet.

Der var ikke noget at gøre. Vi kunde ikke afsondre de syge, heller ikke kunde vi sørge for dem. Vi var stuvede sammen som Sild i en Tønde. Der var intet andet at gøre end dø og raadne — det vil sige, der var intet at gøre efter den Nat, som fulgte paa det første Dødsfald. Den Nat forsvandt Styrmanden, Superkargoen, den polske Jøde og fire indfødte Dykkere i den store Hvalbaad. Der blev aldrig senere hørt noget til dem. Næste Morgen lod Kaptajnen ufortøvet bore Hul i de øvrige Baade, og saadan sad vi i det.

Den Dag var der to Dødsfald; den næste Dag tre; saa sprang det op til otte. Det var mærkeligt at se, hvordan vi tog det. De Indfødte for Eksempel sank hen i en Tilstand af stum, sløv Rædsel. Kaptajnen — han var Franskmand og hed Oudouse — blev meget nervøs og snaksom. Han fik ligefrem nervøse Trækninger. Han var en stor, kødfuld Mand, der vejede mindst to Hundrede Pund, og han blev snart en tro Fremstilling af et bævrende Gelé-Bjerg af Fedt.

Tyskeren, de to Amerikanere og jeg selv opkøbte al den skotske Whisky om Bord og gav os til at holde os i permanent Fuldskab. Teorien var nydelig — den gik ud paa, at hvis vi holdt os gennemtrukne af Alkohol, vilde hver eneste Koppe-Mikrobe, som kom i Berøring med os, øjeblikkeligt blive brændt til Aske. Og Teorien slog til, skønt jeg maa indrømme, at hverken Kaptajn Oudouse eller Ah Choon blev angrebne af Sygdommen. Franskmanden drak slet ikke, og Ah Choon indskrænkede sig til én Slurk om Dagen.

Det var en hyggelig Tid. Solen stod lige over vore Hoveder, paa Vej til nordlige Deklination. Der var ingen Vind undtagen hyppige Byger, der blæste som rasende fra fem Minutter til en halv Time og sluttede af med at

gennembløde os med Regn. Efter hver Byge skinnede den frygtelige Sol igen og fik Dampskyer til at stige op fra det gennemblødte Dæk.

Den Damp var ikke hyggelig. Det var Dødsdunsten, fuld af Millioner og atter Millioner af Mikrober. Vi tog os altid nok et Glas, naar vi saá den stige op fra de døde og døende, og i Reglen tog vi en to, tre Glas til og lavede dem ualmindelig stive. Vi gjorde det ogsaa til en Regel at tage os et Ekstraglas, hver Gang de hev de døde ud til Hajerne, der sværmede omkring os.

Saadan gik det en Uge, og saa slap Whiskyen op. Det var godt, at den gjorde det, ellers havde jeg ikke været i Live nu. Man maatte være en ædruelig Mand for at kunne udstaa, hvad der fulgte efter, som Læseren vil kunne begribe, naar jeg nævner den lille Kendsgerning, at kun to Mænd virkelig udstod det. Den anden Mand var Hedningen — det var i det mindste, hvad jeg hørte Kaptajn Oudouse kalde ham i det Øjeblik, da jeg først opdagede hans Tilværelse. Men jeg vil ikke foregribe min Fortællings Gang.

Det var i Slutningen af Ugen, da Whiskyen var sluppen op, og Perlehandlerne var ædru, at jeg tilfældigvis kom til at kaste et Blik paa Barometret, som hang i Kahytskappen. Dets normale Stand paa Paumotu-Øerne var 29.90, og det var almindeligt at se det svinge mellem 29.85 og 30.00, ja, endogsaa gaa op til 30.05; men at se det, som jeg saá det, nede paa 29.62, var nok til at gøre den mest fordrukne Perlehandler, som nogen Sinde havde myrdet Koppe-Mikrober med skotsk Whisky, ædru igen.

Jeg henledte Kaptajn Oudouses Opmærksomhed paa det, kun for at faa det Svar, at han havde set det falde i flere Timer. Der var ikke ret meget at gøre, men den Smule, der var, gjorde han meget godt i Betragtning af Omstændighederne. Han tog alle de lette Sejl ned, rebede,

saa at vi kun havde Stormsejlføring, lod Stræktovene udspænde og ventede paa Vinden. Hans Fejltagelse laa i, hvad han gjorde, efter at det var begyndt at blæse. Han lagde bi for Bagbords Halser, hvad der var det rette at gøre her Syd for Ækvator, dersom — og det var Tingen — *dersom* vi *ikke* befandt os i Orkanens direkte Vej.

Men vi var i den direkte Vej. Det kunde jeg se paa Vindens jævne Stigen og Barometerets lige saa jævne Fald. Jeg vilde have, at han skulde vende og løbe med Vinden paa Bagbords Laaring, indtil Barometeret ophørte at falde, og saa dreje til. Vi skændtes om det, indtil han blev helt hysterisk, men give sig vilde han ikke. Det værste ved det var, at jeg ikke kunde faa de andre Perlehandlere til at støtte mig. Hvem var jeg, at jeg forstod mig bedre paa Søen og Søvæsenet end en erfaren Skibskaptajn? Det var det, de tænkte, det vidste jeg godt.

Naturligvis rejste der sig en frygtelig Søgang med Blæsten; og jeg skal aldrig glemme de tre første Søer, *Petite Jeanne* tog indenbords. Den var falden af, som Fartøjer undertiden gør, naar de ligger bi, og den første Sø skyllede lige hen over os. Stræktovene var kun til Nytte for de sunde og stærke, og selv for dem var de ikke til synderlig Gavn, naar Kvinder og Børn, Bananer og Kokosnødder, Grise og Rejsekasser, syge og døende blev fejet af Sted som en solid, hvinende, jamrende Masse. Den anden Sø fyldte *Petite Jeannes* Dæk helt op til Rælingen; og idet dens Agterstævn sank ned og dens Bov hævede sig op mod Himlen, rutschede hele det elendige Virvar af levende Mennesker og livløs Bagage agterud. Det var som en Malstrøm af Menneskelegemer. De kom paa Hovedet, paa Fødderne, sidelæns, trillende rundt, vridende og vendende sig, trillet sammen. Af og til fik en eller anden fat i en Opstan-

der eller et Reb; men Vægten af Legemerne bagved ham rev ham løs fra Grebet.

En Mand saá jeg faa Hovedet drevet lige mod Styrbords Bedding. Hans Hoved splintredes som en Æggeskal. Jeg saá, hvad der vilde komme, sprang op paa Hyttetaget og derfra lige op i selve Storsejlet. Ah Choon og en af Amerikanerne forsøgte at følge efter mig, men jeg var ét Spring forud for dem. Amerikaneren blev fejet ud over Agterstævnen som en Avne. Ah Choon greb en Ege i Rattet og søgte at dække sig bagved det. Men en sværtbygget *vahine* (Kvinde) fra Raratonga — hun maa have vejet to Hundrede og halvtreds — blev slynget imod ham og fik den ene Arm om hans Hals. Han greb fat i Kanaka-Rorgængeren med den anden Haand, og i samme Øjeblik krængede Skonnerten til Styrbord.

Den Skylle af Legemer og Vand, der styrtede af Sted om Bagbord mellem Hytten og Rælingen, gjorde brat omkring og væltede til Styrbord. Af Sted skyllede de — *vahine*, Ah Choon og Rorgænger; og jeg sværger, at jeg saá Ah Choon sende mig et filosofisk, resigneret Grin, idet han gled ud over Rælingen og gik tilbunds.

Den tredie Sø — den største af dem alle tre — gjorde ikke saa megen Fortræd. Da den kom, var næsten alle oppe i Riggen. Paa Dækket rullede maaske en halv Snes gispende, halvt druknede og halvt bevidstløse Stakler omkring eller forsøgte paa at kravle i Ly. De gik over Bord, og det samme gjorde Vragstumperne af de to tiloversblevne Baade. Det lykkedes de andre Perlehandlere og mig imellem Søerne at faa omtrent femten Kvinder og Børn ned i Kahytten og Kahytslugen skalket. Det hjalp ikke Staklerne stort til syvende og sidst.

Blæst? Efter alt, hvad jeg nogensinde havde oplevet, kunde jeg ikke have anset det for muligt, at Blæsten kun-

de blæse som den gjorde den Gang. Det lader sig ikke beskrive. Hvordan kan man beskrive et Mareridt? Paa samme Maade var det med den Blæst. Den flaaede Klæderne af Kroppen paa os. Jeg siger, *den flaaede dem af*, og det er mit Alvor. Jeg forlanger ikke, at Læserne skal tro det. Jeg fortæller blot noget, som jeg har set og følt. Der er Tider, da jeg ikke selv tror det. Jeg gennemlevede det, og det er tilstrækkeligt. Man kunde ikke trodse den Blæst og leve. Den var forfærdelig, og det forfærdeligste ved den var, at den tog til og vedblev at tage til.

Man tænke sig utallige Millioner og Billioner af Tons Sand. Man tænke sig dette Sand fare af Sted med en Fart af halvfems, hundrede, hundrede og tyve eller et hvilket som helst andet Antal Mile i Timen. Man tænke sig endvidere dette Sand usynligt, uføleligt og dog bevarende hele Sandets Vægt og Tæthed. Man forestille sig alt dette, saa kan man faa et svagt Begreb om, hvordan den Blæst var.

Maaske Sand ikke er den rette Sammenligning. Man forestille sig det som Dynd, usynligt, uføleligt, men tungt som Dynd. Nej, det var endnu værre. Man forestille sig, at hver eneste Luftmolekyle er en Dyndbanke. Og saa prøve man at forestille sig det samlede Tryk af disse Dyndbanker. Nej; det overstiger mine Evner. Sproget er maaske tilstrækkeligt til at skabe Udtryk for de almindelige Livsbetingelser, men det kan umuligt udtrykke noget af Vilkaarene ved en saa enorm Blæst. Jeg vilde have gjort bedre i at holde fast ved min oprindelige Hensigt, ikke at prøve paa en Beskrivelse.

Saa meget vil jeg sige: Søgangen, der først havde rejst sig, blev slaaet ned af den Blæst. Hvad mere var: det syntes, som om hele Oceanet var blevet opsuget i Orkanens Svælg og slynget ud i den Del af Rummet, der tidligere havde været optaget af Luften.

Naturligvis var vor Sejldug forsvunden længe før. Men Kaptajn Oudouse havde om Bord paa *Petite Jeanne* noget, som jeg aldrig før havde set paa en Sydhavsskonnert — nemlig et Søanker. Det var en kegleformet Sejldugspose, hvis Munding blev holdt aaben af et svært Jern-Tøndebaand. Søankeret var tøjret omtrent ligesom en Drage, saa at det skar Vandet, omtrent ligesom en Drage skærer Luften, men med en vis Forskel. Søankeret holdt sig lige under Havets Overflade i en lodret Stilling. En lang Line forbandt det med Skonnerten. Resultatet blev, at *Petite Jeanne* red med Stævnen lige mod Vinden og mod den Søgang, der var.

Situationen vilde i Virkeligheden have været gunstig, hvis ikke vi havde været lige i Stormens Bane. Ganske vist rev selve Vinden vort Sejldug løs fra Beslaasejsingerne, rykkede vore Stænger løse og bragte vort løbende Gods i Uorden, men alligevel vilde vi være sluppet pænt fra det, hvis ikke vi havde befundet os lige foran det fremrykkende Stormcentrum. Det var det, der gjorde Ende paa os. Jeg befandt mig i en Tilstand af bedøvet, følesløs, lammet Sammensynken af at have udholdt Vindens Tryk, og jeg tror, at jeg var lige ved at opgive det hele og dø, da Centret ramte os. Slaget, som vi fik, var et absolut Vindstille. Der rørte sig ikke et Pust. Den Virkning, det gjorde paa én, var kvalmende.

Man maa huske, at vi i Timevis havde været i en Tilstand af forfærdelig Muskelspænding for at modstaa det frygtelige Tryk af den Blæst. Og saa blev dette Tryk pludselig taget bort. Jeg véd, at jeg havde en Følelse, som om jeg skulde udvide mig, flyve i Stykker i alle Retninger. Det syntes, som om hvert Atom i mit Legeme frastødte hvert andet Atom og stod paa Nippet til at styrte med uimod-

staaelig Fart ud i Rummet. Men dette varede kun et Øjeblik. Tilintetgørelsen var over os.

I Blæstens og Trykkets Fraværelse rejste Søgangen sig. Den sprang, den hoppede, den fo'r lige op mod Skyerne. Man maa huske paa, at den ufattelige Blæst blæste fra alle Verdenshjørner indad mod det rolige Centrum. Resultatet var, at Søerne rejste sig fra hver eneste Kompasstreg. Og der var ingen Vind til at standse dem. De fo'r til Vejrs ligesom Propper, der bliver sluppet løs paa Bunden af en Spand Vand. Der var intet System i dem, ingen Ensartethed. Det var hule, vanvittige Søer. De var mindst firsindstyve Fod høje. De var slet ikke Søer. De lignede ingen Søgang, som et Menneske nogensinde havde set.

De var Plask, kolossale Plask — andet er der ikke at sige om dem. Plask, der var firsindstyve Fod høje. Firs! De var mere end firs. De gik over vore Mastetoppe. De var Udbrud, Eksplosioner. De var berusede. De faldt overalt og paa alle mulige Maader. De puffede til hinanden; de stødte sammen. De styrtede mod hinanden og sank sammen over hinanden eller faldt fra hinanden som tusind Vandfald. Det var ikke noget Ocean, som et Menneske nogensinde havde drømt om, det Orkancentrum. Det var tredobbelt forvirret Forvirring. Det var Anarki. Det var en vanvittig Helvedes-Afgrund af Havvand.

Og *Petite Jeanne*? Jeg véd ikke. Hedningen fortalte mig bagefter, at han heller ikke vidste det. Den blev bogstaveligt talt revet fra hinanden, splittet op, banket til Grød, splintret til Pindebrænde, tilintetgjort. Da jeg kom til mig selv, befandt jeg mig i Vandet og svømmede uvilkaarligt, skønt jeg var omtrent to Trediedele druknet. Hvordan jeg var kommen der, havde jeg ingen Erindring om. Jeg husker, at jeg saá *Petite Jeanne* gaa i Stumper og Stykker i, hvad der maa have været det samme Øjeblik, da

jeg selv blev slaaet bevidstløs. Men dèr var jeg, uden anden Mulighed end at gøre de bedste Miner til, hvad der var et meget slet Spil. Blæsten var sprunget op igen, Søgangen var meget mindre og regelmæssigere, og jeg vidste, at jeg var sluppen gennem Stormcentret. Heldigvis var der ingen Hajer i Nærheden. Orkanen havde adspredt den graadige Flok, der havde omgivet Dødsskibet og levet af de døde.

Det var ved Middagstid, da *Petite Jeanne* gik i Smadder, og det maa have været to Timer efter, at jeg stødte paa en af dens Lugedøre. Det regnede tæt paa den Tid; og det var et rent Tilfælde, der sendte mig og Lugedøren sammen. En kort Ende Line slæbte fra dens Rebhaandtag; og nu vidste jeg, at jeg vilde kunne holde ud et Døgn i det mindste, hvis ikke Hajerne kom tilbage. Tre Timer efter, eller muligvis lidt mere, medens jeg holdt mig fast ved Lugen og med lukkede Øjne sammentrængte hele mit Jeg paa det Hverv at indaande Luft nok til at holde mig i Live og paa samme Tid undgaa at indaande Vand nok til at drukne, forekom det mig, at jeg hørte Stemmer. Regnen var hørt op, og Blæst og Søgang var ved at stille vidunderligt af. Ikke tyve Fod fra mig hang Kaptajn Oudouse og Hedningen ved en anden Lugedør. De sloges om Besiddelsen af Lugen — det gjorde i det mindste Franskmanden.

„*Paien noir!*“ hørte jeg ham skrige, og i det samme saá jeg ham sparke Kanakaen.

Nu havde Kaptajn Oudouse mistet sine Klæder undtagen Fodtøjet, og det var svære Sko. Det var et grusomt Spark, for det ramte Hedningen paa Mund og Hage og bedøvede ham halvvejs. Jeg ventede, at han vilde gøre Gengæld, men han lod sig nøje med at svømme forknyt om i en sikker Afstand af ti Fod. Naar som helst en Bølge

slyngede ham nærmere, sparkede Franskmanden, som holdt sig fast med Hænderne, efter ham med begge Fødder. Og hver Gang han sparkede, kaldte han Kanakaen en sort Hedning.

„Kunde jeg have den mindste Smule Fornøjelse af det, vilde jeg komme over og drukne dig, dit hvide Bæst!“ hylede jeg.

Den eneste Grund til, at jeg ikke gjorde det, var, at jeg følte mig for træt. Den blotte Tanke om den Anstrengelse at svømme derover var kvalmende. Derfor raabte jeg til Kanakaen om at komme over til mig og gav mig til at dele min Lugedør med ham. Otoo sagde han mig, at hans Navn var (udtalt O-to-o); han fortalte mig ogsaa, at han var en Indfødt fra Bora Bora, den vestligste af Selskabsøernes Gruppe. Som jeg bagefter fik at vide, havde han først fundet Lugedøren, og da han nogen Tid efter stødte paa Kaptajn Oudouse, havde han tilbudt at dele den med ham og var blevet sparket bort til Tak.

Saadan gik det til, at Otoo og jeg først traf hinanden. Han var ingen Slagsbroder. Han var lutter Godhed og Mildhed, et Væsen fuldt af Kærlighed, skønt han var næsten seks Fod høj og havde Muskler som en Gladiator. Han var ingen Slagsbroder, men han var heller ingen Kujon. Han havde et Løvehjerte; og i de paafølgende Aar har jeg set ham udsætte sig for Risikoer, som det aldrig kunde falde mig ind at løbe. Hvad jeg mener er, at mens han ikke var nogen Slagsbroder, og mens han altid undgik at yppe Strid, løb han aldrig sin Vej fra noget Slagsmaal, naar først det var uundgaaeligt. Og det var „Fingrene af Fedtefadet!“ naar Otoo gjorde sig kampfærdig. Jeg skal aldrig glemme, hvordan han behandlede Bill King. Det hændte paa Tysk Samoa. Bill havde Titel af den amerikanske Marines Sværvægtsmester. Han var et stort Bæst

af et Mandfolk, en komplet Gorilla, en af disse haardt slaaende, grove Karle, og forstod at bruge sine Næver. Han yppede Striden, og han sparkede to Gange og slog ham én Gang, førend Otoo ansaá det for nødvendigt at slaa. Jeg tror ikke, at det hele varede fire Minutter, men da den Tid var omme, var Bill King den ulykkelige Ejer af fire knækkede Ribben, en brækket Underarm og et Skulderblad af Led. Otoo kendte ikke noget til videnskabelig Boksning. Han slog blot fra sig; men Bill King var saadan noget som tre Maaneder om at komme sig efter de Klø, som han fik den Eftermiddag paa Apia Strand.

Men jeg foregriber min Fortællings Gang. Vi delte Lugedøren imellem os. Vi skiftedes til at ligge udstrakt paa Lugen og hvile, mens den anden, i Vand til Halsen, blot holdt sig fast med Hænderne. I to Døgn flød vi saaledes paa Oceanet, skiftevis paa Lugen og i Vandet. Hen imod Slutningen var jeg fra mig selv det meste af Tiden; og der var ogsaa Tider, da jeg hørte Otoo pludre og fantasere paa sit eget Tungemaal. Vor stadige Nedsænkning i Vandet hindrede os i at dø af Tørst, skønt Søvandet og Solskinnet tilsammen gav os den bedst mulige Forestilling om at blive saltet og soltørret.

Til syvende og sidst reddede Otoo mit Liv; for da jeg kom til mig selv, laa jeg paa Stranden tyve Fod fra Vandet, i Skyggen af et Par Kokosblade. Ingen anden end Otoo kunde have slæbt mig derop og stillet Bladene op til at skygge for mig. Han laa ved Siden af mig. Jeg tabte Bevidstheden igen; og næste Gang, jeg kom til mig selv, var det kølig og stjerneklar Nat, og Otoo trykkede en Kokosnød til mine Læber, for at jeg skulde drikke af den.

Vi var de eneste overlevende fra *Petite Jeanne*. Kaptajn Oudouse maa være bukket under for Udmattelsen, for nogle Dage efter drev hans Lugedør i Land uden ham.

Otoo og jeg levede en Uge hos de Indfødte paa Atollen; saa blev vi bjærgede af den franske Krydser og bragt til Tahiti. Men i Mellemtiden havde vi gennemgaaet den Ceremoni at bytte Navne. Paa Sydhavsøerne knytter en saadan Ceremoni to Mænd nærmere sammen end kødeligt Broderskab. Forslaget var udgaaet fra mig; og Otoo blev henrykt, da jeg stillede det.

„Det er godt," sagde han paa tahitisk. „For vi har været Fæller i to Dage paa Dødens Læber."

„Men Døden stammede," smilede jeg.

„Det var en kæk Daad, du gjorde, Herre," svarede han, „og Døden var ikke ond nok til at tale."

„Hvorfor kalder du mig Herre?" spurgte jeg og lod, som om jeg var krænket. „Vi har byttet Navn. For dig er jeg Otoo. For mig er du Charley. Og mellem dig og mig vil du evig og altid være Charley, og jeg vil være Otoo. Saadan er Skikken. Og naar vi dør, hvis det saa hænder sig, at vi kommer til Live igen et Steds hinsides Stjernerne og Himlen, vil du stadig være Charley for mig, og jeg Otoo for dig."

„Ja, Herre," svarede han med Øjne, der staalede og var blide af Glæde.

„Dèr er det igen!" udbrød jeg indigneret.

„Hvad gør det til Sagen, hvad mine Læber siger?" indvendte han. „De er kun mine Læber. Men jeg vil altid tænke Otoo. Naar som helst jeg tænker paa mig selv, vil jeg tænke paa dig. Naar som helst Folk kalder mig ved Navn, vil jeg tænke paa dig. Og hinsides Himlen og Stjernerne, evig og altid, vil du være Otoo for mig. Er det rigtigt, Herre?"

Jeg dulgte mit Smil og svarede, at det var rigtigt.

Vi skiltes i Papeete. Jeg blev i Land for at komme til Kræfter igen; og han sejlede med en Kutter til sin egen

Ø Bora-Bora. Seks Uger efter kom han tilbage. Jeg blev overrasket, for han havde fortalt mig om sin Kone og sagt, at han vilde hjem til hende og vilde opgive at gaa paa lange Rejser.

„Hvor rejser du hen, Herre?“ spurgte han efter vore første Hilsner.

Jeg trak paa Skuldrene. Det var et Spørgsmaal, som ikke var let at besvare.

„Hele Verden rundt,“ var mit Svar — „hele Verden rundt, over hele Havet og alle de Øer, som er i Havet.“

„Jeg vil rejse med dig,“ sagde han jævnt. „Min Kone er død.“

Jeg har aldrig haft nogen Broder; men efter hvad jeg har set til andre Folks Brødre, tvivler jeg paa, at noget Menneske nogensinde har haft en Broder, der har været for ham, hvad Otoo var for mig. Han var Broder og lige saa vel Fader og Moder. Og det véd jeg, at Otoo var Skyld i, at jeg levede som et mere retskaffent og bedre Menneske. Jeg brød mig ikke synderligt om andre Mennesker, men overfor Otoos Øjne maatte jeg føre et retskaffent Liv. For hans Skyld vovede jeg ikke at sætte Pletter paa min Ære. Han gjorde mig til sit Ideal, og jeg er bange for, at han skabte mig hovedsageligt ud af sin egen Kærlighed og Tilbedelse; og der var Tider, da jeg stod paa Randen af den stejle Brink til Helvedes Afgrund og vilde være styrtet ned, hvis ikke Tanken om Otoo havde holdt mig tilbage. Hans Stolthed af mig trængte ind i mig selv, indtil det blev en af Hovedreglerne i min personlige Lovbog ikke at gøre noget, som kunde formindske hans Stolthed.

Naturligvis lærte jeg ikke straks hans Følelser over for mig at kende. Han kritiserede aldrig, dadlede aldrig; og langsomt gik den ophøjede Stilling, som jeg i hans Øjne indtog, op for mig, og langsomt lærte jeg at forstaa,

hvor ondt jeg kunde gøre ham ved at være noget andet end mit Bedste.

I sytten Aar var vi sammen; i sytten Aar stod han ved min Skulder, vaagede over mig, naar jeg sov, plejede mig i Feber og Saar — ja, blev selv saaret, mens han forsvarede mig. Han tog Hyre paa de samme Skibe som jeg; og tilsammen gennemstrejfede vi Stillehavet fra Hawaii til Sidney Pynt og fra Torres-Strædet til Galapagos-Øerne. Vi gik paa Jagt efter Kulier fra Ny-Hebriderne og Øerne under Ækvator, vestpaa tværs over Louisaderne, Ny-Britannien, Ny-Irland og Ny-Hannover. Vi led Skibbrud tre Gange — paa Gilberts-Øerne, i Santa Cruz-Gruppen og paa Fiji-Øerne. Og vi handlede og skrabede sammen, hvor som helst der var en Dollar at fortjene paa Perler eller Perlemor, Copra, Trepang, Skildpaddeskal og strandede Vrag.

Det begyndte i Papeete, straks efter at han havde erklæret, at han vilde følge mig over hele Havet og alle Øerne i det. Der var en Klub i Papeete i de Dage, hvor Perlefiskere, Handelsmænd, Skippere og Kreti og Pleti af Sydhavets Eventyrere kom sammen. Der blev spillet højt og drukket stift; og jeg er overmaade bange for, at jeg gjorde Nat til Dag dèr langt mere end passende og sømmeligt var. Men lige meget, hvad Klokken var, naar jeg forlod Klubben, saa ventede Otoo altid udenfor for at følge mig hjem.

Først smilede jeg; derpaa skændte jeg paa ham. Saa sagde jeg ham rent ud, at jeg ikke trængte til nogen Barnepige. Derefter saá jeg ham ikke mere, naar jeg kom ud fra Klubben. Ved et rent Tilfælde opdagede jeg en Uges Tid eller saa efter, at han stadig fulgte mig hjem, luskende paa den anden Side af Gaden i Mangotræernes Skygger. Hvad kunde jeg gøre? Jeg véd, hvad jeg gjorde.

Næsten uden selv at vide af det begyndte jeg at passe

bedre paa Tiden. I vaade og stormfulde Nætter forfulgtes jeg midt i Daarskaben og Lystigheden af Tanken om Otoo, der holdt sin triste Vagt under de dryppende Mangoer. Vist er det, at han gjorde mig til et bedre Menneske. Og alligevel var han ikke sippet. Og han kendte ikke noget til almindelig, kristelig Moralitet. Alle Mennesker paa Bora Bora var kristne; men han var en Hedning, den eneste vantro paa Øen; en grov Materialist, som troede, at naar han døde, var han død. Kun troede han paa ærligt Spil og honnet Opførsel. Smaalig Gemenhed var efter hans Lovbog næsten lige saa alvorlig som letsindigt Manddrab; og jeg tror, at han havde mere Agtelse for en Morder end for en Mand, der gav sig af med smaa Snyderier.

Hvad mig personligt angik, saa satte han sig imod, at jeg gjorde noget som helst, der kunde skade mig. Hasardspil var der ikke noget i Vejen for. Han var selv en ivrig Spiller. Men at være sent oppe, forklarede han, var ikke godt for éns Helbred. Han havde set Mænd, der ikke havde været forsigtige, faa Feber og dø. Han var ikke Afholdsmand og var glad ved en høj Snaps, naar der var Udsigt til vaadt Arbejde i Baadene. Paa den anden Side ansaá han det for rigtigt at holde Maade med Spiritusen. Han havde set mange Mænd dræbte eller vanærede af Snapse- eller Whiskyflasken.

Otoo havde altid mit Vel paa Hjerte. Han tænkte paa min Fremtid, overvejede mine Planer og interesserede sig mere for dem end jeg selv gjorde. I Begyndelsen, da jeg ikke kendte denne hans Interesse for mine Affærer, maatte han gætte sig til mine Hensigter, som for Eksempel den Gang i Papeete, da jeg tænkte paa at gaa i Kompagni med en Slyngel af en Landsmand om en Spekulation i Guano. Jeg vidste ikke, at han var en Slyngel. Heller ikke vidste nogen hvid Mand i Papeete det. Lige saa lidt vidste Otoo

det, men han saá, hvor fine Venner vi var ved at blive, og fandt ud af det hele, uden at jeg bad ham om det. Der færdes indfødte Matroser fra alle Verdens Kanter paa Tahitis Strand; og Otoo, som til at begynde med blot havde Mistanke, gav sig i Lag med dem, indtil han havde samlet tilstrækkelige Oplysninger til at retfærdiggøre sin Mistanke. Ja, det var en nydelig Historie, den om Randolph Waters. Jeg kunde ikke tro den, den Gang Otoo først fortalte mig den; men da jeg serverede Waters den, indrømmede han den uden at kny og rejste med første Damper til Auckland.

Til at begynde med, det tilstaar jeg ærligt, kunde jeg ikke lade være at blive gal i Hovedet over, at Otoo stak sin Næse i mine Sager. Men jeg vidste, at han var fuldstændig uselvisk, og jeg lærte snart at bøje mig for hans Klogskab og Takt. Han havde altid Øjnene aabne for, hvad der kunde gavne mig, og han var baade skarpsynet og fremsynet. I Tidens Løb blev han min Raadgiver, indtil han kendte mere til mine Forretninger end jeg selv gjorde. I Virkeligheden laa mine Interesser ham mere paa Hjerte end mig selv. Jeg havde Ungdommens storslaaede Letsindighed og foretrak Oplevelser for Dollars og Eventyr for en god Stilling. Derfor var det godt, at jeg havde én til at holde Øje med mig. Jeg véd, at havde Otoo ikke været, vilde jeg ikke sidde her den Dag i Dag.

Lad mig af talrige Tilfælde nævne ét. Jeg havde haft nogen Erfaring i at hverve Arbejdere, førend jeg slog mig paa Perlehandelen paa Pomotu-Øerne. Otoo og jeg var strandede paa Samoa — vi var strandede i mere end én Betydning og stod haardt paa Grund — da der viste sig en Lejlighed for mig til at sejle med en Brig som Kulihverver. Otoo tog Hyre som Matros dèr om Bord; og i den næste halve Snes Aar krydsede vi paa lige saa mange Skibe

omkring i Melanesiens vildeste Egne. Otoo sørgede for altid at komme til at ro Tagaaren i min Baad. Vor Skik, naar vi hvervede Arbejdere, var at sætte Hververne i Land paa Stranden. Den beskyttende Baad laa altid og hvilede paa Aarerne, holdt sig lige i Havstokken. Naar jeg slap Styreaaren og gik i Land med mine Handelsvarer, forlod Otoo sin Plads ved Tagaaren og gik agterud, hvor en Winchester laa parat under et Stykke Sejldug. Baadsmandskabet var ogsaa bevæbnet, og deres Snidergeværer var skjult under Sejldugsstykker, som løb langs Rælingerne. Mens jeg havde travlt med at snakke og overtale de uldhovede Kannibaler til at komme og arbejde paa Plantagerne i Queensland, holdt Otoo Vagt. Og atter og atter advarede hans sagte Stemme mig mod mistænkelige Handlinger og overhængende Forræderi. Stundom var det et hurtigt Skud fra hans Bøsse, som fældede en Nigger, der var den første Advarsel, jeg fik. Og naar jeg flygtede til Baaden, var hans Haand der altid for at trække mig om Bord i et Spring. En Gang husker jeg, da vi var paa *Santa Anna*, at Baaden lagde til Land, netop som Uroligheder begyndte. Den beskyttende Baad kom os til Hjælp hurtigst muligt, men der var flere Snese Vildmænd, og de kunde have gjort Kaal paa os, inden den naaede os. Med ét Sæt sprang Otoo i Land, stak begge Hænder ned i Handelsvarerne og udkastede Tobak, Glasperler, Økser, Knive og Tøjer i alle Retninger.

Det var for meget for Uldhovederne. Mens de gramsede efter Skattene, blev Baaden skudt flot, og vi kom om Bord og tyve Alen væk. Og jeg fik tredive Kulier paa den selvsamme Strand i de næste fire Timer.

Men det særlige Tilfælde, som jeg vil fortælle om, hændte paa Malaita, den vildeste Ø blandt de østlige Salomons-Øer. De Indfødte havde vist sig paafaldende ven-

lige; og hvorfra skulde vi vide, at hele Landsbyen i over to Aar havde foretaget en Indsamling til at købe en hvid Mands Hoved med? Slynglerne dèr er Hovedjægere allesammen, og de sætter særlig Pris paa en hvid Mands Hoved. Fyren, som erobrede Hovedet, skulde have hele Pullien. De viste sig som sagt meget venlige; og den Dag gik jeg hele halvandet Hundrede Alen ned langs Stranden fra Baaden. Otoo havde advaret mig; og det gik som sædvanligt ud over mig, naar jeg ikke lagde Vægt paa hans Ord.

Inden jeg vidste af det, kom en Sky af Spyd susende ud fra Mangrovesumpen hen imod mig. Mindst et Dusin ramte mig. Jeg satte i Løb for at flygte, men snublede over et, der sad fast i min Læg, og gik paa Næsen. Uldhovederne styrtede løs paa mig, hver med en langskaftet, bredbladet Økse til at hugge mit Hoved af med. De var saa ivrige efter Gevinsten, at de kom i Vejen for hinanden. I Forvirringen undgik jeg flere Hug ved at rulle mig til højre og til venstre paa Sandet.

Saa kom Otoo — og han forstod at bruge sine Næver. Paa en eller anden Maade havde han faaet fat i en svær Stridskølle, og paa nært Hold var den et langt virksommere Vaaben end en Bøsse. Han var lige midt i Flokken, saa at de ikke kunde bruge Spydene imod ham, og deres Økser syntes værre end unyttige. Jeg var den Pris, som han kæmpede om, og han var i en sand Bersærkergang. Den Maade, hvorpaa han haandterede sin Kølle, var forbavsende. Deres Pandeskaller masedes som overmodne Appelsiner. Først efter at han havde jaget dem bort, løftet mig op i sine Arme og givet sig til at løbe, først da fik han sit første Saar. Han naaede Baaden med fire Spydstik, fik sin Winchester frem og ramte en Mand med

hvert Skud. Og saa roede vi om Bord paa Skonnerten og kom under Lægebehandling.

I sytten Aar var vi sammen. Han gjorde mig til, hvad jeg nu er. Jeg vilde nu have været Forretningsfører, Kulihverver eller død, hvis han ikke havde været.

„Du bruger dine Penge, og saa gaar du hen og fortjener flere," sagde han en Dag. „Det er let at fortjene Penge nu. Men naar du bliver gammel, saa har du brugt dine Penge, og saa vil du ikke kunne gaa hen og fortjene flere. Jeg véd det, Herre. Jeg har studeret de hvide Mænds Levevis. Rundt om paa Øerne er der mange gamle Mænd, som engang var unge, og som kunde fortjene Penge ligesom du. Nu er de gamle og ejer ingenting, og de gaar omkring og venter paa, at de unge Mænd som du, skal komme i Land og traktere dem med Drikkevarer.

„Den sorte Arbejder er en Slave paa Plantagen. Han faar tyve Dollars om Aaret. Han arbejder haardt. Opsynsmanden arbejder ikke haardt. Han rider paa en Hest og ser paa, at den sorte Arbejder arbejder. Han fortjener tolv Hundrede Dollars om Aaret. Jeg er Matros paa Skonnerten. Jeg faar femten Dollars om Maaneden. Det er, fordi jeg er en god Matros. Jeg arbejder haardt. Kaptajnen har et dobbelt Solsejl og drikker Øl af store Flasker. Jeg har aldrig set ham hale i et Reb eller trække paa en Aare. Han faar et Hundrede og halvtredsindstyve Dollars om Maaneden. Jeg er Matros. Han er Navigator. Herre, jeg tror, at det vilde være meget godt for dig, om du kendte til Navigation."

Otoo ansporede mig til det. Han sejlede med mig som anden Styrmand paa min første Skonnert, og han var langt stoltere af min Kommando end jeg selv var. Senere hed det:

„Kaptajnen bliver godt betalt, Herre; men Skibet er i

hans Varetægt, og han er aldrig fri for den Byrde. Det er Rederen, som bliver bedre betalt — Rederen, som sidder i Land med mange Tjenestefolk og tæller sine Penge."

„Vist saa, men en Skonnert koster fem Tusind Dollars — en gammel Skonnert oven i Købet," indvendte jeg. „Jeg vilde være en gammel Mand, førend jeg fik sparet fem Tusind Dollars sammen."

„Der er hurtige Maader for hvide Mænd at tjene Penge paa," sagde han og pegede ind mod den kokospalmebegroede Strand.

Vi var paa Salomons-Øerne den Gang, i Færd med at samle os en Ladning Elfenbensnødder langs Østkysten af Guadalcanar.

„Imellem denne Flodmunding og den næste er der to engelske Mil," sagde han. Landet er fladt langt ind paa Øen. Det er intet værd nu. Til næste Aar — hvem véd? — eller maaske Aaret efter, vil Folk betale mange Penge for det Land. Ankerpladsen er god; store Dampere kan lægge tæt ind til Kysten. Du kan købe Jord her, fire engelske Mil ind i Landet, af den gamle Høvding for ti Tusind Stænger Tobak, ti Flasker Brændevin og en Snider, hvad der maaske vil koste dig hundrede Dollars. Saa kan du deponere Købekontrakten hos Kommissæren, og til næste Aar, eller Aaret efter, kan du sælge og blive Ejer af et Skib."

Jeg fulgte hans Anvisning, og hans Ord gik i Opfyldelse, skønt det varede tre Aar i Stedet for to. Derefter kom Græsgangene paa Guadalcanar, femten Tusind Tønder Land, som jeg forpagtede af Regeringen paa ni Hundrede og nioghalvfemsindstyve Aar for en rent nominel Sum. Jeg ejede den Forpagtningskontrakt i nøjagtig tre Maaneder, hvorpaa jeg solgte den til et Aktieselskab for en halv Formue. Altid var det Otoo, som var den fremsynte

og øjnede den gode Lejlighed. Det var ogsaa ham, som fik Kig paa Bjærgningen af *Doncaster* — som jeg købte paa Auktion for hundrede Pund, og som indbragte mig tre Tusind i ren Fortjeneste, efter at alle Udgifter var afholdte. Han fik mig med til Plantagen paa Savaii og Kokosspekulationen paa Upolu.

Vi gik ikke længer saa meget til Søs som i de gamle Dage. Jeg stod mig for godt til det. Jeg giftede mig, og min Levefod forbedrede sig; men Otoo var og blev den samme gamle Otoo, der flakkede om i Huset eller vandrede gennem Kontoret med sin Træpibe i Munden, en Skjorte til en Shilling paa Kroppen og en Lava-lava til fire Shillings om sine Lænder. Jeg kunde ikke faa ham til at bruge Penge. At gøre Gengæld overfor ham var ikke muligt undtagen med Hengivenhed, og Gud skal vide, at den fik han i rigt Maal af os alle. Børnene tilbad ham; og hvis han havde kunnet forkæles, vilde min Kone sikkert have ødelagt ham.

Børnene! Han var i Virkeligheden den, der viste dem Vejen for deres Fødder i den praktiske Verden. Han begyndte med at lære dem at gaa. Han vaagede ved deres Leje, naar de var syge. Een for én, mens de endnu knap kunde stavre af Sted, førte han dem ned til Lagunen og gjorde dem til Amfibier. Han lærte dem mere end jeg nogensinde har vidst om Fiskenes Sædvaner, og hvordan man skal fange dem. I Krattet var det det samme. Da Tom var syv Aar gammel, kendte han mere til Skoven og dens Liv end jeg nogensinde havde anet, at der kunde vides. Da Mary var seks, gik hun over Rokkestenen uden en Gysen, og jeg har set kraftige, voksne Mænd gyse tilbage for den Bedrift. Og da Frank lige var fyldt seks, kunde han hente en Mønt op fra Bunden paa tre Favne Vand.

„Mine Folk paa Bora Bora holder ikke af Hedninger —

de er alle Kristne; og jeg holder ikke af Bora Bora Kristne," sagde han en Dag, da jeg, i den Hensigt at faa ham til at bruge nogle Penge, som med Rette var hans, havde forsøgt paa at overtale ham til at gøre et Besøg paa sin egen Ø med en af vore Skonnerter — en særlig Rejse, paa hvilken jeg havde haabet at slaa alle Rekorder i Retning af ødsle Udgifter.

Jeg siger en af *vore* Skonnerter, skønt den Gang tilhørte de juridisk talt mig. Jeg maatte slaas længe med ham for at faa ham til at blive min Kompagnon.

„Kompagnoner har vi været lige siden den Dag, da *Petite Jeanne* gik til Bunds," sagde han til sidst. „Men hvis det er dit Hjertens Ønske, saa lad os ogsaa blive det efter Loven. Jeg har intet Arbejde at gøre, og dog er mine Udgifter store. Jeg drikker og spiser og ryger til Overmaal — det koster meget, véd jeg nok. Jeg betaler ikke for at spille Billard, for jeg spiller paa dit Billard; men Pengene gaar alligevel. At fiske paa Revet er en Fornøjelse, som kun en rig Mand kan tillade sig. Det er græsseligt, hvad det koster til Kroge og Liner. Ja; det er nødvendigt, at vi bliver Kompagnoner efter Loven. Jeg har Brug for Pengene. Saa hæver jeg dem hos Kassereren i Kontoret."

Altsaa blev Papirerne udfærdiget og stadfæstet. Et Aar efter var jeg nødt til at beklage mig.

„Charley," sagde jeg, „du er en ondskabsfuld, gammel Snyder, en paaholdende Gnierpind, en elendig Landkrabbe. Din Andel for i Aar i vort Kompagniskab beløber sig til Tusinder af Dollars. Kassereren har givet mig dette Papir. Det siger, at i Aarets Løb har du hævet nøjagtigt syvogfirsindstyve Dollars og tyve Cents."

„Har jeg noget til Gode?" spurgte han ængsteligt.

„Tusinder og atter Tusinder, siger jeg dig," svarede jeg.

Hans Ansigt klarede op som af en uhyre Lettelse.

„Det er godt," sagde han. „Sørg for, at Kassereren holder nøje Regnskab med det. Naar jeg trænger til dem, vil jeg hæve dem, og saa maa der ikke mangle en Cent."

„Hvis der gør det," tilføjede han bistert efter en Pavse, „maa det dækkes af Kassererens Løn."

Og imidlertid, som jeg senere fik at vide, laa hans Testamente, udfærdiget af Carruthers, og hvori han indsatte mig til eneste Arving, i den amerikanske Konsuls Pengeskab.

Men Enden kom, som Enden maa komme paa alle menneskelige Forhold. Det hændte paa Salomons-Øerne, hvor vi havde gjort vort vildeste Arbejde i vore vilde, unge Dage, og hvor vi nu igen befandt os — væsentligst paa Ferietur, men ved Siden deraf ogsaa for at se til vore Ejendomme paa Florian-Øen og for at holde Øje med Mulighederne for Perlefiskeri i Mboli-Sundet. Vi laa ved Savo, hvor vi var løbet ind for at købe Kuriositeter.

Farvandet omkring Savo vrimler af Hajer. Uldhovedernes Skik at begrave deres døde i Søen bidrog ikke til at skræmme Hajerne fra at vælge de omliggende Vande til Opholdssted. Det faldt i min Lod at være paa Vej om Bord i en lille, overfyldt Kano af de Indfødtes, da Tingesten kæntrede. Der var fire Uldhoveder og mig selv i den eller rettere sagt hængende fast ved den. Skonnerten var halvandet Hundrede Alen fra os. Jeg prajede netop efter en Baad, da et af Uldhovederne begyndte at skraale. Han holdt fast i Enden af Kanoen, og baade han og den Del af Kanoen blev trukket under Vand adskillige Gange. Saa slap han sit Tag og forsvandt. En Haj havde taget ham.

De tre tilbageblevne Niggere forsøgte at klavre op af Vandet op paa Bunden af Kanoen. Jeg hylede og bandede og slog efter en af dem med min knyttede Næve, men til

ingen Nytte. De var vilde af Skræk. Kanoen kunde neppe have baaret en af dem. Under de tre's Vægt rejste den sig paa Højkant og rullede tilside, saa at de blev kastet tilbage i Vandet.

Jeg slap Kanoen og gav mig til at svømme ad Skonnerten til, i Haab om at blive fisket op af Baaden, førend jeg naaede Skibet. En af Niggerne valgte at følge med mig, og vi svømmede af Sted i Tavshed, Side om Side, mens vi af og til stak Ansigterne i Vandet og spejdede omkring efter Hajer. Hylene fra den Mand, som var blevet ved Kanoen, oplyste os om, at han var tagen. Jeg spejdede netop ned i Vandet, da jeg saá en stor Haj glide forbi lige under mig. Den var fulde seksten Fod lang. Jeg saá det hele. Den greb Uldhovedet midt om Livet, og af Sted fo'r den arme Djævel, med Hoved, Skuldre og Arme oven Vande hele Tiden, skrigende paa en hjerteskærende Maade. Paa denne Maade blev han slæbt af Sted flere Hundrede Fod, og saa blev han trukket ned under Vandfladen.

Jeg svømmede ihærdigt videre i det Haab, at det var den sidste Haj, og at den var uparret. Men der var en til. Om det var én, der før havde angrebet de Indfødte, eller om det var én, der andetsteds havde faaet et godt Foder, véd jeg ikke. I hvert Fald havde den ikke saadant Hastværk som de andre. Jeg kunde ikke svømme saa hurtigt nu, for en stor Del af mine Anstrengelser anvendtes til at holde Øje med den. Jeg iagttog den, da den gjorde sit første Angreb. Jeg var heldig nok til at faa begge Hænder paa dens Snude, og skønt dens Fart nær havde skubbet mig under Vandet, lykkedes det mig at holde den fra mig. Den drejede til Siden og begyndte igen at kredse rundt. For anden Gang undslap jeg den ved samme Manøvre. Det tredie Angreb slog fejl for begges Vedkommende. Den girede i det Øjeblik, da mine Hænder skulde have

ramt dens Snude, men dens Rivejern af et Skind (jeg havde en ærmeløs Underskjorte paa) skrabede Huden af min ene Arm fra Albue til Skulder.

Nu var jeg udmattet og opgav Haabet. Skonnerten var endnu to Hundrede Fod borte. Mit Ansigt var i Vandet, og jeg iagttog den manøvrere til et nyt Forsøg, da jeg saá et brunt Legeme glide imellem os. Det var Otoo.

„Svøm ad Skonnerten til, Herre!“ sagde han. Og hans Stemme klang muntert, som om hele Sagen var de bare Løjer. „Jeg kender til Hajer. Hajen er min Broder.“

Jeg adlød og svømmede langsomt videre, mens Otoo svømmede rundt om mig, idet han stadig holdt sig mellem mig og Hajen, afparerede dens Angreb og opmuntrede mig.

„Davidtaljen knækkede, og nu er de ved at rigge Løberen,“ forklarede han et Minut eller saa efter og dykkede saa for at afværge et nyt Angreb.

Nu var Skonnerten omtrent tredive Fod borte, og jeg var næsten færdig. Jeg kunde neppe bevæge mig. De hev Liner til os fra om Bord, men de faldt stadig for kort. Hajen var blevet dristigere, da den opdagede, at der ikke skete den nogen Fortræd. Flere Gange var den lige ved at faa fat i mig, men hver Gang var Otoo der netop i Øjeblikket, inden det var for sent. Naturligvis kunde Otoo have bjærget sig selv, hvad Øjeblik det skulde være. Men han blev hos mig.

„Farvel, Charley! Det er ude med mig!“ lykkedes det mig akkurat at gispe.

Jeg vidste, at Enden var kommen, og at jeg i næste Øjeblik vilde løfte Hænderne i Vejret og synke.

Men Otoo lo mig ind i Ansigtet og sagde:

„Nu skal jeg vise dig en ny Kunst. Jeg skal ordentlig narre den Haj!“

Han lod sig sakke bagud for mig, hvor Hajen netop lavede sig til at angribe mig.

„Lidt mere til venstre," raabte han derefter. „Der er en Line i Vandet dér. Til venstre, Herre — til venstre!"

Jeg skiftede Kurs og svømmede blindt videre. Jeg var nu neppe ved Bevidsthed. Idet min Haand lukkede sig om Linen, hørte jeg et Udbrud fra dem om Bord. Jeg vendte mig om og saá. Der var intet Spor af Otoo. I næste Øjeblik kom han op til Overfladen. Begge Hænder manglede ved Haandledene, og Blodet sprøjtede fra Stumperne.

„Otoo!" kaldte han blidt. Og i hans Blik kunde jeg se den Kærlighed, der bævede i hans Stemme.

Da, og først da, til allersidst i alle de Aar, vi havde levet sammen, kaldte han mig ved det Navn.

„Farvel, Otoo!" raabte han.

Saa blev han trukket ned under Vandet, og jeg blev halet om Bord, hvor jeg besvimede i Kaptajnens Arme.

Og saaledes døde Otoo, der frelste mit Liv og gjorde mig til en Mand, og som atter frelste mit Liv til Slut. Vi mødtes i Hjertet af en Orkan og skiltes i Maven af en Haj, og imellem laa sytten Aars Kammeratskab, hvis Mage jeg nok tør sige aldrig er faldet i to Menneskers Lod, den ene brun og den anden hvid. Dersom Jehova fra sit høje Stade vaager over hver Spurv, der falder til Jorden, vil Otoo, den eneste Hedning fra Bora Bora, ikke være den ringeste i hans Rige.

DE FRYGTELIGE SALOMONS-ØER

DET lader sig ikke nægte, at Salomons-Øerne er en umedgørlig Gruppe Øer. Paa den anden Side er der værre Steder i Verden. Men for en ny Kammerat, som ikke har nogen medfødt Forstaaelse af Mennesker og Livet for Lud og koldt Vand, kan Salomons-Øerne i Sandhed vise sig frygtelige.

Sandt er det, at Feber og Dysenteri stadig vandrer frit omkring, at det vrimler af modbydelige Hudsygdomme, at Luften er mættet med en Gift, der bider sig fast i hver Pore, hvert Snitsaar eller Hudafskrabning og frembringer ondartede Saar, og at mange kraftige Mænd, som undslipper Døden dèr, vender som Vrag hjem til deres eget Land. Sandt er det ogsaa, at de Indfødte paa Salomons-Øerne er en vild Bande med en glimrende Appetit efter Menneskekød og et Libhaveri for at samle paa Menneskehoveder. Deres højeste sportsmæssige Instinkt gaar ud paa at komme bag paa en Mand og ramme ham med et snedigt Tomahawkhug, der overskærer Rygraden lige nedenfor Hjernen. Det er ligeledes sandt, at paa nogle Øer, som for Eksempel Malaita, regnes Gevinst og Tab i det selskabelige Samkvem i Manddrab. Hoveder er særlig værdifulde. Meget ofte laver en halv Snes Landsbyer en Sammenskudspullie, som de feder Maaned efter Maaned til den Tid, da en tapper Kriger kommer med en hvid Mands Hoved, friskt og blodigt, og gør Krav paa Pullien.

Alt det foregaaende er ganske sandt, og alligevel gives der hvide Mænd, som har levet paa Salomons-Øerne en Snes Aar, og som føler Hjemvé, naar de forlader dem. Man behøver blot at være forsigtig — og heldig — for at kunne leve længe paa Salomons-Øerne; men man maa ogsaa være af den rette Slags. Man maa have den uundgaaelige hvide Mands Kendemærke stemplet paa sin Sjæl. Man maa være uundgaaelig. Man maa have en vis storslaaet Ligegyldighed for Overmagten, en vis kolossal Selvtilfredshed og en Race-Egoisme, der overbeviser én om, at én hvid Mand er bedre end tusind Niggere hver Dag i Ugen og er i Stand til at mase to Tusind Niggere om Søndagen. Thi det er disse Egenskaber, der har gjort den hvide Mand uundgaaelig. Ja, og én Ting til — den hvide Mand, der ønsker at være uundgaaelig, maa ikke blot se ned paa de lavere Racer og være stor i sine egne Øjne; men han maa heller ikke have for dybtgaaende en Indbildningskraft. Han maa ikke alt for godt forstaa de Sortes, de Brunes og de Gules Instinkter, Sæder og Tankegang; for det er ikke paa den Maade, at den hvide Race har trampet sin Sejrsgang rundt om Verden.

Bertie Arkwright var ikke af de uundgaaelige. Han var alt for følsom, alt for fint bestrenget, og han havde for megen Indbildningskraft. Verden var for meget med ham. Han projicerede sig alt for skælvende i Omgivelserne. Derfor var Salomons-Øerne det sidste Sted i Verden, hvor han burde have begivet sig hen. Han kom ikke i den Hensigt at blive. Fem Ugers Ophold mellem Damperne, mente han, vilde tilfredsstille den Trang til det primitive, som han følte gribe i sit Hjertes Strenge. Saaledes fortalte han i det mindste de kvindelige Turister om Bord paa *Makembo*, skønt i andre Udtryk; og de tilbad ham som en Helt, for de var kvindelige Turister og skulde ikke lære

andet at kende end Trygheden paa Damperens Dæk, mens den styrede sin Kurs fremad mellem Salomons-Øerne.

Der var en anden Mand om Bord, hvem Damerne ikke tog nogen Notits af. Han var en lille, indskrumpen Visk af et Mandfolk, med en vissen Hud af Mahognikulør. Hans Navn paa Passagerlisten er ligegyldigt, men hans andet Navn, Kaptajn Malu, var et Navn, som Niggerne drev Heksekunster med, og som kunde skræmme ulydige Unger til at være artige, lige fra Ny Hebriderne. Han havde forpagtet Vildmænd og Vildskab, og under Feber og Møjsommeligheder, Sniderriflernes Knald og Opsynsmændenes Pisk havde han skrabet fem Millioner sammen i Form af Trepang, Sandeltræ, Perlemor og Skildpaddeskal, Elfenbensnødder og Copra, Græsgange, Handelsstationer og Plantager. Kaptajn Malus lille Finger, som var knækket, havde mere af det uundgaaelige i sig end Berties hele Krop. Men de kvindelige Turister havde jo intet andet at dømme efter end Udseendet, og Bertie var unægtelig en køn Mand.

Bertie talte med Kaptajn Malu i Rygeværelset og betroede ham sin Hensigt at se Livet, det røde og blødende Liv paa Salomons-Øerne. Kaptajn Malu indrømmede, at denne Hensigt var ærgerrig og agtværdig. Det var først flere Dage efter, at han lærte at interessere sig for Bertie, da denne unge Eventyrer absolut vilde vise ham en automatisk Pistol af Kaliber 44. Bertie forklarede ham Mekanismen og fremviste den ved at stikke et ladt Magasin op i den hule Kolbe.

„Det er saa nemt," sagde han. Han lod det ydre Løb glide tilbage langs det indre. „Det lader og spænder den, ser De. Og saa er alt, hvad jeg har at gøre, at trykke paa Aftrækkeren, otte Gange, saa hurtigt jeg kan bevæge Fingeren. Kan De se den Sikkerhedskobling. Det er, hvad

jeg godt kan lide ved den. Den er sikker. Det er absolut umuligt at gøre Dumheder med den.“ Han tog Magasinet ud. „De ser, hvor sikker den er.“

Mens han holdt den i Haanden, pegede Mundingen i Retning af Kaptajn Malus Mave. Kaptajn Malus blaa Øjne betragtede den stift.

„Har De noget imod at pege i en anden Retning med den?“ spurgte han.

„Den er ganske sikker,“ forsikrede Bertie ham. „Jeg har taget Magasinet ud. Den er ikke ladt nu, forstaar De.“

„Et Skydevaaben er altid ladt.“

„Men denne er det ikke.“

„Drej den væk alligevel.“

Kaptajn Malus Stemme var ensformig, metalhaard og sagte, men hans Øjne forlod ikke Mundingen, førend dens Retning var drejet bort fra ham.

„Jeg tør vædde fem Pund paa, at den ikke er ladt,“ foreslog Bertie ivrigt.

Den anden rystede paa Hovedet.

„Saa skal jeg vise Dem det.“

Bertie satte Mundingen til sin egen Tinding, øjensynligt i den Hensigt at trykke paa Aftrækkeren.

„Bi et Øjeblik,“ sagde Kaptajn Malu roligt. „Lad mig se paa den.“

Han pegede ud mod Søen med den og trykkede paa Aftrækkeren. Der lød et svært Knald samtidig med det skarpe Smæld af Mekanismen, der kastede et varmt og rygende Patronhylster til Siden hen ad Dækket. Berties Mund aabnede sig af Forbavselse.

„Jeg trak Løbet tilbage én Gang, gjorde jeg ikke?“ forklarede han. „Det var dumt af mig, det maa jeg sige.“

Han fniste slattent og satte sig ned i en Kurvestol. Blo-

det var sunket fra hans Ansigt, og han havde sorte Ringe under Øjnene. Hans Haand skælvede og kunde ikke føre den rystende Cigaret til hans Læber. Verden var for meget hos ham, og han saá sig selv ligge paa Dækket med dryppende Hjerne.

„Jeg maa tilstaa," sagde han, „. . . . jeg maa tilstaa."

„Det er et pænt Vaaben," sagde Kaptajn Malu og gav ham den automatiske tilbage.

Kommissæren var om Bord paa *Makembo,* paa Vej tilbage fra Sidney, og med hans Tilladelse blev der gjort et Holdt ved Ugi for at landsætte en Missionær. Og ved Ugi laa Ketchen *Arla,* ført af Kaptajn Hansen. Nu var *Arla* et af de mange Fartøjer, som Kaptajn Malu ejede, og det var paa hans Forslag og efter hans Indbydelse, at Bertie gik om Bord paa *Arla* som Gæst paa et fire Dages Hververtogt langs Kysten af Malaita. Derefter skulde *Arla* landsætte ham ved Reminge Plantagen (som ogsaa ejedes af Kaptajn Malu), hvor Bertie kunde blive en Uge og derpaa sendes over til Tulagi, Regeringens Sæde, hvor han vilde blive Kommissærens Gæst. To andre Forslag skyldtes ogsaa Kaptajn Malu, og efter at have gjort dem forsvinder han fra denne Fortælling. Det ene blev gjort Kaptajn Hansen, det andet Hr. Harriwell, Bestyreren af Reminge Plantagen. Begge Forslag var af samme Indhold, nemlig, at der skulde gives Hr. Bertram Arkwright et Indblik i det ukultiverede og røde Liv paa Salomons-Øerne. Og der gaar det Rygte, at Kaptajn Malu sagde noget om, at en Kasse Whisky vilde staa til Tjeneste, hvis Hr. Arkwright fik et særlig pragtfuldt Indblik.

* *
*

„Ja, Swartz var nu altid alt for stivsindet. Ser De, han tog fire af sit Baadsmandskab med over til Tulagi for at lade dem piske — officielt, forstaar De — og rejste saa tilbage med dem i Hvalbaaden. Det var temmelig byget Vejr den Dag, og Baaden kæntrede lige udenfor. Swartz var den eneste, der druknede. Naturligvis var det et Ulykkestilfælde.“

„Var det? Virkelig?“ spurgte Bertie, kun halvt interesseret, og stirrede vist paa den sorte Rorgænger.

Ugi laa allerede agterude, og *Arla* gled hen over en Sommersø hen imod Malaitas skovklædte Bjergkæder. Rorgængeren, der tiltrak sig Berties Øjne i saa høj Grad, flottede sig med et Tipenny-Søm, stukket som en Spilepind gennem Næsen. Om Halsen bar han en Snorfuld Bukseknapper. Stukket gennem Huller i Ørene havde han en Daasenøgle, det afbrækkede Skaft af en Tandbørste, en Kridtpibe, et Messinghjul fra et Vækkeur og adskillige Winchesterpatroner. Paa Brystet, hængende omkring Halsen, havde han en halv Porcelænstallerken. Henved fyrretyve lignende paaklædte Indfødte laa paa Dækket, af hvilke femten var Fartøjets Mandskab og Resten nyhvervede Arbejdere.

„Naturligvis var det et Ulykkestilfælde,“ tog *Arla*'s Styrmand, Jacobs, til Orde — en slank, mørkøjet Mand, der saá mere ud som en Professor end som en Sømand. „Johnny Bedip havde næsten samme Slags Ulykkestilfælde. Han var paa Tilbagevejen fra en Piskning med adskillige Folk, da de kæntrede ham. Men han kunde svømme lige saa godt som de, og to af dem druknede. Han brugte et Spændebræt og en Revolver. Naturligvis var det et Ulykkestilfælde.“

„De er ganske almindelige, den Slags Ulykkestilfælde,“

bemærkede Skipperen. „Ser De den Mand ved Rattet, Hr. Arkwright? Han er en Menneskeæder. For et halvt Aar siden druknede han og Resten af Mandskabet *Arla*'s daværende Kaptajn. De gjorde det her paa Dækket, lige dèr ved det agterste Løbestag."

„Dækket var i en frygtelig Tilstand," sagde Styrmanden.

„Skal jeg da forstaa —?" begyndte Bertie.

„Ja netop," sagde Kaptajn Hansen. „Det var et Ulykkestilfælde."

„Men paa Dækket —?"

„Netop. Jeg har ikke noget imod at fortælle Dem, i Fortrolighed naturligvis, at de brugte en Økse."

„Dette Deres nuværende Mandskab?"

Kaptajn Hansen nikkede.

„Den anden Skipper var altid for ligeglad," forklarede Styrmanden. „Han vendte lige Ryggen til, og saa gav de ham den."

„Vi har ingen Chancer her," klagede Skipperen. „Regeringen tager en Niggers Parti imod en hvid Mand hver eneste Gang. Man kan ikke skyde først. Man maa lade Niggeren have det første Skud, ellers kalder Regeringen det Mord og sender én til Fiji. Det er derfor, at der er saa mange Ulykkestilfælde med Folk, der drukner."

Middagen blev meldt, og Bertie og Skipperen gik nedenunder, overladende Vagten paa Dækket til Styrmanden.

„Hold et vaagent Øje med den sorte Djævel Auiki," var Skipperens Afskedsadvarsel. „Jeg har ikke syntes om hans Udseende i flere Dage."

„Javel," sagde Styrmanden.

Middagen var et godt Stykke paa Vej, og Skipperen var midt i sin Historie om, hvorledes *De skotske Høvdinge* var blevet bordet.

„Ja," sagde han netop, „det var det smukkeste Fartøj her paa Kysten. Men da den nægtede at vende, var Kanoerne ude efter den, endnu førend den havde stødt paa Revet. Der var fem hvide Mænd om Bord og et Mandskab af tyve Mand fra Santa Cruz og Samoa, og kun Forretningsføreren slap fra det. Desuden var der tresindstyve hyrede Arbejdere. De blev allesammen kai-kai'ede. Kai-kai? — aa, om Forladelse. Jeg mener, de blev ædt. Og saa var der *James Edwards,* et dandyrigget —"

Men i det Øjeblik lød der en Ed fra Styrmanden paa Dækket og et Kor af vilde Skrig. En Revolver knaldede tre Gange, og der hørtes et lydeligt Plask. Kaptajn Hansen var øjeblikkelig sprungen op ad Kahytstrappen, og Berties Øjne var blevet fortryllet ved at faa et Glimt af, at han trak sin Revolver frem, idet han sprang. Bertie gik forsigtigere op og tøvede, førend han stak Hovedet op ad Kahytslugen. Men der hændte intet. Styrmanden stod med Revolveren i Haanden og rystede af Sindsbevægelse. En Gang fo'r han sammen og drejede sig halvt om med et Sæt, som om der truede ham en Fare bagfra.

„En af de Indfødte faldt over Bord," sagde han med en underlig indædt Stemme. „Han kunde ikke svømme."

„Hvem var det?" spurgte Skipperen.

„Auiki," var Svaret.

„Jamen hør, véd De hvad, jeg hørte Skud," sagde Bertie med dirrende Iver, for han lugtede et Eventyr, og det et Eventyr, som var lykkeligt overstaaet.

Styrmanden snurrede sig rundt imod ham og snerrede:

„Det er en forbandet Løgn. Der er ikke blevet affyret et Skud. Niggeren faldt over Bord."

Kaptajn Hansen betragtede Bertie med stive, glansløse Øjne.

„Jeg — jeg troede —“ begyndte Bertie.

„Skud?“ sagde Kaptajn Hansen i en drømmende Tone. „Skud? Har De hørt noget til Skud, Hr. Jacobs?“

„Ikke Spor,“ svarede Hr. Jacobs.

Skipperen saá triumferende paa sin Gæst og sagde:

„Øjensynligt et Ulykkestilfælde. Lad os gaa ned og spise færdig, Hr. Arkwright.“

Bertie sov den Nat i Kaptajnens Lukaf, et lille Rum ved Siden af Kahytten. Forskoddet var dekoreret med en Opsats til Rifler. Over Køjen hang tre Rifler til. Under Køjen var en stor Skuffe, og da han trak den ud, fandt han den fuld af Ammunition, Dynamit og adskillige Æsker Tændsats. Han foretrak derfor at tage Plads paa Sofaen paa den modsatte Side. Paa et lille Bord laa *Arla*'s Logbog udstillet paa en iøjnefaldende Maade. Bertie vidste ikke, at den var blevet særligt tillavet til Lejligheden af Kaptajn Malu, og han læste deri, hvorlunde den 21. September to Baadsmandskaber var faldet over Bord og druknet. Bertie læste mellem Linierne og forstod det bedre. Han læste, hvorledes *Arla*'s Hvalbaad var blevet overfaldet ved Su'u og havde mistet tre Mand; om, hvordan Skipperen havde grebet Kokken i at stuve Menneskekød over Ilden i Kabyssen — Kød, som Baadens Mandskab havde købt, da de var i Land paa Fui; om, hvordan en tilfældig Antændelse af Dynamit under Signalering havde dræbt nok et Baadsmandskab; om natlige Overrumplinger; om Havne, som man var flygtet fra ved Daggry; Angreb af Kratboere i Mangrovesumpe og af Flaader, fulde af Kystboere, i de større Sunde. En Post, som vendte tilbage med ensformig Hyppighed, var: Død af Dysenteri. Han lagde med Forfærdelse Mærke til, at to hvide Mænd var døde deraf — Gæster om Bord paa *Arla* ligesom han selv.

„Hør," sagde Bertie næste Dag til Kaptajn Hansen. „Jeg har kigget i Deres Logbog."

Skipperen viste en pludselig Ærgrelse over, at Logbogen havde faaet Lov til at ligge og flyde omkring.

„Og al den Dysenteri, det er jo lutter Sludder, forstaar De, ligesom disse Ulykkestilfælde med Drukning," vedblev Bertie. „Hvad betyder Dysenteri i Virkeligheden?"

Skipperen beundrede aabenbart sin Gæsts Skarpsindighed, tog sig først sammen til en indigneret Benægtelse, men overgav sig saa paa Naade og Unaade.

„Jo, ser De, Hr. Arkwright, det forholder sig saadan. Disse Øer har allerede paa Forhaand et tilstrækkelig daarligt Rygte. Det bliver Dag for Dag vanskeligere at engagere hvide Mænd. Sæt nu, at en Mand bliver dræbt. Saa maa Selskabet betale i dyre Domme for at faa en anden til at tage hans Plads. Men hvis Manden ganske simpelt dør af Sygdom, saa er der ingenting i Vejen. De ny Folk har ikke noget imod Sygdom. Men hvad de siger Nej Tak til, er at blive myrdede. Jeg troede, at *Arla*'s forrige Skipper var død af Dysenteri, den Gang jeg modtog hans Plads. Men saa var det for sent. Jeg havde undertegnet Kontrakten. "

„Desuden," tilføjede Hr. Jacobs, „er der alt for megen Drukning ved Ulykkestilfælde. Det ser ikke heldigt ud. Men det er Regeringens Fejl. En hvid Mand har ingen Udsigt til at forsvare sig mod Niggerne."

„Ja, det var nu den Historie med *Prinsessen* og dens amerikanske Styrmand," optog Skipperen sin Beretning. „Den havde fem hvide Mænd om Bord foruden en af Regeringens Agenter. Kaptajnen, Agenten og Forretningsføreren var i Land i to Baade. De blev dræbt til sidste Mand. Styrmanden og Baadsmanden med en femten Styk-

ker af Mandskabet — Samoanere og Tonganere — var om Bord. En Bande Niggere kom ud fra Stranden. Inden Styrmanden anede noget, blev Baadsmanden og Mandskabet hugget ned i den første Overrumpling. Styrmanden slog Klo i tre Patronbælter og to Winchestere og kilede op i Tværsalingen. Han var den eneste overlevende, og man kan ikke bebrejde ham, at han var lynende arrig. Han knaldede løs med den ene Bøsse, indtil den blev saa varm, at han ikke kunde holde paa den, og saa brugte han den anden. Dækket var sort af Niggere. Han gjorde rent Bord. Han knaldede dem ned lige saa hurtigt som de kunde faa fat i deres Aarer. Og da de saa sprang i Vandet og gav sig til at svømme i Land, skød han, arrig som han var, en halv Snes Stykker til. Og hvad fik han for det?"

„Syv Aar paa Fiji," snerrede Styrmanden.

„Regeringen sagde, at han havde ikke haft Ret til at skyde, efter at de var sprunget i Vandet," forklarede Skipperen.

„Og det er Grunden til, at de dør af Dysenteri nu til Dags," tilføjede Styrmanden.

„At tænke sig —" sagde Bertie og følte en Længsel efter, at Krydstogtet skulde være forbi.

Senere paa Dagen snakkede han med den Sorte, der var blevet vist ham som Menneskeæder. Denne Fyrs Navn var Sumasai. Han havde tilbragt tre Aar paa en Plantage i Queensland. Han havde været paa Samoa, paa Fiji og i Sidney; og som Medlem af et Baadsmandskab havde han været med Hververskonnerter i Ny Britannien, Ny Irland, Ny Guinea og Admiralitets-Øerne. Desuden var han en Lurendrejer og havde taget Eksempel efter sin Skippers Opførsel. Ja, han havde ædt mange Mennesker. Hvor mange? Han kunde ikke huske Tallet. Ja, ogsaa hvide

Mænd; de meget gode, undtagen naar de var syge. Han havde en Gang spist én, der var syg.

„Uha!“ udbrød han ved Erindringen. „Mig meget syg af ham. Min Mave meget urolig.“

Bertie gøs og spurgte efter Hoveder. Jo, Sumasai havde adskillige gemt i Land, i god Tilstand, soltørrede og røgede. Et af dem havde tilhørt Kaptajnen paa en Skonnert. Det havde langt Kindskæg. Han vilde sælge det for to Pund. Sorte Mænds Hoveder vilde han sælge for ét Pund. Han havde ogsaa nogle Barnehoveder i daarlig Opbevaringstilstand, som han vilde afstaa for ti Shillings Stykket.

Fem Minutter efter fandt Bertie sig siddende paa Kahytslugen ved Siden af en Sort med en skrækkelig Hudsygdom. Han trak sig tilbage og fik paa Forespørgsel at vide, at det var Spedalskhed. Han skyndte sig nedenunder og vaskede sig med desinficerende Sæbe. Han tog mange desinficerende Afvaskninger i Løbet af Dagen, for hver eneste Indfødt om Bord led af ondartede, aabne Saar af en eller anden Slags.

Da *Arla* nærmede sig en Ankerplads midt iblandt Mangrovesumpe, blev en dobbelt Forhindring af Pigtraad udspændt langs dens Ræling. Det saa helt alvorligt ud, og da Bertie saá Kanoerne fra Kysten komme langs Skibssiden, væbnede med Spyd, Buer og Pile og Sniderrifler, ønskede han inderligere end nogensinde, at Krydstogtet var forbi.

Den Aften gik det langsomt for de Indfødte med at forlade Skibet ved Solnedgang. Et Antal af dem var uforskammede mod Styrmanden, da han beordrede dem i Land.

„Lige meget, jeg skal nok lære dem,“ sagde Kaptajn Hansen og forsvandt nedenunder.

Da han kom tilbage, viste han Bertie en Dynamitpatron, fastgjort til en Medekrog. Nu er det saadan, at enhver kan lade sig narre af en i Papir indpakket Medicinflaske med et Stykke uskadeligt Brandrør stikkende ud. Bertie blev narret, og de Indfødte blev ogsaa narret. Da Kaptajn Hansen tændte Brandrøret og hagede Medekrogen fast i Haleenden paa en Indfødts Lændeklæde, blev den Indfødte grebet af en saa glødende Længsel efter Land, at han glemte at kaste sit Lændeklæde. Han benede forud, mens Brandrøret hvæsede og spruttede i hans Agterstævn, og de Indfødte paa hans Vej gik paa Hovedet ud over Pigtraaden for hvert Spring af ham. Bertie var rædselslagen. Det samme var Kaptajn Hansen. Han havde glemt sine femogtyve nyhvervede Arbejdere, som hver havde faaet tredive Shillings Forskud. De forsvandt over Bord sammen med Kystens Beboere og fulgt af ham, der slæbte den hvæsende Medicinflaske i sit Følge.

Bertie saá ikke Flasken eksplodere; men da Styrmanden i det rette Øjeblik knaldede en rigtig Dynamitpatron af agterude, hvor den ingen Fortræd kunde gøre, turde Bertie have aflagt Ed i enhver Sø- og Handelsret paa, at en Nigger var blevet sprængt i Stumper og Stykker.

De femogtyve Arbejderes Flugt havde i Virkeligheden kostet *Arla* fyrretyve Pund, og da de var flygtet til Krattet, var der intet Haab om at faa fat i dem igen. Skipperen og hans Styrmand gav sig til at drukne deres Sorg i kold Te. Den kolde Te var paa Whiskyflasker, saa Bertie vidste ikke, at det var kold Te, de pimpede. Alt, hvad han vidste, var, at de to Mænd blev kanonfulde og drøftede meget veltalende og langtrukkent, om den eksploderede Nigger skulde opføres som et Tilfælde af Dysenteri eller som druknet ved et Ulykkestilfælde. Da de snorkede sig i Søvn,

var han den eneste hvide Mand om Bord, og han holdt en farefuld Vagt til næste Morgen, i Frygt for et Angreb fra Land og et Mytteri blandt Mandskabet.

Tre Dage endnu tilbragte *Arla* ved Kysten, og tre Aftener endnu delikaterede Skipperen og Styrmanden sig med kold Te og lod Bertie om at holde Vagt. De vidste, at de kunde stole paa ham i saa Henseende, og han var lige saa sikker paa, at saa sandt han slap levende fra det, vilde han melde deres Drukkenskab og Opførsel til Kaptajn Malu. Saa kastede *Arla* Anker ud for Reminge Plantagen paa Guadalcanar, og Bertie landede paa Stranden med et Suk af Lettelse og trykkede Bestyrerens Haand. Hr. Harriwell var klar til at tage imod ham.

„Nu skal De ikke blive forskrækket, hvis nogle af Kammeraterne ser forknytte ud," sagde Harriwell og trak ham til Side i Fortrolighed. „Der har været Tale om et Mytteri, og jeg skal gerne indrømme, at der er en to, tre mistænkelige Tegn, men for mit personlige Vedkommende tror jeg, at det hele er Vrøvl."

„Hvor — hvor mange Sorte har De paa Plantagen?" spurgte Bertie med synkende Mod.

„Vi har fire Hundrede Arbejdere for Øjeblikket," svarede Hr. Harriwell muntert; „men vi tre, med Deres Hjælp naturligvis, og Skipperen og Styrmanden paa *Arla*, kan jo nok klare dem."

Bertie vendte sig bort og løb lige paa McTavish, Plantagens Butiksbestyrer, som neppe besvarede Præsentationen, saa ivrig var han efter at indgive sin Afskedsbegæring.

„Det er, fordi jeg er en gift Mand, Hr. Harriwell, at jeg ikke ret godt har Raad til at blive her længer. Der er Ugler i Mosen, det er saa klart som Blæk. Niggerne vil

til at lave Mytteri, og saa bliver der en ny Hohono-Skandale her."

„Hvad er en Hohono-Skandale?" spurgte Bertie, efter at Butiksbestyreren havde ladet sig overtale til at blive Maaneden ud.

„Aa, han tænker paa Hohono-Plantagen ovre paa Ysabel," forklarede Bestyreren. „Niggerne myrdede de fem hvide Mænd i Land, erobrede Skonnerten, myrdede Kaptajnen og Styrmanden og undslap i sluttet Flok til Malaita. Men jeg sagde altid, at de var uforsigtige paa Hohono. De skal ikke gribe os i at sove her. Kom nu, Hr. Arkwright, og se vor Udsigt oppe fra Verandaen."

Bertie havde ingen rigtig Nydelse af Udsigten, dertil havde han for travlt med at spekulere over, hvordan han skulde slippe over til Tulagi til Kommissærens Hus. Han spekulerede endnu derpaa, da en Bøsse knaldede ganske tæt ved ham, bag hans Ryg. Paa samme Tid blev hans Arm næsten trukket af Led, saa ivrigt halede Hr. Harriwell ham indenfor Døren.

„Halløj, gamle Ven, det var paa et hængende Haar," sagde Bestyreren og befølte ham for at se, om han var blevet ramt. „Jeg kan ikke sige Dem, hvor ked jeg er af det. Men det var jo ved højlys Dag, og det faldt mig aldrig et Øjeblik ind."

Bertie begyndte at blive bleg.

„De myrdede den forrige Bestyrer paa den Maade," forklarede McTavish. „Og en Fandens køn Fyr var han. Spredte hans Hjerne ud over hele Verandaen. De saá vist den mørke Plet mellem Trinene og Døren?"

Bertie var vel oplagt til den Cocktail, som Hr. Harriwell nu til en Afveksling blandede til ham; men inden han

kunde faa den drukket, traadte en Mand i Ridebukser og Gamacher ind.

„Hvad er der nu i Vejen?“ spurgte Bestyreren efter et enkelt Blik paa den nyankomnes Ansigt. „Er Floden gaaet over sine Bredder igen?“

„Ad Helvede til med Floden — det er Niggerne. Der var én, der kom ud af Rørkrattet ikke seks Alen fra mig og knaldede løs paa mig. Det var med en Snider, og han skød uden at lægge den til Kinden. Se, hvad jeg vil vide, er, hvor havde han faaet den Snider fra? — Aa, om Forladelse. Fornøjelse at gøre Deres Bekendtskab, Hr. Arkwright.“

„Hr. Brown er min Assistent,“ forklarede Hr. Harriwell. „Og lad os saa faa det Glas.“

„Men hvor havde han faaet den Snider fra?“ vedblev Hr. Brown. „Jeg har altid sat mig imod, at vi skulde have de Bøsser i Huset.“

„De er her endnu,“ sagde Hr. Harriwell noget hidsigt.

Hr. Brown smilede vantro.

„Kom, saa skal De se,“ sagde Bestyreren.

Bertie sluttede sig til Optoget ind i Kontoret, hvor Hr. Harriwell triumferende pegede paa en stor Pakkasse i en støvet Krog.

„Naa, jamen, hvor har Fyren faaet den Snider fra?“ blev Hr. Brown ved.

Men i dette Øjeblik lettede McTavish paa Pakkassen. Bestyreren fo'r sammen og rev saa Laaget op. Kassen var tom. De stirrede paa hinanden i rædselslagen Tavshed. Harriwell lod slukøret Hovedet hænge.

Saa bandede McTavish.

„Det er det, jeg har sagt hele Tiden — Hustjenerne er ikke til at stole paa.“

„Det ser noget alvorligt ud," indrømmede Harriwell, „men vi klarer det nok. Hvad de blodtørstige Niggere trænger til, er en Opstrammer. Vil De Herrer være saa venlige at tage Deres Bøsser med ind til Middagen, og vil De, Hr. Brown, velvilligst lave en fyrretyve à halvtreds Dynamitpatroner til. Lav Brandrørene godt korte. Vi skal give dem en Lektion. Og nu, mine Herrer, er Middagen serveret."

En Ting, som Bertie ikke kunde fordrage, var Ris i Karri, og derfor hændte det sig, at han var den eneste, der nød af en indbydende Omelet. Han havde netop spist en hel Tallerkenfuld, da Harriwell tog for sig af Omeletten. Han smagte en eneste Mundfuld og spyttede saa ud under kraftige Udbrud.

„Det er anden Gang," meldte McTavish i en ildevarslende Tone.

Harriwell harkede og spyttede stadig.

„Anden Gang, hvad for noget?" spurgte Bertie med dirrende Stemme.

„Gift," var Svaret. „Den Kok ender med at blive hængt."

„Det var den Maade, Bogholderen paa Kap Marsh blev ekspederet paa," mælede Brown. „Han fik en frygtelig Død. De sagde paa *Jessie*, at de kunde høre ham skrige tre Fjerdingvej borte."

„Jeg vil lægge Kokken i Lænker," sprutttede Harriwell. „Heldigvis opdagede vi det i Tide."

Bertie sad lamslaaet. Der var ingen Farve i hans Ansigt. Han forsøgte paa at tale, men Resultatet blev kun en uartikuleret Gurglen. Alle betragtede ham ængsteligt.

„Sig det ikke, sig det ikke," udbrød McTavish med anspændt Stemme.

„Jo! Jeg spiste den, en Mængde af den, en hel Taller-

kenfuld!“ udbrød Bertie som med en Eksplosion, ligesom en Dykker, der pludselig faar Vejret igen.

Den frygtelige Tavshed varede et halvt Minut endnu, og han læste sin Skæbne i deres Øjne.

„Maaske det, naar alt kommer til alt, alligevel ikke var Gift,“ sagde Harriwell i en melankolsk Tone.

„Kald Kokken ind,“ sagde Brown.

Ind kom Kokken, en grinende Sort med Spiger i Næsen og Pløkke i Ørene.

„Hør du, Wi-wi, hvad kalder du det?“ brølede Harriwell og pegede paa Omeletten.

Wi-wi blev ganske naturligt forskrækket og forlegen.

„Det god kai-kai,“ mumlede han undskyldende.

„Tving ham til at spise det,“ foreslog McTavish. „Det er den rette Prøve.“

Harriwell fyldte en Ske med Omeletten og sprang løs paa Kokken, som flygtede i panisk Skræk.

„Det afgør Sagen,“ var Browns højtidelige Erklæring. „Han vil ikke spise det.“

„Hr. Brown, vil De være saa venlig at gaa ud og lægge ham i Lænker?“ Harriwell vendte sig fornøjet til Bertie. „Vær De bare ganske rolig, Kammerat, Kommissæren skal tage sig af ham, og hvis De dør, kan De stole paa, at han skal blive hængt.“

„Tror ikke, at Regeringen gør det,“ indvendte McTavish.

„Men, mine Herrer, mine Herrer,“ udbrød Bertie. „Tænk imidlertid paa mig.“

Harriwell trak medlidende paa Skuldrene.

„Gør mig ondt, Kammerat, men det er en af de Indfødtes Gifte, og der kendes ingen Modgift mod de Indfødtes Gifte. Prøv paa at tage det med Ro, og hvis —“

To skarpe Bøsseskud udenfor afbrød Samtalen, og Brown traadte ind, ladede sin Bøsse paany og satte sig til Bords.

„Kokken er død," sagde han. „Feber. Et temmelig pludseligt Anfald."

„Jeg fortalte netop Hr. Arkwrigth, at der ingen Modgift findes for de Indfødtes Giftstoffer —"

„Undtagen Genever," sagde Brown.

Harriwell kaldte sig selv for en aandsfraværende Idiot og fo'r ud efter Geneverflasken.

„Ublandet, Menneske, ublandet," advarede han Bertie, som skyllede to Trediedele Vandglas fuldt af den rene Spiritus ned og hostede og kvaltes af dens skarpe Smag, indtil Taarerne trillede ham ned ad Kinderne.

Harriwell tog hans Puls og Temperatur, gjorde et stort Nummer af at sørge for ham og udtalte Tvivl om, at Omeletten havde været forgiftet. Brown og McTavish tvivlede ogsaa; men Bertie skelnede en Mangel paa Oprigtighed i Klangen af deres Stemmer. Han havde mistet Appetiten, og han stjal sig til at føle sin egen Puls under Bordet. Der var ingen Tvivl om, at den slog hurtigere, men det faldt ham ikke ind at tilskrive dette den Genever, han havde drukket. McTavish gik med Bøssen i Haanden ud paa Verandaen for at rekognoscere.

„De samler sig i Massevis ovre ved Køkkenhuset," lød hans Rapport. „Og de har en Mængde Snidere. Jeg tænker paa at liste mig rundt til den anden Side og tage dem i Flanken. Slaa det første Slag, forstaar De. Vil De med, Brown?"

Harriwell spiste roligt videre, mens Bertie opdagede, at hans Puls var steget fem Slag. Alligevel kunde han ikke lade være at fare sammen, da Bøsserne begyndte at knalde.

Over Snidernes Knitren kunde han høre Skraldene af Browns og McTavishes Winchestere — alt paa en Baggrund af djævelsk Skrigen og Hylen.

„Nu har de slaaet dem paa Flugt," bemærkede Harriwell, da Stemmer og Bøsseskud døde hen i det Fjerne.

Neppe var Brown og McTavish vendt tilbage til Bordet, førend sidstnævnte gav sig til at rekognoscere.

„De har faaet Fingre i Dynamiten," sagde han.

„Saa lad os angribe dem med Dynamit," foreslog Harriwell.

De stak en halv Snes Patroner i Lommen hver, forsynede sig med tændte Cigarer og gik henimod Døren. Og netop i dette Øjeblik hændte Begivenheden. De gav McTavish Skylden bagefter, og han indrømmede, at Ladningen havde været lidt for kraftig. Men i hvert Fald gik den af under Huset, saa at dets ene Hjørne løftede sig og faldt tilbage paa sin Grundmur. Halvdelen af Porcelænet paa Bordet gik i Smadder, og det otte Dages Stueur gik i Staa. Hylende efter Hævn styrtede de tre Mænd ud i Natten, og Bombardementet begyndte.

Da de kom tilbage, var der ingen Bertie at finde. Han havde slæbt sig ind i Kontoret, barrikaderet sig inde dèr og var sunket om paa Gulvet i et geneverdrukkent Mareridt, hvori han døde tusind Gange, mens den tapre Kamp gik for sig rundt om ham. Næste Morgen kravlede han ud, med Kvalme og Hovedpine af Geneveren, for at finde, at Solen endnu stod paa Himlen, og Vorherre antageligt var i Himlen, for hans Værter var i Live og uskadte.

Harriwell holdt paa, at han skulde blive længere, men Bertie forlangte straks at komme af Sted med *Arla* til Tulagi, hvor han, indtil den næste Damper anløb Øen, holdt sig i umiddelbar Nærhed af Kommissærens Hus. Der var

ogsaa kvindelige Turister paa den Damper, og Bertie var igen en Helt, mens Kaptajn Malu som sædvanligt gik ubemærket omkring. Men Kaptajn Malu sendte tilbage fra Sidney to Kasser af den bedste skotske Whisky, der var at faa for Penge, for han kunde ikke blive enig med sig selv, om det var Kaptajn Hansen eller Hr. Harriwell, der havde givet Bertie Arkwrigth det pragtfuldeste Indblik i Livet paa Salomons-Øerne.

DEN UUNDGAAELIGE HVIDE MAND

„DEN Sorte vil aldrig lære at forstaa den Hvide, og lige saa lidt den Hvide den Sorte, saa længe sort er sort, og hvidt er hvidt.“

Saaledes talte Kaptajn Woodward. Vi sad i Gæstestuen i Charley Roberts' Knejpe i Apia og drak lange Abu Hameder, som blev blandede til os og delte med os af nævnte Charley Roberts, som gjorde Krav paa at have Opskriften direkte fra Steevens, som havde gjort sig berømt ved at have opfundet Abu Hameden paa en Tid, da han blev ansporet af den ægyptiske Tørst — den Steevens, som skrev „Med Kitchener til Khartoum,“ som senere faldt under Belejringen af Ladysmith.

Kaptajn Woodward, lille og tyk, gammelagtig, brændt af fyrretyve Aars tropisk Sol og med de smukkeste, klare, brune Øjne, jeg nogensinde har set hos en Mand, talte ud fra en stor Erfaring. Kryds- og Tværsmønstret af Ar paa hans skaldede Isse talte om et fortroligt Kendskab til de Sortes Tomahawker, og om et lignende Bekendtskab talte Mærket foran og bagpaa højre Side af hans Hals, hvor en Pil en Gang var trængt ind og var blevet trukket helt igennem. Som han forklarede, havde han ved den Lejlighed

haft travlt — Pilen generede ham, mens han løb — og han følte, at han ikke kunde tage sig Tid til at brække Spidsen af og trække Skaftet ud den Vej, det var kommet ind. For Øjeblikket førte han *Savaii*, den store Damper, der hvervede Arbejdere vestfra til de tyske Plantager paa Samoa.

„Halvdelen af Vrøvlet kommer af de Hvides Dumhed," sagde Roberts og gjorde et Ophold for at tage en Slurk af sit Glas og skælde den samoanske Opvarter ud i kærlige Udtryk. „Hvis den hvide Mand vilde gøre sig en Smule Ulejlighed for at forstaa den sorte Mands Tankegang, vilde det meste Svineri blive undgaaet."

„Jeg har truffet nogle Stykker, som gjorde Krav paa, at de forstod Niggerne," svarede Kaptajn Woodward, „og jeg har altid lagt Mærke til, at de var de første til at blive kai-kaiede (ædte). Tænk paa Missionærerne paa Ny-Guinea og Ny-Hebriderne — Martyrøen Erromanga og saa videre. Eller tænk paa den østrigske Ekspedition, der blev hugget sønder og sammen paa Salomons-Øerne, i Krattet paa Guadalcanar. Og tænk paa Handelsmændene med en Snes Aars Erfaring og deres Praleri om, at aldrig skulde nogen Nigger mestre dem, og hvis Hoved den Dag i Dag pynter Kanohusenes Tagsparrer. Det var gamle Johnny Simons — seksogtyve Aar havde han levet paa de ujævne Kanter af Melanesien, bandte paa, at han kunde læse Niggerne som en Bog, og at de aldrig skulde narre ham, og saa blev han dræbt ved Marovo-Lagunen paa Ny Georgia, fik sit Hoved savet af af en sort Mary (Kvinde) og en gammel Nigger, som kun havde ét Ben, det andet havde han glemt i Mun-den paa en Haj en Gang, da han dykkede efter dynamit-bedøvede Fisk. Der var Billy Watts med det frygtelige Ry som Niggerdræber, en Mand, som kunde skræmme Fanden

selv. Jeg kan huske, at jeg laa ved Kap Little, paa Ny Irland, véd I, engang, da Niggerne stjal en halv Kasse Handelstobak fra ham — kostede ham saadan noget som halvfjerds Dollars. Til Gengæld gik han paa Krigsstien, skød seks Niggere, smadrede deres Krigskanoer og brændte to Landsbyer. Og det var netop ved Kap Little, fire Aar efter, at han blev overfaldet sammen med et halvt Hundrede Buku-Fyre, som han havde med sig for at fiske Trepang. Paa fem Minutter var de alle døde, paa nær tre af Fyrene, som slap væk i en Kano. Nej, kom ikke til mig og tal om at forstaa Niggeren. Den hvide Mands Kald er at opdyrke hele Verden, og det er et stort nok Stykke Arbejde for ham. Hvad Tid faar han tilovers til at forstaa Niggere?“

„Netop,“ sagde Roberts. „Og paa en eller anden Maade synes det, naar alt kommer til alt, overflødigt at forstaa Niggerne. I ligefremt Forhold til den hvide Mands Dumhed staar hans Held til at opdyrke Verden —“

„Og sætte Gudsfrygt i Niggernes Hjerter,“ plumpede Kaptajn Woodward ud. „Maaske du har Ret, Roberts. Maaske er det hans Dumhed, der giver ham Held, og sikkert er det én Side af hans Dumhed, at han ikke er i Stand til at forstaa Niggerne. Men én Ting er sikkert, at den Hvide har at regere Niggerne, hvad enten han forstaar dem eller ej. Det er uundgaaeligt. Det er Skæbne.“

„Og naturligvis er den hvide Mand uundgaaelig — det er Niggernes Skæbne,“ faldt Roberts ind. „Fortæl den hvide Mand, at der er Perlemors-Muslinger at finde i en eller anden Lagune, der er befængt med ti Tusind hylende Kannibaler, og han tager derhen ganske alene med en halv Snes Kanaka-Dykkere og et billigt Vækkeur som Kronometer, altsammen pakket ned som Sardiner i en

magelig fem Tons Ketch. Hvisk til ham, at der er fundet Guld ved Nordpolen, og det samme uundgaaelige, hvidhudede Væsen rejser straks afsted, bevæbnet med Hakke og Skovl, en Side Flæsk og den nyeste Patent-Vuggemaskine — og hvad mere er, han kommer der. Fortæl ham, at Helvedes rødglødende Mure er besat med Diamanter, og Mosjø hvid Mand stormer Murene og sætter gamle Satan selv til Arbejde med Hakke og Skovl. Det er, hvad der kommer af at være dum og uundgaaelig."

„Men jeg gad vide, hvad den sorte Mand maa tænke om den — den Uundgaaelighed," sagde jeg.

Kaptajn Woodward brast i en stilfærdig Latter. Hans Øjne glimtede af Minder.

„Jeg tænker netop paa, hvad Niggerne i Malu tænkte og stadig maa tænke om den ene uudgrundelige, hvide Mand, som vi havde om Bord, den Gang vi besøgte dem med *Hertuginden*," forklarede han.

Roberts blandede tre Abu Hameder til.

„Det er tyve Aar siden. Saxtorph var hans Navn. Han var unægteligt det dummeste Menneske, jeg nogensinde har truffet, men han var lige saa uundgaaelig som Døden. Der var kun én Ting, som den Fyr kunde gøre, og det var at skyde. Jeg kan huske den første Gang, jeg løb paa ham — netop her i Apia, for tyve Aar siden. Det var før din Tid, Roberts. Jeg sov i tyske Henrys Hotel, nede hvor Torvet nu er. Har du nogensinde hørt tale om ham? Han tjente sig en god Slump ved at smugle Vaaben ind til Oprørerne, solgte sit Hotel og blev dræbt i Sidney netop seks Uger efter i et Knejpeslagsmaal.

Men det var Saxtorph. En Nat var jeg lige faldet i Søvn, da et Par Katte begyndte at lave Musik nede i Gaarden. Jeg ud af Sengen og op i Vinduet med Vand-

kanden i Haanden. Men i det samme hørte jeg Vinduet i Værelset ved Siden af blive lukket op. To Skud blev affyret, og Vinduet blev lukket. Jeg kan ikke give jer noget Begreb om, hvor hurtigt det hele gik for sig. Det varede ti Sekunder i det højeste. Op gik Vinduet, bum, bum knaldede Revolveren, og i smækkede Vinduet. Hvem det end var, saa var han ikke standset for at se Virkningen af sine Skud. Han kendte den. Er I med? — han *kendte* den. Der blev ikke mere af Kattekoncerten den Aften, og næste Morgen laa de to Forbrydere dèr, stendøde. Det var et Vidunder for mig. Og det er stadig et Vidunder. For det første var det Stjerneskær, og Saxtorph skød uden at tage Sigte; for det andet skød han saa hurtigt, at de to Knald lød ligesom et Dobbeltknald; og endelig vidste han, at han havde ramt uden at behøve at se efter.

To Dage efter kom han om Bord for at træffe mig. Jeg var Styrmand den Gang paa *Hertuginden,* en temmelig stor, halvandet Hundrede Tons Skonnert, der gik paa Hververtogter. Og det vil jeg sige jer, at Hververskibe var Hververskibe i de Tider. Der var ingen Regeringstilsynsmænd og heller ingen Regeringsbeskyttelse for *os.* Det var et drøjt Arbejde, Lige for Lige, hvis der blev gjort Kaal paa os, og ingen Beklagelser bagefter, og vi hentede Niggere fra hver eneste Sydhavsø, som de ikke sparkede os væk fra. Naa, Saxtorph kom om Bord, John Saxtorph var det Navn, han opgav. Han var en blond, lille Mand, lyst Haar, lys Hudfarve og lyse Øjne oven i Købet. Der var ikke noget mærkeligt at se ved ham. Og hans Sjæl var lige saa farveløs som hans Ydre. Han sagde, at han var paa Knæene og vilde gerne have en Ansættelse om Bord. Vilde være Kahytsdreng, Kok, Forretningsfører eller almindelig Matros. Kendte ikke noget til nogen af Arbej-

derne, men sagde, at han var villig til at lære. Jeg havde ingen Brug for ham, men hans Skydning havde imponeret mig i den Grad, at jeg antog ham som Matros med en Løn af tre Pund om Maaneden.

Han var unægteligt villig til at lære det, skal jeg indrømme. Men han manglede af Naturen Evne til at lære noget. Han kunde lige saa lidt nævne Kompasstregerne som jeg kunde blande Drikkevarer som Roberts her. Og hvad Styring angaar, saa skaffede han mig mine første graa Haar. Jeg vovede aldrig at lade ham staa til Rors, naar der var nogen Søgang, og „godt fuld“ og „klods bidevind“ var ufattelige Mysterier. Kunde aldrig lære Forskellen paa et Skøde og en Tallie, kunde ligefrem ikke. Fokkegiggen og Klyvergiggen var ét og det samme for ham. Man kunde sige til ham, at han skulde slække paa Storestag, og inden man vidste af det, havde han strøget Pikken. Han faldt over Bord tre Gange, og svømme kunde han ikke. Men han var altid i godt Humør, aldrig søsyg, og han var det villigste Menneske, jeg nogensinde har truffet. Han var en yderst uindladende Sjæl. Talte aldrig om sig selv. Hans Historie begyndte for vort Vedkommende den Dag, da han tog Hyre paa *Hertuginden*. Hvor han havde lært at skyde, maa Stjernerne alene vide. Han var Yankee — det kunde vi høre paa hans Udtale. Og det var det eneste, vi nogensinde fik at vide.

Og nu begynder vi at komme til Sagen. Vi havde haft Uheld med os paa Ny-Hebriderne, — kun faaet fjorten Mand i fem Uger — og saa løb vi med Sydøst-Vinden op til Salomons-Øerne. Malaita var den Gang som nu godt Hververterræn, og vi løb ind til Malu paa det nordvestlige Hjørne. Dèr er et Kystrev og et ydre Rev og en svært upaalidelig Ankergrund; men vi fik alt i Orden og knal-

dede vor Dynamit af som Signal til Niggerne, at de skulde komme ned og lade sig hverve. Men paa tre Dage fik vi ikke en Mand. Niggerne kom i Hundredevis ud til os i deres Kanoer, men de grinte bare af os, naar vi viste dem Glasperler og Kaliko og Økser og talte om, hvor dejligt det var at arbejde paa Plantagerne paa Samoa.

Den fjerde Dag kom der en Forandring. Nogle og halvtredsindstyve Mænd lod sig hverve og blev anbragt i Storlasten, naturligvis med Tilladelse til at færdes paa Dækket. Og naar man nu tænker tilbage, var denne Laden sig hverve en gros naturligvis mistænkelig, men den Gang troede vi, at en eller anden mægtig Høvding havde taget sit Forbud imod Hvervningen tilbage. Den femte Dags Morgen roede vore to Baade i Land som sædvanligt — den ene for at beskytte den anden, véd I nok, for det Tilfældes Skyld, at der skulde blive Spektakler. Og som sædvanligt var de halv Hundrede Niggere, vi havde om Bord, paa Dækket, hvor de drev omkring, passiarede, røg eller sov. Saxtorph og jeg selv tillige med fire andre Matroser var alt, hvad der var tilbage om Bord. De to Baade var bemandede med Folk fra Gilbert-Øerne. I den ene var Kaptajnen, Forretningsføreren og Hververen. I den anden, som var den beskyttende Baad, og som blev liggende en halvandet Hundrede Alen fra Kysten, var anden Styrmand. Begge Baade var velbevæbnede, skønt vi ikke ventede os Uroligheder.

Fire af Matroserne, deriblandt Saxtorph, var i Færd med at skrabe Rælingen ved Hytten. Den femte Matros stod med Bøssen i Haanden paa Vagt ved Vandbeholderen lige foran Stormasten. Jeg var forude, i Færd med at lægge sidste Haand paa en ny Klo til Forgaflen. Jeg langede netop ud efter min Pibe, hvor jeg havde lagt den fra mig, da jeg hørte et Skud inde fra Land. Jeg rettede mig

op for at se, da i det samme noget ramte mig i Nakken, slog mig halvt bevidstløs og slog mig i Dækket. Min første Tanke var, at det var noget, der var faldet ned oppe fra Rigningen; men netop som jeg faldt, og inden jeg naaede Dækket, hørte jeg et Fandens Spektakel af Bøsser fra Baadene, og idet jeg drejede mig til Siden, fik jeg et Glimt af Matrosen, der stod paa Vagt. To svære Niggere holdt hans Arme, og en tredie Nigger var i Færd med at slaa ham i Hovedet bagfra med en Tomahawk.

Jeg kan se det endnu, Vandbeholderen, Stormasten, Banden, som holdt fast paa ham, Øksen, som sank ned paa hans Nakke, og det hele i det flammende Solskin. Jeg var tryllebunden af dette voksende Syn af Døden. Det syntes at tage en frygtelig lang Tid for Tomahawken at komme ned. Jeg saá den ramme og saá Mandens Ben give efter under ham, idet han sank sammen. Niggerne holdt ham oprejst ved deres blotte Kraft, mens han fik et Par Hug til. Saa blev jeg ramt i Hovedet to Gange til og blev enig med mig selv om, at jeg var død. Det samme blev det Bæst, der huggede mig. Jeg var i alt Fald for hjælpeløs til at kunne røre mig, og jeg laa og saá dem skære Skildvagtens Hoved af. Jeg maa sige, at det gik glat nok. De var drevne Folk til det Stykke Arbejde.

Bøsseskudene fra Baadene var hørt op, og jeg tvivlede ikke paa, at de var færdige, og at Enden paa det hele var kommen. Det drejede sig kun om Øjeblikke, hvornaar de vilde komme for at hente mit Hoved. De var øjensynligt i Færd med at skære Hovederne af Matroserne agterude. Hoveder er værdifulde paa Malaita, navnlig hvide Hoveder. De faar Ærespladsen paa Kystboernes Kanohuse. Hvilken særlig ornamental Virkning Kratboerne faar ud af dem, vidste jeg ikke, men de sætter akkurat lige saa megen Pris paa dem som Kystboerne.

Jeg havde en uklar Tanke om at forsøge paa at slippe væk, og jeg kravlede paa Hænder og Knæ hen til Spillet, hvor det lykkedes mig at komme paa Benene. Derfra kunde jeg se agterud og se tre Hoveder paa Hyttens Tag — Hovederne af tre Matroser, som jeg havde givet Ordrer til i Maanedsvis. Niggerne saá mig staa over Ende og røg løs paa mig. Jeg følte efter min Revolver og opdagede, at de havde taget den. Jeg kan ikke sige, at jeg blev bange. Jeg har været Døden nær adskillige Gange, men det har aldrig forekommet mig lettere at dø end i det Øjeblik. Jeg var halvt bedøvet, og alting syntes mig komplet ligegyldigt.

Den anførende Nigger havde bevæbnet sig med en Slagterøkse fra Kabyssen, og han skar Ansigter som en Abe, mens han lavede sig til at hugge mig ned. Men det Hug faldt aldrig. Han sank sammen paa Dækket som en Klump, og jeg saá Blodet vælde ud af hans Mund. Paa en utydelig Maade hørte jeg en Bøsse knalde og blive ved at knalde. Nigger efter Nigger drattede. Nu begyndte mine Sanser at klare sig, og jeg lagde Mærke til, at der aldrig var et Fejlskud. Hver Gang Bøssen knaldede, faldt der en Nigger. Jeg satte mig ned paa Dækket ved Siden af Spillet og saá til Vejrs. Oppe paa Tværsalingen sad Saxtorph. Hvordan han havde baaret sig ad, begriber jeg ikke, men han havde faaet to Winchestere og jeg véd ikke hvor mange Patronbælter med sig derop; og han var nu i Færd med det eneste her i Verden, som han duede til.

Jeg har set Skydning og Manddrab, men jeg har aldrig set Magen til det. Jeg sad ved Spillet og betragtede Forestillingen. Jeg var sløj og mat, og det forekom mig at være en Drøm altsammen. Bum, bum, bum, bum, sagde hans Bøsse, bump, bump, bump, bump, dejsede Niggerne om paa Dækket. Det var rent forbavsende at se dem falde. Efter deres første Stormløb paa mig, da en halv Snes Styk-

ker var faldet, saá det ud, som om de blev helt lammet; men han holdt ikke et Øjeblik op med at fyre. Nu var Kanoerne og de to Baade kommet ud fra Land, væbnede med Snidere og med de Winchestere, som de havde erobret i Baadene. Den Ild, de aabnede paa Saxtorph, var frygtelig. Heldigvis for ham kan Niggere kun ramme paa kort Afstand. De plejer ikke at lægge Bøssen til Kinden. De venter, indtil de er lige inde paa Livet af et Menneske, og saa skyder de uden at tage Sigte. Da Saxtorphs Bøsse blev for varm, tog han fat med den anden. Det havde været hans Tanke, da han tog to Bøsser med sig op.

Det forbavsende ved det var Hurtigheden af hans Ild. Og at han aldrig skød fejl. Hvis nogensinde noget har været uundgaaeligt, saa var den Mand det. Det var det hurtige ved det, der gjorde Slagteriet saa forfærdeligt. Niggerne fik ikke Tid til at tænke sig om. Da det lykkedes dem at tænke, stormede de over Bord og kæntrede naturligvis Kanoerne. Saxtorph holdt ikke et Øjeblik inde. Vandfladen var bedækket med dem, og bum, bum, bum jog han sine Kugler i dem. Ikke et eneste Fejlskud, og jeg kunde tydeligt høre Smækket af hver enkelt Kugle, naar den begravede sig i Menneskekød.

Niggerne spredte sig og svømmede ind mod Stranden. Vandet var besaaet med Hoveder, der dykkede op og ned, og jeg stod som i en Drøm og betragtede det hele — de dykkende Hoveder og Hoveder, som holdt op med at dykke. Nogle af de lange Skud var pragtfulde. Kun én Mand naaede Stranden, men da han rejste sig op for at vade i Land, ramte Saxtorph ham. Det var nydeligt. Og da et Par Niggere løb ned for at hale ham op af Vandet, ramte Saxtorph ogsaa dem.

Jeg troede, at alting var overstaaet, da jeg hørte Bøssen knalde igen. En Nigger var kommen op fra Kahytslugen,

var løbet hen til Rælingen og styrtet midt i Løbet. Kahytten maa have været fuld af dem. Jeg talte tyve. De kom op én for én og sprang hen til Rælingen. Men de naaede den aldrig Det mindede mig om en Skiveskydning. En sort Krop dukkede op fra Lugen, bum, sagde Saxtorphs Bøsse, og omkuld drattede den sorte Krop. Naturligvis vidste de dernede ikke, hvad der gik for sig paa Dækket, og derfor blev de ved med at kigge op, indtil der var gjort Kaal paa hver eneste en.

Saxtorph ventede en Stund for en Sikkerheds Skyld og kom saa ned paa Dækket. Han og jeg var alt, hvad der var tilbage af *Hertugindens* Mandskab, og jeg var temmelig medtaget, mens han var hjælpeløs nu, da Skydningen var forbi. Under min Vejledning vaskede han Saarene i mit Hoved og syede dem sammen. En stor Snaps Whisky strammede mig op til at gøre en Anstrengelse for at slippe ud i rum Sø. Der var ikke andet at gøre. Alle de andre var døde. Vi forsøgte paa at sætte Sejl. Saxtorph halede, og jeg holdt i Tovbugten. Han var igen den dumme Klodsmajor. Han kunde ikke hale for en sur Sild, og da jeg faldt besvimet om, saá det ud til, at alt var ude med os.

Da jeg kom til mig selv igen, sad Saxtorph hjælpeløs paa Rælingen og ventede paa at komme til at spørge mig om, hvad han skulde gøre. Jeg bad ham overhale de saarede og se efter, om der var nogen i Stand til at kravle. Han samlede seks sammen. En af dem, kan jeg huske, havde et brækket Ben; men Saxtorph sagde, at hans Arme fejlede ikke noget. Jeg laa i Skyggen, viftede Fluerne bort og gav mine Ordrer, mens Saxtorph satte sig i Spidsen for sit Lazaretmandskab. Jeg vil lade mig hænge, om han ikke lod de arme Niggere hale i hvert eneste Reb paa Naglebænken, førend han fandt Faldene. En af dem slap Rebet, allerbedst som han halede, og drattede død

om paa Dækket; men Saxtorph tærskede løs paa de andre og tvang dem til at blive ved Arbejdet. Da Fokken og Storsejlet var oppe, bad jeg ham slaa Heksen ud af Ankerkættingen og lade os drive. Jeg var blevet hjulpet agterud til Rattet, hvor jeg agtede at tage en Tørn som Rorgænger. Jeg begriber ikke, hvordan han bar sig ad, men i Stedet for at slaa Heksebolten ud, lod han det andet Anker falde, og dèr laa vi solidt fortøjede.

Tilsidst lykkedes det ham da at faa begge Hekse slaaet ud og sætte Stagsejl og Klyver, og *Hertuginden* stod ud mod Indløbet. Vort Dæk var et Syn at se. Døde og døende Niggere laa allevegne. Nogle af dem var kilede fast paa de mest ubegribelige Steder. Kahytten var fuld af dem, der var kravlet ned fra Dækket og havde forputtet sig dernede. Jeg satte Saxtorph og hans Kirkegaards-Mandskab til at hive dem over Bord, og udenbords gik de, baade levende og døde. Hajerne fik fede Bider den Dag. Naturligvis gik vore fire myrdede Matroser samme Vej. Men deres Hoveder puttede vi i en Sæk med Lodder, saa at de umuligt kunde drive ind paa Stranden og falde i Niggernes Hænder.

Vore fem Fanger bestemte jeg mig til at benytte som Mandskab, men de bestemte noget andet. De saá deres Snit og sprang over Bord. Saxtorph gjorde Kaal paa de to midt i Luften med sin Revolver og vilde have skudt de tre andre i Vandet, hvis jeg ikke havde standset ham. Jeg var syg af det Slagteri, forstaar I, og desuden havde de jo hjulpet os Skonnerten ud. Men min Barmhjertighed var spildt, for Hajerne tog dem alle tre.

Jeg fik Hjernefeber eller saadan noget lignende, da vi var kommet klar af Landet. I hvert Fald laa *Hertuginden* drejet bi i tre Uger; saa tog jeg mig sammen, og vi traskede af med den ad Sidney til. Men de Malu-Niggere

lærte i det mindste den Lektion, som altid slaar til, at det nytter ikke at ville spille Halløj med en hvid Mand. Overfor dem var Saxtorph unægtelig uundgaaelig."

Charley Roberts fløjtede langt og sagde:

„Ja, jeg skulde tro det. Men hvad blev der senere af Saxtorph?"

„Han slog sig paa Sæljagt og blev en berømt Skytte. I seks Aar var han stærkt efterspurgt baade paa Victoria- og San Francisco-Skibene. Det syvende Aar blev hans Skonnert beslaglagt i Beringshavet af en russisk Krydser, og det hed sig, at alle Mand om Bord blev puttet i Saltbjergværkerne i Sibirien. Jeg har i det mindste aldrig hørt noget til ham senere."

„Opdyrke Verden," mumlede Roberts. „Opdyrke Verden. Naa, Skaal for dem. Nogen maa jo gøre det — opdyrke Verden, mener jeg."

Kaptajn Woodward gned sit arrede, skaldede Hoved.

„Jeg har gjort min Del af det," sagde han. „I fyrretyve Aar nu. Dette bliver min sidste Tur. Saa tager jeg hjem og bliver hjemme."

„Jeg tør nok holde et Glas paa, at du ikke gør det," udfordrede Roberts. „Du dør i Seletøjet og ikke hjemme."

Kaptajn Woodward gik beredvilligt ind paa Væddemaalet, men jeg for mit personlige Vedkommende tror, at Charley Roberts vinder det.

McCOY'S AFKOM

PYRENÆERNE, hvis Jernsider trykkedes lavt ned i Vandet af Hvedelasten, rullede dovent, hvad der gjorde det lettere for Manden, som klavrede om Bord fra en lille Udriggerkano. Idet hans Øjne kom i lige Linie med Rælingen, saa han kunde se indenbords, forekom det ham, at han saá en svag, næsten usynlig Taage. Det lignede nærmest en Illusion, en pludselig Uklarhed, som havde bredt sig over hans Øjne. Han følte en Tilbøjelighed til at tørre den bort, og i det samme tænkte han, at han var ved at blive gammel, og at det var paa Tide at sende Bud til San Francisco efter et Par Briller.

Idet han kom over Rælingen, kastede han et Blik til Vejrs til de høje Master og derefter til Pumperne. De var ikke i Gang. Der lod ikke til at være noget i Vejen med det store Skib, og han undrede sig over, hvorfor det havde hejst Nødsignal. Han tænkte paa sine lykkelige Øboer og haabede, at det ikke var Sygdom. Maaske Skibet manglede Vand eller Levnedsmidler. Han trykkede Kaptajnens Haand, og dennes udmagrede Ansigt og forpinte Øjne lagde ikke Skjul paa Bekymringen, hvad det nu end var. I samme Øjeblik mærkede den Nyankomne en svag, ubestemmelig Lugt. Den syntes at ligne Lugten af brændt Brød, men var dog noget anderledes.

Han saá sig nysgerrigt om. En halv Snes Alen fra ham

var en Matros med et træt Ansigt i Færd med at kalfatre Dækket. Mens hans Blik dvælede ved denne Mand, saá han pludselig, at der under hans Hænder hævede sig en svag Taagespiral, der krøllede og vred sig og blev borte. Hans bare Fødder følte en dump Varme, der hurtigt trængte gennem den tykke, haarde Hud. Nu vidste han, hvad der var i Vejen med Skibet. Hans Blik strejfede hurtigt forud, hvor hele Mandskabet af Mænd med trætte Ansigter betragtede ham ivrigt. Blikket fra hans klare, brune Øjne gled over dem som en Velsignelse, beroligede dem, indhyllede dem som i en stor Freds Kappe. „Hvor længe har Skuden været i Brand, Kaptajn?“ spurgte han med en Stemme saa blid og uforstyrret, at den lød som en Dues Kurren.

I første Øjeblik følte Kaptajnen Freden og Tilfredsheden derved liste sig over ham; saa ramtes han af Bevidstheden om alt, hvad han havde gennemgaaet og endnu gennemgik, og han blev harmfuld. Med hvilken Ret kom denne pjaltede Strandrøver i Kalikos Bukser og Bomulds Skjorte og indblæste ham og hans overanstrengte, udmattede Sjæl saadan noget som Fred og Tilfredshed? Dette tænkte Kaptajnen ikke; det var en ubevidst Sindsbevægelse, der voldte hans Harme.

„Femten Dage,“ svarede han kort. „Hvem er De?“

„Mit Navn er McCoy,“ lød Svaret i en Tone, der aandede Kærlighed og Medlidenhed.

„Jeg mener, er De Lods?“

McCoy lod sit velsignende Blik løbe hen over den høje, sværtbyggede Mand med det forgræmmede, ubarberede Ansigt, der var traadt hen til Kaptajnen.

„Jeg er lige saa godt Los som en anden,“ var McCoys Svar. „Vi er alle Lodser her, Kaptajn, og jeg kender hver Tomme af disse Farvande.“

Men Kaptajnen var utaalmodig.

„Hvad jeg søger, er en eller anden af Myndighederne. Jeg ønsker at snakke med dem, og det i en Fandens Fart.“

„Saa kan De lige saa godt bruge mig.“

Igen denne indsmigrende Antydning af Fred, og det mens hans Skib var en glødende Ovn under hans Fødder! Kaptajnens Øjenbryn hævedes utaalmodigt og nervøst, og hans Næve knyttede sig, som om den vilde slaa.

„Hvem Fanden er De?“ spurgte han.

„Jeg er den øverste Embedsmand,“ lød Svaret i en Tone, der stadig var saa blid og blød som vel tænkeligt.

Den høje, sværtbyggede Mand brast i en skurrende Latter, til Dels fordi han morede sig, men for det meste af Hysteri. Baade han og Kaptajnen betragtede McCoy med Vantro og Forbavselse. At denne barbenede Strandrøver skulde kunne gøre Krav paa en saa fornemt klingende Værdighed, var ubegribeligt. Hans Bomuldsskjorte, som ikke var knappet, blottede et graasprængt Bryst og den Kendsgerning, at han ikke bar nogen Underskjorte. En forslidt Straahat kunde ikke skjule det ukæmmede, graa Haar. Halvvejs ned ad hans Bryst hang et uklippet Patriarkskæg. I enhver Butik for færdigsyede Klæder kunde man for to Shillings have købt hele hans Udstyr, som han gik og stod.

„Er De i Familie med McCoy fra *Gavmildheden*?“ spurgte Kaptajnen.

„Han var min Oldefader.“

„Se, se,“ sagde Kaptajnen og tog sig sammen. „Mit Navn er Davenport, og dette er min første Styrmand, Hr. König.“

De gav hinanden Haanden.

„Og nu til Forretningerne.“ Kaptajnen talte hurtigt,

som om et stærkt Hastværks Paatrængenhed pressede hans Ord frem. „Vi har været i Brand i over to Uger. Skuden kan slippe hele Helvede løs, hvad Øjeblik det skal være. Derfor var det, at jeg satte Kurs efter Pitcairn. Jeg maa sætte den paa Land eller bore den i Sænk og redde Skroget.“

„Saa har De taget fejl, Kaptajn,“ sagde McCoy. „De burde være styret efter Mangareva. Dèr er en dejlig Strand, i en Lagune, hvor Vandet er saa roligt som en Mølledam.“

„Men nu er vi jo her, ikke sandt?“ spurgte første Styrmand. „Det er Tingen. Her er vi, og noget maa vi gøre.“

McCoy rystede venligt paa Hovedet.

„De kan intet gøre her. Der er ingen Strand. Ikke engang en Ankerplads.“

„Vrøvl!“ sagde Styrmanden. „Vrøvl!“ gentog han højrøstet, da Kaptajnen gav ham Tegn til at være høfligere i sin Mund. „Saadan noget Snak kan De ikke bilde mig ind. Hvor har De Deres egne Baade, hvad? Deres Skonnert eller Kutter, eller hvad De nu har? Hvad? Svar mig paa det.“

McCoy smilede lige saa blidt som han talte. Hans Smil var et Kærtegn, en Omfavnelse, der lagde sig om den trætte Styrmand og stræbte at drage ham ind i McCoys egen fredelige Sjæls Fred og Hvile.

„Vi har hverken Skonnert eller Kutter,“ svarede han. „Og vore Kanoer bærer vi op paa Klippetoppen.“

„Det vil jeg se, før jeg tror det,“ snerrede Styrmanden. „Hvordan kommer De da rundt til de andre Øer, hvad? Sig mig det.“

„Vi kommer slet ikke rundt. Som Pitcairns Guvernør rejser jeg sommetider derover. Da jeg var yngre, rejste

jeg en hel Del — undertiden paa Handelsskonnerter, men i Reglen med Missionærbriggen. Men den eksisterer ikke mere, saa vi er afhængige af passerende Fartøjer. Undertiden har vi haft hele seks Besøg i et Aar. Til andre Tider er der gaaet et Aar eller endogsaa mere uden et eneste passerende Skib. Deres er det første i syv Maaneder."

„Vil De bilde mig ind —" begyndte Styrmanden.

Men Kaptajn Davenport lagde sig imellem.

„Nok om det. Vi spilder Tiden. Hvad er der at gøre, Hr. McCoy?"

Den gamle Mand vendte sine brune Øjne, milde som en Kvindes, ind mod Land, og baade Kaptajn og Styrmand fulgte hans Blik fra Pitcairns ensomme Klippe til Mandskabet, der samlede sig i Klynger forude og ventede ængsteligt paa, at en Beslutning skulde blive dem meddelt. Men McCoy forhastede sig ikke. Han tænkte jævnt og langsomt, Skridt for Skridt, med Sikkerheden hos en Aand, hvem Livet aldrig har hærget eller krænket.

„Vinden er løj nu," sagde han tilsidst. „Men der gaar en svær Strøm vesteri."

„Ja, det var den, der satte os ned i Læ," afbrød Kaptajnen i det Ønske at forsvare sin Sømandsdygtighed.

„Ja, det var den, der satte Dem ned i Læ," vedblev McCoy. „Ja, De kan ikke arbejde Dem op mod denne Strøm i Dag. Og selv om De kunde, er der ingen Strand. Deres Skib vilde forlise totalt."

Han tav, og Kaptajnen og Styrmanden saá fortvivlede paa hinanden.

„Men jeg skal sige Dem, hvad De kan gøre. Brisen vil friske op i Nat ved Midnatstid — kan De se de Skytjavser og den Dis til Luvart, paa den anden Side af Pynten dèr? Dèr vil det komme fra, fra Sydøst, og kraftigt. Der er tre

Hundrede Mil til Mangareva. Bras Firkant og sæt Kursen derefter. Dèr er en ypperlig Plads for Deres Skib."

Styrmanden rystede paa Hovedet.

„Kom ned i Kahytten, saa kan vi se paa Kortet," sagde Kaptajnen.

McCoy fandt en kvælende, giftig Atmosfære i den indelukkede Kahyt. Omflakkende Pust af usynlige Luftarter bed i hans Øjne og fik dem til at svide. Gulvet var hedere, næsten utaaleligt hedt for hans bare Fødder. Sveden væltede ud af hans Legeme. Han saá sig om, næsten med Skræk. Denne ondartede, indre Hede var forbavsende. Det var et Vidunder, at Kahytten ikke stod i lys Lue. Han havde en Følelse, som om han befandt sig i en stor Bageovn, hvor Heden, hvad Øjeblik det skulde være, kunde tiltage i en forfærdelig Grad og faa ham til at skrumpe sammen som et Græsstraa.

Idet han løftede sin ene Fod og gned den hede Saal imod sit Bukseben, lo Styrmanden paa en rasende, snerrende Maade.

„Helvedes Forgaard," sagde han. „Helvede selv er hernede lige under Deres Fødder."

„Det er varmt!" udbrød McCoy uvilkaarligt og tørrede sit Ansigt med et Bandannatørklæde.

„Her har vi Mangareva," sagde Kaptajnen, idet han bøjede sig over Bordet og pegede paa en sort Plet midt i Kortets hvide Tomhed. „Og her, midt imellem, er der en anden Ø. Hvorfor skal vi ikke styre efter den?"

McCoy saá ikke engang paa Kortet.

„Ja, det er Halvmaaneøen," svarede han, „den er ubeboet og kun to eller tre Fod over dagligt Vande. Lagune, men intet Indløb. Nej, Mangareva er det nærmeste Sted for Deres Hensigt."

„Saa siger vi Mangareva," sagde Kaptajn Davenport og

afbrød Styrmandens knurrende Indvending. „Kald Mandskabet agterud, Hr. König.“

Matroserne adlød, sjokkede trætte hen over Dækket og anstrengte sig besværligt for at skynde sig. Udmattelse var iøjnefaldende i hver eneste Bevægelse. Kokken kom ud af Kabyssen for at høre efter, og Kahytsdrengen holdt sig i Nærheden af ham.

Da Kaptajn Davenport havde forklaret dem Stillingen og meddelt dem sin Beslutning at styre til Mangareva, brød der en Tummel løs. Paa en Baggrund af hæs Brummen løftede der sig uartikulerede Skrig af Raseri og nu og da en tydelig Ed, et Ord eller en Sætning. En skingrende, londonsk Stemme hævede sig og beherskede det hele et Øjeblik, idet den raabte: „Aa, Gud! Nu har vi været i Helvede femten Dage — og nu vil han have, at vi skal sejle dette svømmende Helvede ud i rum Sø igen!“

Kaptajnen kunde ikke holde Styr paa dem, men McCoys milde Nærværelse syntes at bebrejde og berolige dem, og de mumlede Forbandelser døde hen, indtil hele Mandskabet, undtagen hist og her et ængsteligt Ansigt, der vendtes mod Kaptajnen, syntes stumt at længes mod Pitcairns grønklædte Tinder og stejle Kyst.

Blid som en Vaarzefyr lød McCoys Stemme:

„Kaptajn, jeg syntes, at jeg hørte nogle af dem sige, at de sultede.“

„Ja,“ var Svaret, „og det gør vi ogsaa. Jeg har faaet en Beskøjt og en Skefuld Laks i de sidste Dage. Vi er sat paa Ration. Forstaar De, da vi opdagede Ilden, skalkede vi øjeblikkeligt Lugerne for at kvæle den. Og først bagefter opdagede vi, hvor lidt Proviant der var i Spisekamret. Men da var det for sent. Vi vovede ikke at lukke op for Lasarettet. Sulten? Jeg er akkurat lige saa sulten som de er.“

Han talte igen til Folkene, og igen lød de knurrende Strubelyd og Ederne, og deres Ansigter blev fordrejede og dyriske af Raseri. Anden og tredie Styrmand havde sluttet sig til Kaptajnen og stod bagved ham paa Kanten af Hytten. Deres Ansigter var stive og udtryksløse; de lod til at kede sig mere end noget andet over dette Mytteri af Mandskabet. Kaptajn Davenport saá spørgende til sin første Styrmand, som blot trak paa Skuldrene til Tegn paa sin Hjælpeløshed.

„De forstaar nok," sagde Kaptajnen til McCoy, „man kan ikke tvinge Matroser til at forlade det sikre Land og staa til Søs i et brændende Skib. Det har været deres flydende Ligkiste i over to Uger nu. De er overanstrengte og udsultede, og de har faaet nok af det. Vi vil krydse op til Pitcairn."

Men Vinden var løj, *Pyrenæernes* Bund var uklar, og Skuden kunde ikke krydse op mod den stærke Vestenstrøm. Efter to Timers Forløb havde den tabt tre Fjerdingvej. Matroserne arbejdede ihærdigt, som om de ved deres blotte Legemskraft kunde tvinge *Pyrenæerne* frem mod de genstridige Elementer. Men hvad enten hun løb for Bagbords eller Styrbords Halser, sakkede den jævnt mod Vest. Kaptajnen vandrede hvileløst op og ned og standsede af og til for at betragte de smaa Røgsøjler og og spore dem tilbage til de Dele af Dækket, hvorfra de hævede sig. Tømmermanden var stadig optaget af at forsøge paa at bestemme saadanne Steder, og naar det lykkedes ham, kalfatre dem tættere og tættere.

„Naa, hvad mener De?" spurgte Kaptajnen til sidst Mc Coy, som iagttog Tømmermanden med hele et Barns Interesse og Nysgerrighed i sine Øjne.

McCoy saá ind mod Kysten, hvor Landet netop var i Færd med at forsvinde i den tyknende Dis.

„Jeg tror, at det vilde være bedre at brase Firkant og sætte Kurs efter Mangareva. Med den Brise, som kommer, kan De være der i Morgen Aften.“

„Men sæt nu, Ilden bryder ud? Det kan den gøre, hvad Øjeblik det skal være.“

„Hav Deres Baade klare i Taljeløberne. Den samme Brise vil føre Deres Baade til Mangareva, hvis Skibet slaar ud i Luer under Dem.“

Kaptajn Davenport drøftede Sagen med sig selv et Øjeblik, og saa fik McCoy det Spørgsmaal at høre, som han ikke havde Lyst til at høre, men som han vidste sikkert maatte komme.

„Jeg har intet Kort over Mangareva. Paa det almindelige Kort er Øen kun en Prik. Jeg vilde ikke vide, hvor jeg skulde søge efter Indløbet til Lagunen. Vil De følge med og lodse Skuden ind for mig?“

McCoys Ro var uforanderlig.

„Ja, Kaptajn,“ svarede han med samme stilfærdige Ubekymrethed, hvormed han vilde have modtaget en Indbydelse til Middag; „jeg vil følge med Dem til Mangareva.“

Igen blev Mandskabet kaldt agterud, og Kaptajnen talte til dem fra Hytten.

„Vi har forsøgt paa at tvinge Skibet ind til Land, men I ser selv, hvor vi sakker agterud. Det trækkes tilbage af en to Knobs Strøm. Denne Herre er Hans Højvelbaarenhed Hr. McCoy, højeste Embedsmand og Guvernør paa Øen Pitcairn. Han vil følge med os til Mangareva. Saa I forstaar nok, at Situationen er ikke saa farlig. Han vilde ikke gøre os saadan et Tilbud, hvis han troede, at han skulde sætte Livet til ved det. Desuden, hvilken Risiko der end kan være, naar han af egen fri Villie vil komme om Bord og løbe den, kan vi ikke gøre mindre. Hvad siger I til Mangareva?“

Denne Gang blev der intet Røre. McCoys Nærværelse, den Sikkerhed og Ro, der udstraalede fra ham, syntes at have gjort sin Virkning. De drøftede Spørgsmaalet med sagte Stemmer. Der var ikke synderlig Overtalen. De var i Virkeligheden enige, og de puffede Londoneren frem som deres Ordfører. Denne brave Mand var helt overvældet af Bevidstheden om sit eget og Kammeraternes Heltemod, og med lynende Øjne raabte han:

„Hvis han vil, vil vi ved Gud ogsaa!“

Mandskabet mumlede sin Tilslutning og begav sig forud.

„Bi et Øjeblik, Kaptajn,“ sagde McCoy, da den anden vendte sig for at give Styrmanden Ordrer. „Jeg maa gaa i Land først.“

Hr. König stod som lynslagen og stirrede paa McCoy, som om han var gal.

„Gaa i Land,“ udbrød Kaptajnen. „Hvorfor? Det vil tage Dem tre Timer at naa i Land med Deres Kano.“

McCoy maalte Afstanden til Landet med Øjnene og nikkede.

„Ja; den er seks nu. Jeg kommer ikke i Land før ni. Folkene kan ikke blive samlede før ti. Naar Brisen frisker op i Nat, kan De begynde at arbejde Dem op imod den, og saa kan De tage mig om Bord ved Daggry i Morgen tidlig.“

„Men i al Fornufts og sund Menneskeforstands Navn,“ brød Kaptajnen løs, „hvorfor vil De forsamle Folkene? Forstaar De ikke, at mit Skib brænder under Fødderne paa mig?“

McCoy var saa rolig som Havet ved Sommertide, og den andens Vrede frembragte ikke den svageste Krusning paa det.

„Jo, Kaptajn,“ kurrede han med sin Duestemme, „jeg

forstaar, at Deres Skib brænder. Det er Grunden til, at jeg vil følge med Dem til Mangareva. Men jeg maa hente Tilladelse til at følge med Dem. Det er vor Skik. Det er en vigtig Ting, naar Guvernøren forlader Øen. Folkenes Interesser staar paa Spil, og derfor har de Ret til at stemme om deres Tilladelse eller Afslag. Men de giver den, det véd jeg."

„Er De sikker paa det?"

„Ganske sikker."

„Men naar De véd, at Tilladelsen vil blive givet, hvorfor gør De da alle de Omsvøb? Tænk paa Tidsspilden — en hel Nat."

„Det er vor Skik," var det uforstyrrelige Svar. „Desuden, jeg er Guvernør, og jeg maa træffe Foranstaltninger med Hensyn til Styrelsen af Øen i min Fraværelse."

„Men der er kun en fireogtyve Timers Tur til Mangareva," indvendte Kaptajnen. „Sæt, at det tog Dem seks Gange saa lang Tid at komme tilbage op mod Luvart; saa kunde De være hjemme efter en Uges Forløb."

McCoy smilede sit store, velvillige Smil.

„Det er meget faa Skibe, der anløber Pitcairn, og de, der gør det, kommer i Reglen fra San Francisco eller rundt Kap Horn. Jeg vil prise mig lykkelig, hvis jeg kan komme tilbage om et halvt Aar. Maaske det kan tage mig et helt, og maaske maa jeg rejse til San Francisco for at finde et Skib, der vil bringe mig tilbage. Min Fader forlod engang Pitcairn for at være borte i tre Maaneder, og der gik to Aar, førend han kunde komme tilbage. Og dertil kommer, at De har knapt med Levnedsmidler. Hvis De bliver nødt til at gaa i Baadene, og Vejret bliver daarligt, kan det godt tage Dem flere Dage at naa Land. Jeg kan bringe Dem to Kanoladninger Mad i Morgen tidlig. Tørrede Bananer vil være bedst. Naar Brisen frisker op, kan De

styre op imod den. Jo nærmere De er, des større Ladning kan jeg bringe Dem. Farvel.“

Han rakte Haanden ud. Kaptajnen trykkede den og vilde nødigt slippe den. Han syntes at klynge sig til den som en druknende Sømand klynger sig til en Redningsbøje.

„Hvor kan jeg vide, om De vil komme tilbage i Morgen?“ spurgte han.

„Ja, det er Tingen!“ udbrød Styrmanden. „Hvor kan vi vide, om han ikke stikker af for at redde sit eget Skind?“

McCoy svarede ikke. Han saá elskværdigt og venligt paa dem, og det forekom dem, at de modtog et Budskab fra hans overordentlige Sjælesikkerhed.

Kaptajnen slap hans Haand, og med et sidste altomfattende Blik, der lagde sin Velsignelse ogsaa over Mandskabet, steg McCoy over Rælingen og ned i sin Kano.

Vinden friskede op, og til Trods for sin urene Bund vandt *Pyrenæerne* et halvt Dusin Mil bort fra Vestenstrømmen. Ved Daggry, da Pitcairn laa tre Fjerdingvej til Luvart, fik Kaptajn Davenport Øje paa to Kanoer, der kom ud imod ham. Igen klavrede McCoy op ad Skibssiden og krøb over Rælingen ned paa det varme Dæk. Han blev fulgt af en Mængde Pakker tørrede Bananer, hver Pakke indsvøbt i tørre Blade.

„Naa, Kaptajn,“ sagde han, „bras nu Ræerne og kil paa for at redde Livet. Jeg er ikke Navigatør, forstaar De,“ forklarede han nogle faa Minutter efter, da han stod agterude ved Siden af Kaptajnen, hvis Blik vandrede fra Rigningen ud over Skibssiden, mens han gissede sig til *Pyrenæernes* Fart. „De maa føre Skibet til Mangareva. Naar De har fundet Landet, saa skal jeg lodse Skuden ind. Hvor meget tænker De, at den løber nu?“

„Elleve," svarede Kaptajn Davenport med et sidste Blik paa Vandet, der gled hurtigt forbi.

„Elleve. Lad mig se, hvis vi holder denne Fart, vil vi faa Mangareva i Sigte mellem otte og ni i Morgen tidlig. Saa kan jeg faa den sat paa Grund Klokken ti eller elleve i det seneste. Og saa er alle Deres Sorger forbi."

Det forekom næsten Kaptajnen, at det velsignede Øjeblik allerede var kommet, saa overbevisende var McCoys Veltalenhed. Kaptajn Davenport havde lidt under et frygteligt Tryk, mens han sejlede sit brændende Skib i over to Uger, og han begyndte at føle, at han havde faaet nok af det.

Et sværere Vindpust ramte hans Nakke og peb forbi hans Øren. Han maalte dets Tryk og saá hurtigt ud over Skibssiden.

„Vinden frisker op hele Tiden," meldte han. „Den gamle Skude gør snarere tolv end elleve for Øjeblikket. Hvis dette her bliver ved, maa vi mindske Sejl i Nat."

Hele Dagen gled *Pyrenæerne* med sin Ladning af luende Ild rask hen over de skummende Bølger. Da Natten faldt paa, førte den Bramsejl og Bovenbramsejl og fløj af Sted i Mørket, mens store, skummende Bølger brølede efter den. Den gunstige Vind gjorde sin Virkning, og baade for- og agterude sporedes en tydelig Opklaren af Humøret. I den anden Hundevagt stemte en eller anden ligeglad Sjæl i med en Sang, og ved otte Glas sang hele Mandskabet.

Kaptajn Davenport lod sine Tæpper hente op og rede ovenpaa Hytten.

„Jeg har glemt, hvad det vil sige at sove," forklarede han McCoy. „Jeg er helt udkørt. Men kald paa mig, naar som helst De mener det nødvendigt."

Klokken tre om Morgenen blev han vækket ved en

sagte Rusken i hans Arm. Han satte sig hurtigt over Ende og stivede sig af mod Skylightet, endnu ør efter sin tunge Søvn. Vinden hylede sin Kampsang i Rigningen, og en vild Søgang puffede *Pyrenæerne*. Den rullede, saa at først den ene Ræling og saa den anden midtskibs gik under Vand, og Kulen for det meste var overskyllet. McCoy raabte noget, som han ikke kunde høre. Han langede ud og greb den anden i Skulderen og trak ham saa tæt til sig, at hans eget Øre var tæt ved den andens Læber.

„Klokken er tre," lød McCoys Stemme, stadig med sin dueblide Klang, men underligt dæmpet, som om den kom langt borte fra. „Vi har løbet halvtredie Hundrede Mil. Vi er kun tredive Mil fra Halvmaaneøen, den ligger et eller andet Sted dèr lige forude. Der er intet Fyr paa den. Fortsætter vi Farten, render vi paa den og gaar selv neden om lige saa vel som Skibet."

„Hvad mener De — skal vi dreje bi?"

„Ja; dreje bi, til det bliver lyst. Det spilder os kun fire Timer."

Altsaa blev *Pyrenæerne* med sin brændende Ladning drejet bi og laa med Stævnen lige op imod Brisen og sloges med og masede de puffende Bølger. Den var en Skal, fyldt med en Ildebrand, og til Skallens Ydre klyngede sig i en farlig Stilling de smaa Støvgran af Mennesker og hjalp den i Kampen med at hive og hale.

„Det er noget højst usædvanligt, denne Storm," fortalte McCoy Kaptajnen i Læ af Hytten. „Hvis alt gik rigtigt til, skulde der ingen Storm være paa denne Tid af Aaret. Men Vejret har i det hele taget været usædvanligt. Passaten er standset, og nu hyler det lige fra Passathjørnet." Han slog ud med Haanden i Mørket, som om hans Syn uklart kunde gennemtrænge det i Hundreder af Miles Afstand. „Det er mod Vest. Der er et eller andet stort,

der brygger et Sted derude — en Orkan eller saadan noget. Det er vort Held, at vi er saa langt mod Øst. Men dette her er kun en Hatfuld Vind," tilføjede han. „Den kan ikke vare længe. Saa meget kan jeg sige Dem."

Ved Daggry havde Stormen løjet af til en normal Brise. Men Dagslyset aabenbarede en ny Fare. Det var tyknet. Havet var dækket af en Taage eller rettere sagt af en perlegraa Dis, der var taageagtig i Henseende til Tæthed, for saa vidt den hindrede Synet, men i Virkeligheden kun var et tyndt Lag over Søen, thi Solen gennemborede den og fyldte den med en glødende Straaleglans.

Pyrenæerne's Dæk røg værre end den foregaaende Dag, og Officerers og Mandskabs gode Humør var forsvundet. Man kunde høre Kahytsdrengen klynke i Læ af Kabyssen. Det var hans første Rejse, og Frygten for Døden sad i hans Hjerte. Kaptajnen vandrede hid og did som en fordømt Sjæl, tyggede nervøst paa sit Overskæg og skulede, ude af Stand til at tage en Beslutning om, hvad han skulde gøre.

„Hvad mener De?" spurgte han og standsede ved Siden af McCoy, der var i Færd med at nyde en Frokost, bestaaende af stegte Bananer og et Krus Vand.

McCoy gjorde Ende paa den sidste Banan, tømte Kruset og saá sig langsomt om. Der var et kærligt Smil i hans Øje, da han sagde:

„Ja, Kaptajn, vi kan jo lige saa gerne drive som brænde. Deres Dæk vil ikke kunne holde i al Evighed. Det er varmere i Dag til Morgen. De har vel ikke et Par Sko, jeg kan tage paa? Det begynder at blive ubehageligt for mine bare Fødder."

Pyrenæerne tog to svære Søer indenbords, da den svajede og igen blev lagt for Vinden, og første Styrmand udtalte et Ønske om at faa alt det Vand ned i Lasten uden

at tage Lugerne af. McCoy stak Hovedet ned til Nathuset og iagttog Kursen.

„Jeg vilde lægge den bedre op til Vinden, Kaptajn," sagde han. „Den har drevet, mens den laa bi."

„Jeg har allerede sat den en Streg højere," var Svaret. „Er det ikke nok?"

„Jeg vilde hellere sige to Streger, Kaptajn. Denne Smule Blæst har sparket Vestenstrømmen afsted hurtigere end De tror."

Kaptajn Davenport gik paa Forlig med halvanden Streg og gik derefter tilvejrs, fulgt af McCoy og første Styrmand for at holde Udkig efter Land. Der var blevet sat Sejl, saa at *Pyrenæerne* gjorde ti Knob. Den medfølgende Søgang lagde sig hurtigt. Der var ingen Aabning i den perlegraa Taage, og da Klokken blev ti, begyndte Kaptajn Davenport at blive nervøs. Alle Mand var paa deres Poster, rede til ved første Varsel om Land forude at springe som rene Djævle løs paa Arbejdet med at lægge *Pyrenæerne* klods for Vinden. Det Land forude, et brændingsbeskyllet Yderrev, vilde være farligt nær ved, naar man fik Øje paa det i saadan en Taage.

Der gik en Time til. De tre Udkigsmænd til Vejrs stirrede anspændt ind i den perlefarvede Straaleglans.

„Sæt nu, at vi gaar fejl af Mangareva, hvad saa?" spurgte Kaptajn Davenport pludselig.

Uden at skifte Retningen af sit Blik svarede McCoy blideligt:

„Ja, saa lad den drive, Kaptajn. Det er alt, hvad vi kan gøre. Vi har alle Paumotu-Øerne for os. Vi kan drive tusind Mil mellem Rev og Atoller. Et Steds maa vi da naa Land."

„Altsaa driver vi." Kaptajn Davenport viste sin Hensigt at stige ned paa Dækket. „Vi er gaaet fejl af Man-

gareva. Gud maa vide, hvor det nærmeste Land ligger. Jeg vilde ønske, at jeg havde holdt den den anden halve Streg højere," tilstod han et Øjeblik efter. „Denne forbandede Strøm kan tage en Navigatør fælt ved Næsen."

„De gamle Søfarere kaldte Paumotu-Øerne for det farlige Arkipel," sagde McCoy, da de var kommet ned paa Hytten igen. „Denne selvsamme Strøm var tildels Skyld i det Navn."

„Jeg talte en Gang med en Sømand i Sidney," sagde König. „Han havde været med et Handelsfartøj blandt Paumotu-Øerne. Han fortalte mig, at Assurancen var atten Procent. Er det rigtigt?"

McCoy smilede og nikkede.

„Ja, det vil sige, man kan slet ikke faa assureret," forklarede han. „Rederne afskriver tyve Procent af deres Skonnerts Værdi hvert Aar."

„Gud Fader bevares!" stønnede Kaptajn Davenport. „Det giver en Skonnert kun fem Aars Varighed!" Han rystede sørgmodigt paa Hovedet og mumlede: „Snavs Farvand — snavs Farvand!"

Atter gik de ned i Kahytten for at spørge det store Generalkort til Raads; men de giftige Dunster drev dem hostende op paa Dækket igen.

„Her er Moerenhout Ø." Kaptajn Davenport viste paa Kortet, som han havde udbredt paa Hytten. „Den kan ikke være mere end hundrede Mil til Læ for os."

„Hundrede og ti." McCoy rystede tvivlende paa Hovedet. „Det kan gøres, men det er meget vanskeligt. Jeg kan muligvis sætte den paa Stranden, men paa den anden Side kan jeg muligvis sætte den paa Revet. Et daarligt Sted, et meget daarligt Sted."

„Vi vil løbe Risikoen," var Kaptajn Davenports Bestemmelse, idet han gav sig til at udarbejde Kursen.

Der blev mindsket Sejl tidligt om Eftermiddagen for at undgaa at løbe forbi i Nattens Løb; og i anden Hundevagt gav Mandskabet Beviser paa sit genvundne gode Humør. Land var jo saa ganske nær, og deres Bekymringer vilde være overstaaede næste Morgen.

Men Morgenen brød klar frem med en flammende, tropisk Sol. Sydøstpassaten var gaaet om i Øst og drev *Pyrenæerne* gennem Vandet med otte Knobs Fart. Kaptajn Davenport udarbejdede sit Bestik med en rundelig Margen for Afdrift og meldte, at Moerenhout-Øen ikke var mere end ti Mil borte. *Pyrenæerne* sejlede de ti Mil, den sejlede ti Mil til; og Udkiggene i de tre Mastetoppe saá ikke andet end det nøgne, solbeskinnede Hav.

„Men Landet er der, siger jeg jer," raabte Kaptajn Davenport til dem fra Hytten.

McCoy smilede beroligende, men Kaptajnen gloede omkring sig som en gal Mand, hentede sin Sekstant og tog en Kronometer-Observatien.

„Jeg vidste jo, at jeg havde Ret," næsten raabte han, da han havde udregnet Observationen. „Enogtyve, femoghalvtreds, Syd, en seksogtredive, to, Vest. Dèr kan De se. Vi er otte Mil til Luvart endnu. Hvad faar De det til, Hr. König?"

Første Styrmand saá paa sine egne Tal og sagde med sagte Stemme:

„Enogtyve, femoghalvtreds, ligesom De; men min Længde er en seksogtredive, otteogfyrre. Det forsætter os betydeligt i Læ —"

Men Kaptajn Davenport ignorerede hans Tal med en saa haanlig Tavshed, at det fik König til at skære Tænder og bande rasende, men sagte.

„Fald af," kommanderede Kaptajnen Rorgængeren. „Tre Streger — støt saa!"

Saa tog han fat paa sine Tal igen og regnede dem efter. Sveden brast frem fra hans Ansigt. Han tyggede paa sit Overskæg, sine Læber og sin Blyant og stirrede paa Tallene som man stirrer paa en Genganger. Pludselig, med et rasende Kraftudbrud, krøllede han det beskrevne Papir sammen i sin Haand og traadte det under Fødder. König grinede hævngerrigt og vendte sig bort, mens Kaptajn Davenport lænede sig til Hytten og ikke mælede et Ord i en halv Time, men lod sig nøje med at stirre ned i Læ med et Udtryk af tankefuld Haabløshed i sit Ansigt.

„Hr. McCoy," brød han pludselig Tavsheden. „Kortet angiver en Gruppe Øer, men ikke hvor mange der er, dèr ovre mod Nordnordvest, en fyrretyve Mil fra os. Kender De dem?"

„Der er fire, og de er alle lave," svarede McCoy. „For det første: sydøstligst ligger Matueri — ingen Befolkning, intet Indløb til Lagunen. Saa kommer Tenarunga. Der plejede at bo en halv Snes Mennesker dèr, men det kan gerne være, at de allesammen er væk nu. Der er i hvert Fald intet Indløb for et Skib — kun for en Baad, en Favn dybt Vand. Vehauga og Teua-raro er de to sidste. Intet Indløb, ingen Beboere, meget lave. Der er ingen Plads for *Pyrenæerne* paa den Øgruppe. Den vilde blive komplet Vrag."

„Nej, hør bare!" Kaptajn Davenport var rasende. „Ingen Befolkning! Intet Indløb! Hvad Fanden nytter Øer til?"

„Naa, hør nu," bjæffede han pludselig ligesom en arrig Terrier, „Kortet angiver et helt Roderi af Øer deroppe mod Nordvest. Hvad mener De om dem? Hvilken af dem har et Indløb, hvor jeg kan lægge mit Skib?"

McCoy tænkte sig roligt om. Han saá ikke paa Kortet. Alle disse Øer, Rev, Grunde, Laguner, Indløb og Afstande

stod afmærkede paa hans Hukommelses Kort. Han kendte dem som Beboeren af en Stad kender dens Bygninger, Gader og Stræder.

„Papakena og Vanavana ligger derovre mod Vest eller Vestnordvest, et Hundrede Mil eller lidt mere fra os," sagde han. „Den ene er ubeboet, og jeg har hørt, at Folkene paa den anden er flyttede til Kadmus-Øen. I hvert Fald har ingen af Lagunerne noget Indløb. Ahunui ligger yderligere hundrede Mil mod Nordvest. Intet Indløb, ingen Mennesker."

„Og fyrretyve Mil længere fremme ligger der to Øer?" spurgte Kaptajn Davenport og løftede Hovedet fra Kortet.

McCoy rystede paa Hovedet.

„Paros og Manuhungi — intet Indløb, ingen Mennesker. Fyrretyve Mil længere fremme ligger Nengo-Nengo, og den har ingen Beboere og intet Indløb. Men saa er der Hao-Øen. Den er netop det rette Sted. Lagunen er tredive Mil lang og fem Mil bred. Dèr er Mennesker i Massevis. Man kan i Reglen finde Vand. Og der er ikke det Skib i Verden, som ikke kan gaa igennem Indløbet."

Han tav og stirrede bekymret paa Kaptajn Davenport, som sad bøjet over Kortet med en Passer i Haanden og netop havde udstødt en sagte Jammerlyd.

„Er der nogen Lagune med Indløb nogetsteds nærmere end Hao-Øen?" spurgte han.

„Nej, Kaptajn; det er den nærmeste."

„Naa. Det er tre Hundrede og fyrretyve Mil fra os." Kaptajn Davenport talte meget langsomt og bestemt. „Jeg vil ikke tage det Ansvar at sætte alle disse Menneskeliv paa Spil. Jeg vil sætte Skuden paa Land paa Aktæons-Øerne. Og saa er den saadan et godt Skib," tilføjede han beklagende efter at have ændret Kursen, hvorved han denne

Gang mere end nogensinde tog Hensyn til Vestenstrømmen.

En Time efter var Himlen overtrukken. Sydøstpassaten holdt sig endnu, men Oceanet var et Virvar af Ilinger.

„Vi er der Klokken ét," meldte Kaptajn Davenport tillidsfuldt — „eller to i det højeste. McCoy, vil De sætte den paa Grund paa den Ø, hvor der er Folk."

Solen kom ikke til Syne igen, heller ikke var der noget Land at se Klokken ét. Kaptajn Davenport saá agterud og betragtede *Pyrenæernes* krydsende Kølvand.

„Gud Fader bevares!" udbrød han. „Østenstrøm! Se bare!"

König var vantro. McCoy var reserveret, skønt han sagde, at i Paumotu-Farvandene var der ingen Grund, hvorfor Strømmen ikke skulde være østlig. Nogle faa Minutter efter kom en Byge, som for en Stund tog al Vinden fra *Pyrenæerne*, saa at den laa og rullede tungt i Bølgedalene.

„Hvor er Dybvandsloddet? I Vandet med det, du dèr!" Kaptajn Davenport holdt i Lodlinen og iagttog dens Drift mod Nordøst. „Se nu bare! Tag selv fat i den."

McCoy og Styrmanden prøvede og følte Linen snurre og vibrere stærkt i Tidevandsstrømningens Greb.

„En fire Knobs Strøm," sagde König.

„En Østenstrøm i Stedet for en Vesten," sagde Kaptajn Davenport og gloede anklagende paa McCoy, som om han vilde kaste Skylden paa ham.

„Det er en af Grundene, Kaptajn, til at Assurancen er atten Procent i disse Farvande," svarede McCoy muntert. „Saadan noget kan man aldrig vide paa Forhaand. Strømmene veksler altid. Der var en Mand, som skrev Bøger, jeg kan ikke huske hans Navn, om Bord paa Yachten *Casco*. Han sejlede tredive Mil til Siden for Takaroa og

kom til Tikei i Stedet for, bare paa Grund af de vekslende Strømme. De er alt for højt oppe i Luvart nu, og De gør bedst i at falde nogle Streger af.“

„Men hvor meget har denne Strøm forsat mig?“ spurgte Kaptajnen vredt. „Hvor kan jeg vide, hvor meget jeg skal falde af?“

„Jeg véd det ikke, Kaptajn,“ sagde McCoy med stor Blidhed.

Vinden kom igen, og *Pyrenæerne,* hvis Dæk røg og skinnede i det klare, graa Lys, løb lige ned i Læ. Saa krydsede den tilbage for Bagbords og Styrbords Halser, krydsende sit eget Spor og ledende efter Aktæons-Øerne, som Udkiggene i Mastetoppen ikke kunde faa Øje paa.

Kaptajn Davenport var ude af sig selv. Hans Raseri antog Skikkelse af tvær Tavshed. Han tilbragte Eftermiddagen med at spadsere op og ned paa Skansen eller staa og læne sig til de luv Vanter. Ved Tusmørketiden brasede han firkant og satte Kursen mod Nordvest uden engang saa meget som at raadspørge McCoy. König, der i al Hemmelighed eftersaa Kort og Kompashus, og McCoy, der aabenlyst og i al Uskyldighed saá paa Kompasset, vidste, at Kursen gjaldt Hao-Øen. Ved Midnatstide hørte Bygerne op, og Stjernerne kom frem. Kaptajn Davenport kom i bedre Humør ved Udsigten til en klar Dag.

„I Morgen tidlig skal jeg tage en Observation,“ sagde han til McCoy, „skønt jeg aner ikke, hvad min Bredde er. Men jeg kan afgøre det ved at bruge Sumners Metode. Kender De Sumners Stedlinie?“

Hvorpaa han gav McCoy en detailleret Forklaring.

Dagen blev klar, Passaten blæste jævnt fra Øst, og *Pyrenæernes* Log viste lige saa jævnt sine ni Knob. Baade Kaptajn og Styrmand udregnede deres Stilling efter en Sumner-Linie og kom til samme Resultat, og ligesaa om

Middagen, da de bekræftede Morgenobservationen ved en Middagsobservation.

„Om fireogtyve Timer er vi der," forsikrede Kaptajn Davenport McCoy. „Det er et rent Vidunder, at den gamle Skudes Dæk holder endnu. Men det kan ikke vare. Det kan ikke vare. Se, hvor det ryger, mere og mere hver Dag. Alligevel var det tæt nok til at begynde med, frisk kalfatret i San Francisco. Jeg blev forbavset, den Gang Ilden brød ud, og vi skalkede Lugerne. Nej, se nu bare!"

Han afbrød sig selv for at stirre med aaben Mund paa en Røgspiral, der snoede og vred sig i Læ af Mesanmasten tyve Fod over Dækket.

„Hvordan i al Verden kommer den dèr?" spurgte han fornærmet.

Under den var der ingen Røg. Listende sig op fra Dækket, beskyttet mod Vinden af Masten, fik den ved et eller andet Naturspil Skikkelse og blev synlig i den Højde. Den snoede sig bort fra Masten og hang et Øjeblik over Kaptajnens Hoved som et truende Varsel. I næste Øjeblik fejede Vinden den bort, og Kaptajnens Mund lukkede sig igen.

„Som sagt, da vi først skalkede Lugerne, blev jeg forbavset. Det var et tæt Dæk, og alligevel lækkede det Røg som en Si. Og vi har kalfatret og kalfatret lige siden. Der maa være et frygteligt Tryk underneden for at drive saa megen Røg igennem."

Om Eftermiddagen blev Himlen igen overtrukket, og Vejret blev bygefuldt med Støvregn. Vinden vekslede frem og tilbage mellem Sydøst og Nordøst, og ved Midnat blev *Pyrenæerne* drevet tilbage af en hvas Byge fra Sydvest, fra hvilket Verdenshjørne Vinden vedblev at blæse af og til.

„Vi finder ikke Hao før ti eller elleve," klagede Kaptajn Davenport Klokken syv om Morgenen, da det svage Løfte om Solskin var blevet udslettet af disede Skymasser paa

den østlige Himmel. Og i næste Øjeblik spurgte han ynkeligt: „Og hvor er Strømmen blevet af?“

Udkiggene i Mastetoppene kunde intet Land melde, og Dagen gik med afvekslende Havblik med Støvregn og voldsomme Byger. Om Aftenen begyndte der at rejse sig en svær Sø fra Vest. Barometret var faldet til 29,50. Vind var der ikke noget af, men den ildevarslende Sø vedblev stadig at vokse. Snart rullede *Pyrenæerne* vanvittigt i de vældige Bølger, der kom marcherende i en uendelig Procession ud fra Mørket i Vest. Der blev mindsket Sejl saa hurtigt som begge Vagter kunde arbejde, og da det trætte Mandskab var færdigt, kunde dets knurrende og klagende Stemmer høres ejendommeligt dyriske og truende i Mørket. En Gang blev Styrbords Vagt kaldt agterud for at surre og fastgøre alt, og Mændene viste aabenbart deres Tværhed og Uvillighed. Hver eneste langsom Bevægelse var en Protest og en Trusel. Atmosfæren var fugtig og klæbrig som Gummi, og i den stille Luft syntes alle Mand at stønne og gispe efter Vejret. Sveden traadte frem paa deres Ansigter og bare Arme, og Kaptajn Davenport, som saá mere udtæret og forpint ud end nogensinde, og hvis Øjne havde et ulykkeligt og stirrende Udtryk, følte sig trykket af en Fornemmelse af overhængende Ulykke.

„Det er nede i Vest,“ sagde McCoy opmuntrende. „I værste Tilfælde er vi kun lige i Randen af det.“

Men Kaptajn Davenport vilde ikke lade sig trøste, og ved en Lanternes Lys læste han det Kapitel i sin Lærebog for Skibskaptajner, der handlede om, hvordan Skibsførere bør forholde sig i Cykloner. Et Sted midtskibs fra blev Stilheden afbrudt af en sagte Klynken af Kahytsdrengen.

„Aa, hold Mund!“ brølede Kaptajn Davenport pludselig og med saadan Kraft, at det forbløffede hver Mand om

Bord og skræmmede Forbryderen til at udstøde et vildt Rædselshyl.

„Hr. König," sagde Kaptajnen med en Stemme, der dirrede af Raseri og Nervøsitet, „vil De være saa venlig at gaa forud og stoppe Munden paa den Hvalp med en Svaber?"

Men det blev McCoy, som gik forud og i faa Minutter fik Drengen beroliget og dysset i Søvn.

Kort før Daggry naaedes de af det første Vindpust fra Sydøst, der hurtigt blev til en stiv og endnu stivere Kuling. Alle Mand var paa Dækket og ventede paa, hvad det skulde blive til.

„Der er ingenting i Vejen nu, Kaptajn," sagde McCoy, der stod tæt ved hans Skulder. „Orkanen er mod Vest, og vi er syd for den. Denne Kuling er Indsugningen. Den bliver ikke værre. De kan begynde at sætte Sejl."

„Men hvad skal det nytte til? Hvor skal jeg sejle hen? Dette er anden Dag uden Observationer, og vi skulde have faaet Hao-Øen i Sigte i Gaar Morges. I hvilken Retning ligger den, mod Nord, Syd, Øst eller hvad? Sig mig det, saa skal jeg snart faa sat Sejl."

„Jeg forstaar mig ikke paa at føre Skib, Kaptajn," sagde McCoy paa sin milde Maade.

„Jeg plejede at bilde mig ind, at jeg gjorde det," var Svaret, „førend jeg kom til disse Paumotu-Farvande."

Ved Middagstid blev Raabet „Brænding forude!" hørt fra Udkiggen. *Pyrenæerne* faldt af, og Sejl efter Sejl blev løsnet og skaadet for. *Pyrenæerne* gled gennem Vandet i Kamp med en Strøm, som truede med at sætte den ned i Brændingen. Officerer og Mandskab arbejdede som gale Mennesker, Kok og Kahytsdreng, Kaptajn Davenport selv og McCoy med — alle gav en Haandsrækning. Det var med Nød og neppe, at de slap. Det var en lav Grund, et trist

og farligt Sted, over hvilket Søerne brød uafladeligt, hvor intet Menneske kunde leve, og hvor ikke engang Søfugle kunde finde Hvile. *Pyrenæerne* blev ført afsted i en Afstand af ikke halvandet Hundrede Alen fra det, førend Vinden førte den klar af det, og i dette Øjeblik, da Arbejdet var overstaaet, brød det stønnende Mandskab løs i en Malstrøm af Forbandelser over McCoys Hoved — McCoy, som var kommet om Bord og havde foreslaaet at sejle til Mangareva og lokket dem alle bort fra Pitcairns Sikkerhed til sikker Undergang i dette svigefulde og forfærdelige Farvand. Men McCoys Sindsro var uforstyrret. Han smilede til dem med ligefrem og elskværdig Velvillie, og det var, som om hans ophøjede Godhed gennemtrængte deres mørke og skumle Sjæle, gjorde dem til Skamme og ved selve Skammen standsede de Forbandelser, der skjalv i deres Struber.

„Snavs Farvand! Snavs Farvand!“ mumlede Kaptajn Davenport, mens hans Skib arbejdede sig klart; men han brød brat af for at stirre paa Grunden, som skulde have ligget ret agterude, men som allerede laa paa *Pyrenæernes* luv Laaring og hurtigt gled til Luvart.

Han satte sig ned og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Og første Styrmand saá, og McCoy saá, og Mandskabet saá, hvad han havde set. Syd for Grunden havde en Østenstrøm ført dem ned imod den; Nord for Grunden havde en lige saa hurtig Vestenstrøm grebet Skibet og førte det nu med sig.

„Jeg har hørt fortælle om disse Paumotu-Øer før,“ stønnede Kaptajnen og løftede sit kridhvide Ansigt fra sine Hænder. „Kaptajn Moyendale fortalte mig om dem, efter at han havde sat sit Skib til iblandt dem. Og jeg lo af ham bag hans Ryg. Gud forlade mig, jeg lo af ham. Hvad er det for en Grund?“ afbrød han sig selv for at spørge McCoy.

„Jeg véd det ikke, Kaptajn.“

„Hvorfor véd De det ikke?“

„Fordi jeg aldrig før har set den, og fordi jeg aldrig har hørt tale om den. Jeg véd, at den ikke er kortlagt. Disse Farvande er aldrig blevet ordentligt opmaalte.“

„De véd altsaa ikke, hvor vi er?“

„Lige saa lidt som De,“ sagde McCoy blidt.

Klokken fire om Eftermiddagen kom Kokospalmer til Syne, tilsyneladende voksende op af Vandet. Lidt senere hævede en Atolls lave Land sig op over Søen.

„Nu véd jeg, hvor vi er, Kaptajn,“ McCoy tog Kikkerten fra Øjnene. „Det er Resolution-Øen. Vi er fyrretyve Mil paa den anden Side af Hao-Øen, og Vinden er lige imod os.“

„Saa klar til at løbe den paa Land. Hvor er Indløbet?“

„Der er kun Passage for Kanoer. Men nu, da vi véd, hvor vi er, kan vi sætte Kursen efter Barclay de Tolley. Det er kun hundrede og tyve Mil herfra, stik Nordnordvest. Med denne Brise kan vi være der i Morgen tidlig Klokken ni.“

Kaptajn Davenport undersøgte Kortet og drøftede Sagen med sig selv. „Hvis vi løber paa Land her,“ tilføjede McCoy, „kommer vi alligevel til at sejle med Baadene til Barclay de Tolley.“

Kaptajnen gav sine Ordrer, og atter faldt *Pyrenæerne* af for paa ny at styre hen over det ugæstfri Hav.

Og Midten af næste Eftermiddag saá Fortvivlelse og Mytteri paa det rygende Dæk. Strømmen var taget til, Vinden løjet af, og *Pyrenæerne* var sakket ned mod Vest. Udkiggen havde Barclay de Tolley i Sigte mod Øst, lige akkurat synlig fra Mastetoppen, og i Timevis stræbte *Pyrenæerne* at krydse op til Øen. Bestandig svævede Kokospalmerne i Synskredsen som en Luftspejling, kun synlige

fra Mastetoppen. Fra Dækket var de skjult af Jordoverfladens Krumning.

Igen raadspurgte Kaptajn Davenport McCoy og Kortet. Makemo laa femoghalvfjerdsindstyve Mil i Sydvest. Dens Lagune var tredive Mil lang, og Indløbet var fortræffeligt. Men da Kaptajn Davenport gav sine Ordrer, nægtede Mandskabet at adlyde. De erklærede, at de havde faaet nok af Helvedesilden under deres Fødder. Dèr laa Landet. Hvad saa, om Skibet ikke kunde naa det? De kunde naa det i Baadene. Lad Skibet brænde. Deres Liv havde noget at betyde for dem. De havde tjent Skibet trofast. Nu vilde de tjene sig selv.

De sprang i Baadene, puffede anden og tredie Styrmand af Vejen og gav sig til at svinge Baadene ud og gøre klar til at sætte dem i Vandet. Kaptajn Davenport og første Styrmand traadte med Revolveren i Haanden frem paa Kanten af Skansen, da McCoy, der var krøbet op paa Hyttens Tag, begyndte at tale.

Han talte til Matroserne, og ved den første Lyd af hans dueagtige, kurrende Stemme standsede de for at lytte. Han udstrakte sin egen uforgængelige Fred og Ro til dem. Hans milde Stemme og jævne Tanker strømmede som en magisk Strøm ud imod dem og beroligede dem mod deres Villie. Længst forglemte Ting dukkede op for dem igen, de mindedes Barndommens Vuggeviser og Tilfredsheden og Hvilen i Moderens Arme, naar Dagen var omme. Der fandtes ikke mere Uro, ikke mere Fare, ikke mere Slid og Slæb i hele Verden. Alting var som det skulde være, og det var kun en Selvfølge, at de skulde vende Landet Ryggen og igen staa til Søs med den glødende Helvedesild under deres Fødder.

McCoy talte ganske jævnt; men det var ikke det, som han sagde, det kom an paa. Det var hans Personlighed,

der talte mere veltalende end noget Ord, han kunde faa over sine Læber. Det var en Sjælens Alkymi, ufatteligt fin og inderligt dyb — en mystisk Udstraaling af Aanden, betagende, inderligt ydmyg og gribende bydende. Det var en Oplysning af deres Sjæles mørke Længange, en tvingende Magt af en Renhed og Blidhed langt større end den, der boede i Officerernes blanke, dødsspyende Revolvere.

Mændene vaklede modstræbende, og de, som havde løsnet Tørnene, gjorde dem fast igen. Saa begyndte først én og saa én til og tilsidst allesammen at sjokke kejtet bort.

McCoys Ansigt straalede af barnlig Glæde, da han steg ned fra Hytten. Der var ikke noget i Vejen. Der havde aldrig været noget i Vejen, thi der var ikke Plads til noget saadant i den velsignelsesrige Verden, hvori han levede.

„De hypnotiserede dem," grinte König til ham med sagte Stemme.

„Fyrene er flinke nok," var Svaret. „De er gode nok af Hjertet. De har haft en drøj Tid, og de har arbejdet haardt, og de vil nok arbejde haardt, indtil det er overstaaet."

König havde ingen Tid til at svare. Hans Stemme gjaldede Ordrerne ud, og Matroserne sprang for at adlyde, mens *Pyrenæerne* faldt langsomt af for Vinden, indtil dens Stævn pegede i Retning af Makemo.

Vinden var meget løj og lagde sig næsten helt efter Solnedgang. Det var utaaleligt hedt, og Menneskene baade forude og agterude søgte forgæves at sove. Dækket var for varmt til at ligge paa, og giftige Dampe, som sivede op gennem Sprækkerne, krøb som onde Aander over hele Skihet, stjal sig ind i de uforsigtiges Næsebor og Luftrør og fremkaldte Anfald af Nysen og Hoste. Stjernerne blinkede dovent i den utydelige Hvælving deroppe; og Fuldmaanen, der stod op i Øst, ramte med sit Lys de Myriader af Tjavser og Traade og spindelvævsfine Røgsøjler, som

vendte og drejede og vred sig mellem hverandre hen over Dækket, over Rælingen og op langs Masterne og Vanterne.

„Sig mig," sagde Kaptajn Davenport og gned sine svidende Øjne, „hvad hændte der egentlig Folkene fra *Gavmildheden*, efter at de havde naaet Pitcairn? Den Beretning, jeg har læst, sagde, at de brændte *Gavmildheden*, og at de ikke blev opdagede førend mange Aar efter. Men hvad hændte der i Mellemtiden? Det har jeg altid været nysgerrig efter at faa at vide. De var Mænd, om hvis Hals Strikken laa. Og der var ogsaa nogle indfødte Mænd. Og saa var der Kvinder. Det giver det Udseendet af, at der straks blev Uroligheder."

„Der blev ogsaa Uroligheder," svarede McCoy. „De var slemme Mennesker. De kom straks op at skændes om Kvinderne. En af Oprørerne, Williams, mistede sin Kone. Alle Kvinderne var fra Tahiti. Hans Kone faldt ned fra Klipperne, mens hun var paa Jagt efter Søfugle. Saa tog han en af de indfødte Mænds Kone fra ham. Det blev alle de indfødte Mænd meget vrede over, og de dræbte næsten alle Oprørerne. Saa dræbte de Oprørere, der undslap, alle de indfødte Mænd. Kvinderne hjalp med. Og de Indfødte dræbte hinanden. Allesammen dræbte allesammen. Det var frygtelige Mennesker.

Timiti blev dræbt af to andre Indfødte, mens de i al Venskabelighed redte hans Haar. De hvide Mænd havde sendt dem ud for at gøre det. Derefter dræbte de hvide Mænd dem. Tullaloo blev dræbt af sin Hustru i en Hule, fordi hun vilde have en hvid Mand til Ægtefælle. De var meget onde. Gud havde skjult sit Aasyn for dem. Efter to Aars Forløb var alle de indfødte Mænd myrdede og alle de hvide Mænd med paa nær fire. Det var Young, John Adams, McCoy, som var min Oldefader, og Quintal. Han var ogsaa et meget slet Menneske. En Gang bed han Øret

af sin Kone, blot fordi hun ikke havde fanget Fisk nok til ham."

„Det var en værre Bande!" udbrød König.

„Ja, de var meget slemme," indrømmede McCoy og vedblev roligt at kurre om sine forbryderske Forfædres Blodtørst og Vellyst. „Min Oldefader undgik at blive myrdet, men kun for at dø for sin egen Haand. Han lavede et Destillationsapparat og fremstillede Alkohol af Ti-Plantens Rødder. Quintal var hans Kammerat, og de drak sig fulde sammen tidligt og silde. Tilsidst fik McCoy Delirium tremens, bandt en Sten om sin Hals og sprang i Havet.

Quintals Kone, hun, hvis Øre han havde bidt af, blev ogsaa dræbt ved at styrte ned fra Klipperne. Saa gik Quintal til Young og forlangte hans Kone og gik til Adams og forlangte hans Kone. Adams og Young var bange for Quintal. De vidste, at han vilde dræbe dem. Derfor dræbte de ham ved fælles Hjælp med en Økse. Derefter døde Young. Og det var omtrent alle de Uroligheder, de oplevede."

„Det kunde jeg næsten tænke mig," fnøs Kaptajn Davenport. „Der var ikke flere tilovers at dræbe."

„De ser, at Gud havde skjult sit Aasyn," sagde McCoy.

Da Morgenen kom, blæste der ikke mere end et svagt Vindpust fra Øst, og ude af Stand til at komme synderligt frem mod Syd ved Hjælp af det lod Kaptajn Davenport hale godt fuldt ved Bagbords Halser. Han var bange for den skrækkelige Vestenstrøm, der havde narret ham for saa mange Tilflugtshavne. Hele Dagen vedblev det at være stille, og hele Natten med, mens Matroserne, der nu var paa en kneben Ration af tørrede Bananer, knurrede. De begyndte at tabe Kræfterne og beklagede sig over Mavepine, der fremkaldtes af den uafbrudte Banandiæt. Hele Dagen bar Strømmen *Pyrenæerne* mod Vest, og der var

ingen Vind til at føre den mod Syd. Midt i første Hundevagt kom der Kokospalmer til Syne stik i Syd, som rejste deres pjuskede Hoveder over Vandet og angav en lavtliggende Atoll nedenunder.

„Det er Taenga-Øen," sagde McCoy. „Vi trænger til en Brise i Aften, ellers gaar vi Glip af Makemo."

„Hvad er der blevet af Sydøstpassaten?" spurgte Kaptajnen. „Hvorfor blæser den ikke? Hvad er der i Vejen?"

„Det er Fordampningen fra de store Laguner — der er saa mange af dem," forklarede McCoy. „Fordampningen ødelægger hele Passatsystemet. Den drejer endogsaa Vinden den gale Vej og rejser Storme fra Sydvest. Dette er det farlige Arkipel, Hr. Kaptajn."

Kaptajn Davenport saá den gamle Mand ind i Ansigtet, aabnede Munden og vilde lige til at bande, men standsede og tav. McCoys blotte Nærværelse var som en Irettesættelse overfor de Blasfemier, der rørte sig i hans Hjerne og dirrede i hans Strube. McCoys Indflydelse var vokset i de mange Dage, som de havde tilbragt sammen. Kaptajn Davenport var en Selvherskernatur, ikke bange for noget Menneske, aldrig vant til at lægge Baand paa sin Tunge, og nu fandt han sig ude af Stand til at bande i Paahør af denne gamle Mand med de kvindelige, brune Øjne og den milde Stemme. Da dette gik op for Kaptajn Davenport, følte han det som et tydeligt Stød. Denne gamle Mand var kun en Efterkommer af McCoy, McCoy fra *Gavmildheden*, Oprøreren, som flygtede for Strikken, der ventede ham i England, den McCoy, som var en ond Magt i Pitcairns første Dage med Blodtørst og Vellyst og voldsom Død.

Kaptajn Davenport var ikke nogen religiøs Mand, men alligevel følte han i dette Øjeblik en vanvittig Indskydelse til at kaste sig for den andens Fødder og sige — han vid-

ste ikke selv hvad. Det var en Følelse, som greb ham saa dybt, snarere end en sammenhængende Tanke, og han var sig paa en eller anden utydelig Maade sin egen Uværdighed og Ringhed klar i Sammenligning med denne anden Mand, som besad et Barns Ligefremhed og en Kvindes Blidhed.

Naturligvis kunde han ikke ydmyge sig i den Grad i Paasyn af sine Officerer og sit Mandskab. Og alligevel rasede den Vrede, der havde tilhvisket ham Forbandelserne, stadig i ham. Han slog pludselig i Hytten med sin knyttede Næve og raabte:

„Hør nu, gamle Mand, jeg lader mig ikke besejre. Disse Paumotu-Øer har snydt og narret mig og gjort mig til Idiot. Men jeg vil ikke erklære mig for overvundet. Jeg vil drive tværs igennem Paumotu-Havet lige til Kina, med mindre jeg finder et Sted, hvor jeg kan sætte den paa Land. Om saa hver eneste Mand deserterer, saa bliver jeg om Bord. Jeg skal vise Paumotu-Øerne, at de ikke kan holde mig for Nar. Det er en god Skude, og jeg vil blive hos den, saa længe der er en Planke at staa paa. Hører De?“

„Og jeg vil blive hos Dem, Hr. Kaptajn,“ sagde McCoy.

I Løbet af Natten blæste lette, skuffende Vindstød fra Syd, og den rasende Kaptajn med sin brændende Ladning vaagede og maalte, hvor meget han drev mod Vest, og gik af og til afsides for at bande sagte, saa at McCoy ikke kunde høre ham.

Dagslyset viste flere Palmer, der groede op af Vandet mod Syd.

„Det er den læ Pynt af Makemo,“ sagde McCoy. „Katiu er kun et Par Mil til Vest. Den kan vi maaske naa.“

Men Strømmen, som sugedes ind mellem de ti Øer, førte den mod Nordvest, og ved Ettiden om Eftermiddagen

saá de Katius Palmer hæve sig over Havet og synke tilbage i Havet igen.

Nogle Minutter efter, netop som Kaptajnen havde opdaget, at en ny Strøm fra Nordøst havde grebet *Pyrenæerne*, fik Udkiggene i Mastetoppene Øje paa Palmer mod Nordvest.

„Det er Raraka," sagde McCoy. „Men den naar vi ikke uden Vind. Strømmen trækker os ned i Sydvest. Men vi maa have Taalmodighed. Nogle Mil længere møder vi en Strøm, der løber i Nord og drejer i en Kreds mod Nordvest. Denne vil blot føre os bort fra Fakarava, og Fakarava er det rette Sted for *Pyrenæerne* til at løbe paa Land."

„Den kan føre os, hvorhen Fanden den vil," bemærkede Kaptajn Davenport hidsigt. „Vi skal alligevel nok finde et Sted at sætte den paa Grund."

Men Situationen om Bord paa *Pyrenæerne* var nær ved at naa sit Højdepunkt. Dækket var saa hedt, at det lod, som om en Tilvækst af nogle faa Grader kunde faa det til at bryde ud i lys Lue. Paa mange Steder var selv Mandskabets tyksaalede Sko ingen Beskyttelse, og de maatte bevæge Fødderne hurtigt for ikke at brænde dem. Røgen var taget til og blevet skarpere. Hver eneste Mand om Bord led af betændte Øjne, og de hostede og kløgedes som en Hob Brystsyge-Patienter. Om Eftermiddagen blev Baadene svungne ud over Skibssiden og udrustede. De sidste Pakker tørrede Bananer blev stuvede ned i dem, saa vel som Officerernes Instrumenter. Kaptajn Davenport lagde endogsaa Kronometeret i Storbaaden af Frygt for, at Dækket skulde sprænges, hvad Øjeblik det skulde være.

Hele Natten laa den Frygt tungt paa dem alle, og i det første Morgenlys stirrede de med hule Øjne og spøgelseagtige Ansigter paa hinanden som i Forbavselse over, at

Pyrenæerne endnu holdt sammen, og at de endnu var i Live.

Kaptajn Davenport inspicerede sit Skibs Dæk med hurtige Skridt og nu og da endogsaa nogle upassende Hop og Spring.

„Det drejer sig nu om Timer, om ikke om Minutter," meldte han, da han kom tilbage til Skansen.

Raabet: „Land!" lød fra Mastetoppen. Fra Dækket var Landet usynligt, og McCoy gik til Vejrs, mens Kaptajnen benyttede Lejligheden til at lette sit Hjerte for noget af dets Bitterhed ved at bande. Men hans Eder standsede pludselig ved, at han i Nordøst fik Øje paa en mørk Linie paa Vandet. Det var ikke en Byge, men en regelmæssig Brise — den fordrejede Passatvind, otte Streger ude af sin normale Retning, men rede til at genoptage sine Forretninger.

„Op med Roret, Kaptajn!" sagde McCoy, saa snart han naaede Skansen. „Det er Østpynten af Fakarava, og vi kan løbe lige ind gennem Indløbet med Vinden tværs og alle Sejl fyldte."

Da en Time var gaaet, var Kokospalmerne og det lavtliggende Land synlige fra Dækket. Følelsen af, at Enden paa *Pyrenæernes* Modstandskraft var overhængende, laa tungt paa dem alle. Kaptajn Davenport lod de tre Baade sætte i Vandet og holde i kort Line agterude med en Mand i hver for at hindre dem i at tørne mod hinanden. *Pyrenæerne* strejfede tæt langs Kysten, neppe to Kabellængder fra den skumhvide Atoll.

„Klar til at kovende, Kaptajn," prajede McCoy.

Et Minut efter aabnede Landet sig og viste et snævert Indløb og Lagunen indenfor, et stort Spejl, tredive Mile langt og en Trediedel saa bredt.

„Nu, Kaptajn!"

For sidste Gang svingede *Pyrenæernes* Ræer rundt, da den adlød Rattet og drejede ind i Indløbet. Vendingen var neppe foretagen, og intet Reb var endnu blevet opkvejlet, førend Mandskab og Styrmænd i panisk Rædsel stormede tilbage til Skansen. Der var ikke hændt noget, men alligevel paastod de, at noget var i Begreb med at hænde. Hvorfor kunde de ikke sige. De vidste kun, at det stod i Begreb med at hænde.

McCoy begav sig paa Vej forud for at lodse Skibet ind; men Kaptajnen greb ham i Armen og snurrede ham rundt.

„Gør det herfra," sagde han. „Det Dæk er usikkert. Hvad er det?" spurgte han i det næste Øjeblik. „Vi ligger stille."

McCoy smilede.

„De stævner imod en syv Knobs Strøm, Hr. Kaptajn," sagde han. „Saadan løber den fulde Ebbe ud gennem dette Indløb."

En Time efter var *Pyrenæerne* neppe kommen sin egen Længde frem, men Vinden friskede op, og den begyndte at skyde over Stævn.

„I maa hellere gaa i Baadene, nogle af jer," kommanderede Kaptajn Davenport.

Hans Stemme lød endnu, og Mændene satte sig netop i Bevægelse for at adlyde Ordren, da *Pyrenæernes* midtskibs Dæk i en Masse af Flammer og Røg slyngedes op i Sejlene og Rigningen, hvor en Del af det blev hængende, og Resten faldt i Vandet. At Vinden var tværs, var det, der reddede Besætningen, som var flokkedes agterude. De styrtede nu blindt hen imod Baadene, men McCoys Stemme med dens beroligende Budskab om mægtig Ro og uendelig Tid standsede dem.

„Tag det med Ro," sagde han. „Der er slet ingen Ting

i Vejen. Aa, vær saa venlig at lange den Dreng ned, én af jer.“

Rorgængeren havde sluppet Rattet af Forskrækkelse, og Kaptajn Davenport var sprungen til og havde grebet Egerne i rette Tid til at hindre Skibet i at gire og støde paa Grund.

„De gør bedst i at tage Kommandoen over Baadene,“ sagde han til König. „Hold to af dem i kort Line, lige under Laaringen. Naar jeg gaar fra Borde, bliver det i en Fart.“

König tøvede, men steg saa over Rælingen og ned i Baaden.

„Fald af en halv Streg, Kaptajn.“

Det gav et Sæt i Kaptajn Davenport. Han havde troet, at han havde Skibet for sig selv.

„Javel, javel,“ svarede han. „Halv Streg skal være.“

Midtskibs var *Pyrenæerne* et aabent Flammehav, op fra hvilket der vældede en umaadelig Røgsky, der hævede sig højt op over Masterne og ganske skjulte Fordelen af Skibet. McCoy stod i Ly af Mesanmasten og vedblev sit vanskelige Hverv: at lodse Skibet gennem den indviklede Kanal. Ilden arbejdede sig agterud langs Dækket fra Eksplosionens Sæde, mens Stormastens mægtige Lærredstaarne hævede sig og forsvandt i et Luehav. Skønt de ikke kunde se forud, vidste de, at Forsejlene endnu fangede Vinden.

„Hvis bare ikke al Sejldugen brænder af den, førend den naar ind,“ jamrede Kaptajnen.

„Den klarer det nok,“ forsikrede McCoy ham med overlegen Tillid. „Der er Tid nok. Den klarer det bestemt. Og naar den først er inde, vil vi lægge den plat for Vinden; det vil holde Røgen borte fra os og holde Ilden fra at arbejde sig agterud.“

En Flammetunge sprang op ad Mesanmasten, slikkede sultent efter den laveste Række Sejldug, gik Glip af den og forsvandt. Oppe fra Rigningen faldt en brændende Tovstump lige ned paa Kaptajn Davenports Nakke. Saa hurtigt, som om en Bi havde stukket ham, løftede han Haanden og strøg Ilden af sig.

„Hvad ligger den, Kaptajn?“

„Nordvest til Vest.“

„Hold den Vestnordvest.“

Kaptajn Davenport lagde Rattet op og støttede.

„Vest Streg til Nord, Kaptajn.“

„Vest Streg til Nord, skal være.“

„Og nu Vest.“

Langsomt, Streg for Streg, mens den kom ind i Lagunen, beskrev *Pyrenæerne* den Cirkel, som lagde den plat for Vinden; og Streg for Streg, med en rolig Sikkerhed, som om han havde tusind Aar for sig, udraabte McCoy de skiftende Kurser.

„En Streg til, Kaptajn.“

„Streg skal være.“

Kaptajn Davenport snurrede Rattet adskillige Eger rundt, vendte pludselig om og drejede én tilbage for at standse den.

„Støt.“

„Støt er — lige paa.“

Til Trods for den Kendsgerning, at de nu havde Vinden agtenind, var Heden saa voldsom, at Kaptajn Davenport var nødt til at kaste skæve Sideblikke til Kompashuset og slippe Rattet snart med den ene og snart med den anden Haand for at gnide eller beskytte sine svidende Kinder. McCoys Skæg krympede og krøllede sig sammen, og Lugten af det var saa stærk i den andens Næse, at den tvang ham til at se paa McCoy med pludselig Be-

kymring. Kaptajn Davenport slap afvekslende Egerne med højre og venstre Haand for at kunne gnide deres svedne Bagsider mod sine Bukser. Hvert eneste Sejl paa Mesanmasten var forsvundet i en Flammesøjle, som tvang de to Mænd til at krybe sammen og beskytte deres Ansigter.

„Nu," sagde McCoy og stjal sig til at kaste et Blik forud paa den lave Kyst, „fire Streger op i Vinden, Kaptajn, og lad den saa drive."

Stumper og Stykker af brændende Tovværk og Sejldug faldt ned omkring dem og paa dem. Den tjærede Røg fra et ulmende Tovstykke ved Kaptajnens Fødder gav ham et voldsomt Hosteanfald, mens han stadig klyngede sig til Rattets Eger.

Pyrenæerne stødte, dens Bov løftedes, og den gled jævnt fremover, indtil den standsede. En Byge af brændende Brudstykker løsreves ved Stødet og faldt ned omkring dem. Skibet bevægede sig paa ny fremad og stødte for anden Gang. Det knuste det skrøbelige Koral under sin Køl, gled videre og stødte for tredie Gang.

„Støt saa," sagde McCoy. „Støt saa?" gentog han et Minut efter med et blidt Spørgsmaal i Stemmen.

„Den lystrer ikke Roret mere," var Svaret.

„Det er som det skal være. Nu svajer den rundt." McCoy krggede ud over Skibssiden. „Blødt, hvidt Sand. Kunde ikke forlanges bedre. En dejlig Plads."

Idet *Pyrenæerne* svajede rundt med Agterenden bort fra Vinden, vældede et frygteligt Udbrud af Røg og Luer agterud. Kaptajn Davenport slap Rattet af Smerter i sine Brandsaar. Han naaede Fangelinen til Baaden, der laa under Laaringen, og saá sig om efter McCoy, der traadte til Side for at lade ham gaa ned.

„De først," raabte Kaptajnen, greb ham i Skulderen og næsten kastede ham ud over Rælingen. Men Flammerne

og Røgen var for frygtelige, og han fulgte lige efter McCoy, saa at begge Mænd rutschede ned ad Rebet og ned i Baaden sammen. En Matros i Boven huggede uden at vente paa Ordre Fangelinen over med sin Tollekniv. Aarerne, der holdtes klare, faldt i Vandet, og Baaden gled bort.

„En dejlig Plads, Hr. Kaptajn," mumlede McCoy, idet han saá sig tilbage.

„Ja, en dejlig Plads, og det takket være Dem," lød Svaret.

De tre Baade roede ind mod den hvide Strand af knuste Koraller, hinsides hvilken, i Udkanten af en Kokospalmelund, kunde ses en halv Snes Græshytter og en Snes ivrige Indfødte eller flere, som med store Øjne stirrede paa den Ildebrand, der var kommen sejlende.

Baadene landede, og Sømændene traadte op paa den hvide Strand.

„Og nu," sagde McCoy, „maa jeg se, hvordan jeg slipper tilbage til Pitcairn."

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Mapuhis Hus	5
Hvaltanden	35
Mauki	49
„Æh! Bæh!“	69
Hedningen	87
De frygtelige Salomons-Øer	115
Den uundgaaelige hvide Mand	137
McCoys Afkom	151

Indenfor 2 Kroner Serien er tidligere udsendt:

WALTHER RATHENAU: SJÆLEN

JOSEPH CONRAD: TAJFUN

SILVIO PELLICO: I ØSTRIGSK FANGENSKAB

TRYKT OG UDGIVET AF

MARTINS FORLAG, KØBENHAVN

Pl. Hansen.